Colecția STRANGER SECRET FILES 2

EMIL STRĂINU

STATUETA BLESTEMATĂ

Teorii și cercetări nonconvenționale

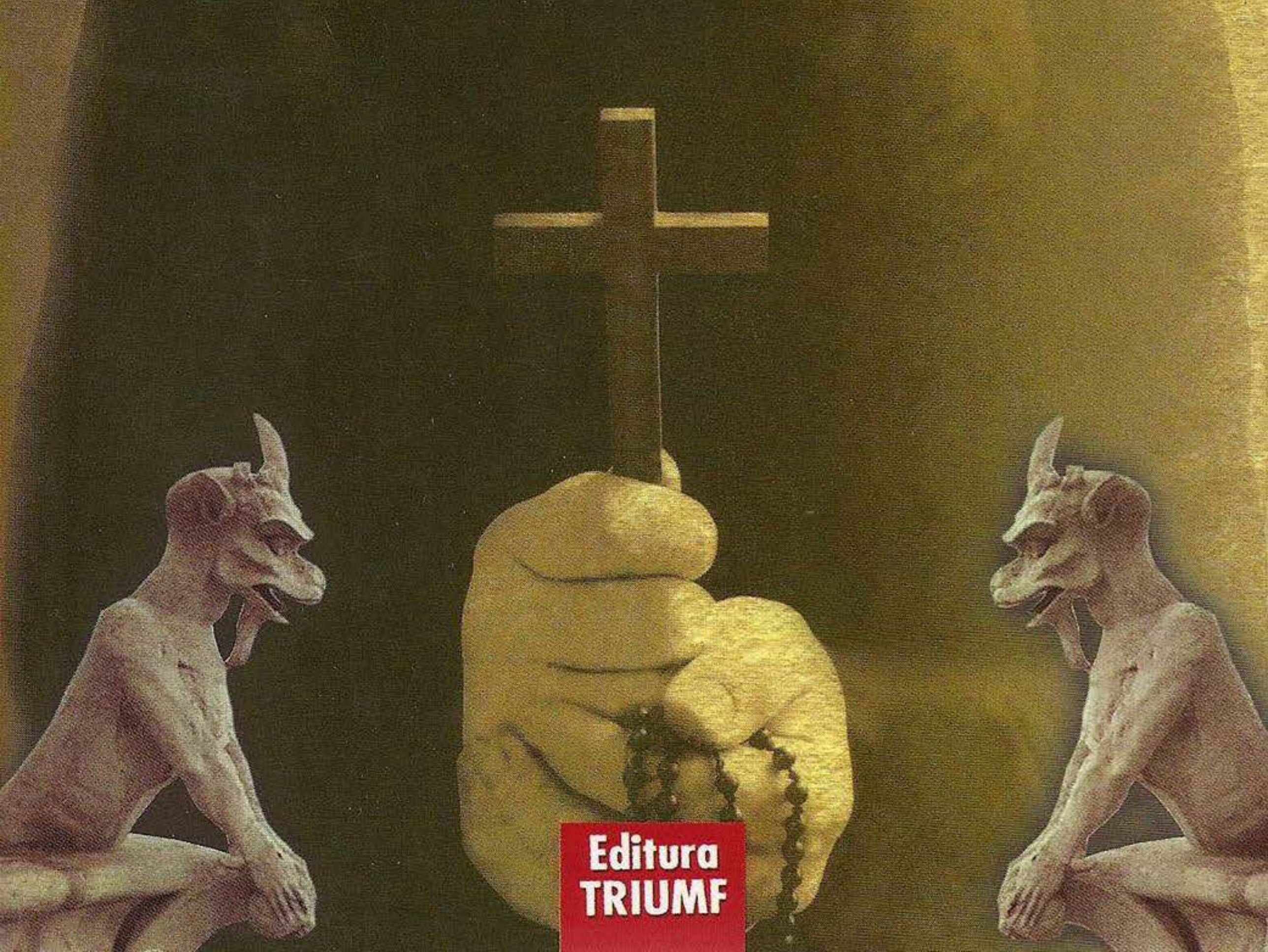

Editura TRIUMF

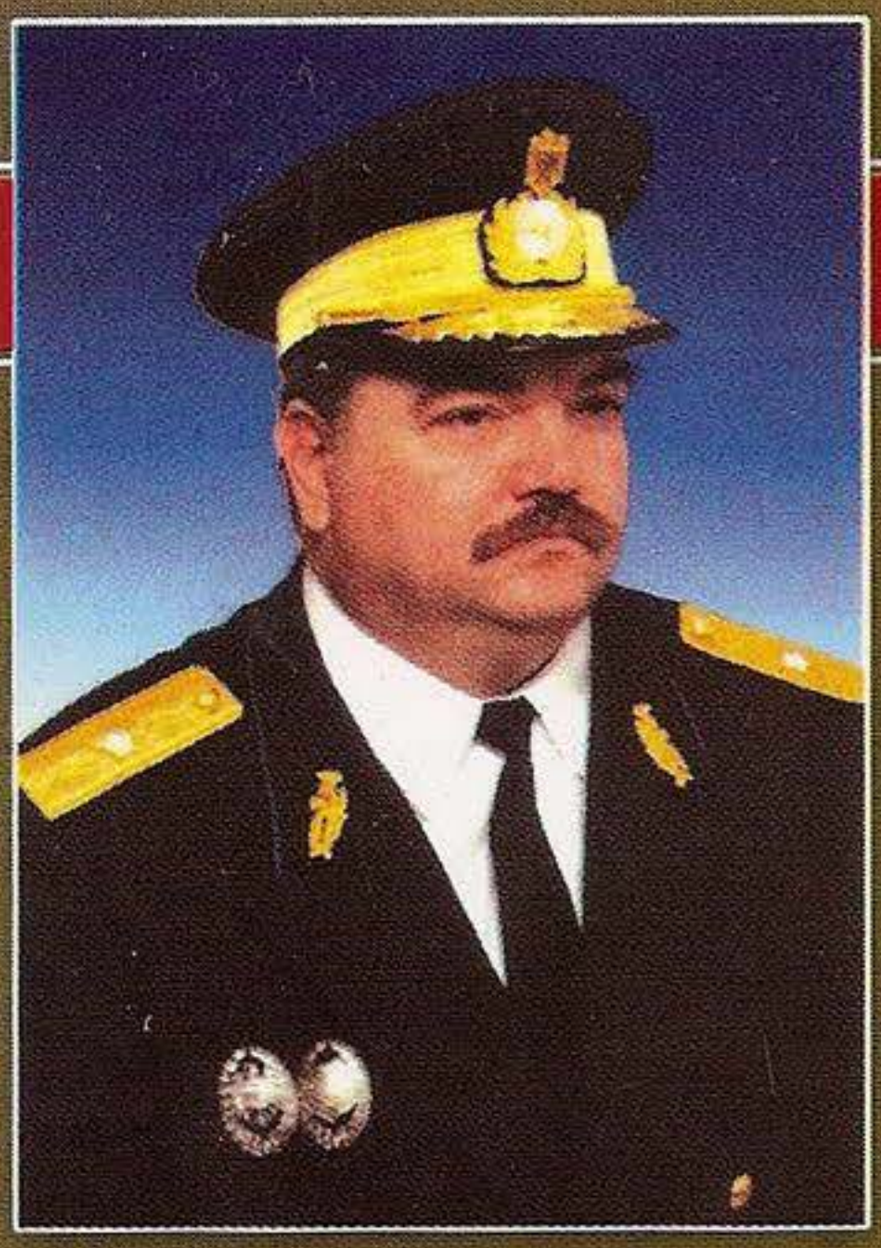

EMIL STRĂINU

– Va fi sfârșitul vieții pe Terra în 2012?

– Ce știa scriitorul Ion Țugui despre "Palindrom" și l-a ucis?!

– Ce este teoria *Omului integrat* și *Fluidul vieții*?

– Unde este statuia blestemată ce își ucide posesorii?

– Controlul minții oamenilor cu HAARP.

– Ce descoperiri senzaționale s-au făcut la Cetatea Sarmisegetuza?

– Teleportările și disparițiile din Munții Buzăului.

– *Fantome la Parlament*, Parlamentul bântuit de fantome.

Dr. Emil Străinu

Colecția Secret Stranger Files
Vol. 2

STATUETA BLESTEMATĂ
TEORII ŞI CERCETĂRI NONCONVENȚIONALE

Coperta: Editura TRIUMF

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României,
EMIL STRĂINU
Statueta blestemată - *Teorii şi cercetări nonconvenţionale*/General dr. Emil Străinu, Bucureşti
Editura TRIUMF, 2008

ISBN 978-973-7634-20-7

Copyright: 2008 **Editura TRIUMF**
Toate drepturile acestei lucrări aparţin
Editurii TRIUMF

Tehnoredactare computerizată:
MARIANA IONIŢĂ

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
fedprint
tipografie
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 fed@promo.ro

Dr. Emil Străinu

STATUETA BLESTEMATĂ
TEORII ŞI CERCETĂRI NONCONVENŢIONALE

Editura TRIUMF
BUCUREŞTI, 2008

PREFAȚĂ

Când primul volum din *Seria Stranger Secret Files* ieşea pe piață, autorul său era pe undeva prin extremitatea sudică a continentului Sud American, mai precis trecuse prin Strâmtoarea Magellan şi admira probabil la Uşuaia *Farul de la Capătul Lumii*, descris de inegalabilul Jules Verne.

Am stat la un stand cu cărți de pe *Bulevard* făcându-mi de lucru printre cărți să văd care era reacția cititorilor la primul volum al seriei menționate. În trei sferturi de ceas, cele trei, patru exemplare ale primului volum al seriei au fost achiziționate de persoane care nici cel puțin nu răsfoiau cartea... Era încă un moment când mă convingeam că numele autorului era mai mult ca o garanție a conținutului cărții, numele său era un adevărat *Brand.*

Atunci mi-am reamintit de primul mare succes al autorului, apărut în 1993, un adevărat *best seller* intitulat *Războiul Magicienilor,* carte care făcuse vâlvă şi îl făcuse pe Ilie Şerbănescu pe atunci redactor şef la *Tineretul Liber* să-i dedice un articol favorabil chiar pe prima pagină a ziarului sub titlul *O Carte Ciudată.* Cartea a fost apoi recenzată favorabil şi în alte publicații şi prezentată împreună cu autorul la emisiunea *Clubul nonconformiştilor* de realizatorul de emisiuni de televiziune *Costin Buzdugan.*

Au urmat apoi alte câteva zeci de cărți, peste treizeci, unele în trei-patru ediții. Îmi face plăcere să-mi amintesc de succesul editorial al lucrării *War in Cyberspace* pe care am scris-o împreună în anul 2000.

Stăteam pironit în fața ştandului de cărți şi prin fața ochilor îmi treceau câteva noi proiecte editoriale pe care voiam să le discut cu autorul la întoarcerea sa din călătorie...

Ştiam de multă vreme că îşi dorise foarte mult să călătorească în *Insula Paştelui* şi mai ştiam că această „escapadă" îi va da şi multe revelații, lucru de care aveam să mă conving în scurt timp. Nici nu a venit bine şi a vrut să-mi împărtăşească o teorie cel puțin originală.

Ei bine, *generalul de brigadă dr. Emil Străinu* susține nici mai mult nici mai puțin decât că vestitele statui din *Insula Paştelui* cunoscute şi sub numele de *Moai* nu ar fi nici pe departe nişte realizări cu scop pur artistic, religios sau inițiatic ci nişte antene deosebit de performante!!! O să-i lăsăm dumnealui plăcerea să vă argumenteze ipoteza...

Apropo de antene, poate nu ştiți că înainte de 1990 multe din antenele pe care le construiați din *Revista* şi *Almanahul Tehnium* şi cu care urmăreați programele de televiziune de la bulgari, sârbi sau unguri erau create şi experimentate de... Emil Străinu pe atunci ca şi acum, printre altele un pasionat radioamator.

Cu prilejul călătoriei mai sus descrise, ocazie cu care a explorat pe viu spectaculosul Ghețar *Perito Moreno, Deşertul Atacama* şi o parte din *Munții Anzi* s-a convins încă o dată, conform propriilor destăinuiri că fenomenul încălzirii globale este real, omniprezent, accelerat, ireversibil, fiind determinat de fenomene ce se petrec la scara sistemului solar, determinate în special de transformări ce au loc în primul rând în Soare.

Cred că odată cu acest volum, seria Secret Stranger Files îşi intră pe deplin în drepturile unei întreprinderi de succes. Şi nici nu ştiți la ce dezvăluiri de senzație veți fi în continuare atraşi!

Prof. univ. dr. Emil Stan

CUVÂNT ÎNAINTE

Când scriu aceste rânduri sunt încă sub impresia fascinației celor câteva locuri vizitate în America de Sud şi Oceanul Pacific. Pe parcursul câtorva săptămâni am parcurs distanțe amețitoare, plecând din Bucureşti (Micul Paris de altădată), tranzitând maiestuosul Paris (Oraşul Luminilor) de unde după 14 ore de zbor am ajuns în Santiago de Chile, una din cele mai frenetice capitale ale continentului Sud American. Dar acesta nu era decât începutul...

Impresia deosebită a călătoriei a fost întărită şi de vremea schimbătoare şi capricioasă din perioada deplasării, permanent având în față câte un „mic capriciu" al naturii care se chema Uraganul Gustav, Ciclonul Fay sau Hurricanul Ike...

După multe zgâlțâituri şi ocolişuri căutând pe culoarele aeriene, traiecte fără perturbații atmosferice la capătul a încă 9 ore de zbor am ajuns în locul pe care îl visam de patru decenii: Insula Paştelui, Rapa Nui, sau Buricul Pământului cum i se mai spune.

Dar, despre aventurile în Deşertul Atacama, Munții Anzi, Ghețarul Perito Moreno şi Patagonia cu al său „Far de la Capătul Lumii" voi relata într-o viitoare întreprindere literară.

Cu acest volum, aşa cum promiteam încă de la lansarea colecției, prezint şi scrierile curajoase şi insolite ale câtorva autori din zona ştiințelor de frontieră ce frecventează Fan OZN Club-ul.

Dr. Emil Străinu

Motto:

Omul a pierdut capacitatea de a prevedea şi împiedica.
Va sfârşi prin a distruge Pământul.

Dr. Albert Schweitzer

SFÂRŞITUL LUMII
ŞI
ANUL 2012

Din cele mai vechi timpuri oamenii au fost preocupaţi să afle când şi cum se va produce „Sfârşitul Lumii". Una din lucrările în care se face referire la acest subiect este *Biblia*, în capitolul intitulat *Apocalipsa lui Ioan*. Apocalipsă în limba greacă se traduce prin sintagma „revelaţie".

Au fost de-a lungul vremii numeroase referiri la ipoteza sfârşitului lumii care s-ar produce printr-o mare catastrofă la scară planetară. Dacă analizăm cuvântul catastrofă, vom vedea că la origini acesta desemna ceea ce înţelegem printr-o „schimbare totală".

Referiri şi predicţii despre sfârşitul lumii a mai făcut în Evul Mediu prezicătorul Nostradamus în lucrarea sa care se numeşte *Centuriile*. În Anglia tot în aceeaşi perioadă o călugăriţă cunoscută sub numele de Maica Shipton în nişte scrieri numite *Scrisori* anunţa şi ea că într-un viitor nu prea îndepărtat s-ar putea produce sfârşitul lumii.

În SUA, Anglia şi Europa Occidentală unele secte numite „Secte Milenariste" au anunţat în câteva rânduri iminenţa sfârşitului lumii, cele mai cunoscute date fiind anul 1000, 1880 şi anul 2000, şi după cum ştim datele respective au trecut fără să se întâmple nimic.

Şi în prezent există previziuni şi predicţii despre o posibilă catastrofă de proporţii planetare care ar putea duce la sfârşitul lumii. Cea mai vehiculată dată fiind anul 2012.

Despre o posibilă catastrofă la această dată se face referire în mai multe scrieri. Astfel, unul dintre cele mai

vechi calendare de pe pământ, *Calendarul Mayaş*, se sfârşeşte brusc la data de decembrie 2012. Tot despre sfârşitul lumii la această dată vorbeşte şi o predicţie a indienilor din America numiţi pieile roşii într-o scriere care se numeşte *Predicţia Hopy* purtând acest nume după tribul indian care a făcut-o cunoscută.

În Asia una din metodele cele mai cunoscute de divinaţie (ghicirea viitorului), este prezicerea I CHING. Un specialist american în computere dorind să verifice această prezicere a creat un program special pe computer şi după efectuarea unui număr imens de încercări prin metoda mai sus amintită a tras concluzia analizând cu atenţie rezultatele că obţinea acelaşi rezultat, şi anume, că o posibilă catastrofă la nivelul întregii planete s-ar putea produce în anul 2012.

La începutul secolului XX, într-o scriere numită *Predicţiile de la Fatima* se anunţă o posibilă mare schimbare la nivelul întregii planete, materializată printr-un cataclism uriaş ce ar putea duce la sfârşitul vieţii pe Terra.

Această predicţie a fost ascunsă la Vatican timp de peste 70 de ani. Cu câţiva ani înainte de dispariţia sa, Papa Ioan Paul al II-lea a dat liber ca această predicţie să fie publicată.

În prezent în America există un program pe computer care analizează tot ce se înmagazinează pe internet. Comandându-se programului să analizeze uriaşa cantitate de date şi informaţii de pe internet, considerând-o ca o reflectare a conştiintei umane, planetare, s-a obţinut un rezultat: *într-un viitor previzibil este posibilă dispariţia vieţii, implicit a omului de pe Pământ.*

În continuare vom analiza câteva din ipotezele a căror înfăptuire ar putea duce la sfârşitul lumii.

Cauzele sfârşitului lumii ar putea fi de origine umană sau de origine naturală, cosmică. Cea mai vehiculată idee privind dispariţia omului prin propria sa acţiune face referire la declanşarea unui război nuclear intenţionat, din greşeală

sau în urma unui act terorist. Radiațiile radioactive rezultate în urma unui asemenea război ar face imposibilă viața pe Terra şi ar ucide toate ființele vii, fie ele plante sau animale, inclusiv omul.

O altă ipoteză imaginează o epidemie la scară planetară, numită pandemie (de exemplu provocată de virusul Ebola, H5N1, ciumei etc), care ar face ca boala să nu poată fi stăpânită prin mijloace medicamentoase şi contaminarea generală ar putea produce uciderea în masă a populației Planetei.

Pentru anii 2028-2032 este anunțat un posibil sfârşit al lumii prin lovirea planetei Terra de către un asteroid numit Apophis. În prezent, omenirea nu dispune de mijloacele prin care ar putea neutraliza eventuala ciocnire a unui asteroid de mari dimensiuni cu planeta noastră.

Un posibil scenariu de sfârşit al lumii este descris şi în cazul posibilei inversări a polilor magnetici ai pământului lucru care în istoria de 5 miliarde de ani a pământului s-a mai întâmplat de câteva ori. Dar, la acea dată, omul nu apăruse şi nu ştim care ar fi consecințele reale ale unui astfel de fenomen.

Posibilul sfârşit al lumii din anul 2012 s-ar datora alinierii dintre Pământ, Soare şi Centrul galaxiei noastre, Calea Lactee care ar produce cataclisme uriaşe la scara întregii planete.

Un alt fel de sfârşit al lumii este posibil printr-o catastrofă climatică care ar duce la topirea rapidă a calotei polare, de la polul Sud şi polul Nord şi din Groenlanda ce ar duce la o creştere fără precedent a nivelului mărilor şi oceanelor. În acest fel ar dispărea sub ape sute de insule, peninsule, arhipelaguri şi chiar continente.

La un astfel de sfârşit al lumii se face referire şi în *Biblie* în partea ce tratează despre Potopul lui Noe cu diferența că acest potop ar fi fost creat de nişte ploi care ar fi

durat vreme îndelungată şi ar fi avut cantităţi imense de precipitaţii.

Sfârşitul lumii mai este prognozat prin producerea unei serii de cutremure devastatoare, erupţii vulcanice catastrofale sau scufundări tectonice masive care ar produce valurile uriaşe cunoscute sub numele de Tsunami, cu înălţimi de până la 200 m ce ar mătura practic totul de pe suprafaţa pământului.

Un alt scenariu de sfârşit al lumii este descris de eventualul atac terorist efectuat asupra depozitelor de arme atomice care ar produce norul radioactiv şi iarna nucleară în urma cărora viaţa ar dispare de pe Terra.

Tot teroriştii anticipează un posibil atac surpriză cu gaze chimice ucigătoare care ar scăpa de sub control şi ar ucide majoritatea populaţiei planetei, cei scăpaţi murind şi ei în timp în urma efectelor acestui tip de atac terorist.

Un astfel de atac a realizat secta Aum în Japonia la metroul din Tokyo în anul 1994, dar atacul a putut fi oprit la timp de poliţia japoneză.

Numeroase filme de anticipaţie produse în S.U.A. la Hollywood şi Europa de vest tratează şi ele subiectul sfârşitului lumii care s-ar putea produce de data aceasta în urma unui ipotetic fenomen cosmic şi anume o invazie a pământului de către o altă civilizaţie de data aceasta extraterestră. Edificator în acest sens este filmul Ziua Independenţei unde pământul este invadat de către extratereştrii care urmăreau exterminarea oamenilor şi ocuparea pământului de către aceştia.

Savanţii de renume care au analizat acest scenariu cu foarte mare atenţie au constatat că o astfel de ipoteză este foarte posibilă deoarece ciocnirea dintre 2 civilizaţii duce în mod iminent la sfârşitul celei mai slabe.

O altă variantă de sfârşit a lumii este prevăzută printr-o catastrofă meteorologică care ar duce la dispariţia precipitaţiilor sau la apariţia unui îngheţ brusc la nivel planetar (teoria

glaciațiunii) conducând la dispariția recoltelor, a animalelor și sfârșitul lumii prin înfometare.

Astronomii au prezis și ei posibilitatea ca sfârșitul lumii să se producă printr-o intensificare rapidă și deosebit de puternică a radiației solare și prin acesta a cantității de căldură primită de către pământ, rezultatul fiind „prăjirea efectivă a planetei și dispariția vieții de pe Terra".

Scrierile religioase de la toate popoarele pomenesc și ele despre un posibil sfârșit al lumii ce ar surveni ca o pedeapsă divină pentru umanitate care ar fi deosebit de păcătoasă, pedeapsă ce ar surveni în urma voinței lui Dumnezeu sau a lui Allah.

Sfârșitul lumii ca pedeapsă divină este văzut în *Biblie* și *Coran* ca o eliberare a Satanei „Antichristului" din Iad și venirea sa pe Pământ luându-l în stăpânire pentru o perioadă de timp ce va ține până când forțele credinței și Luminii îl vor trimite înapoi pe Tărâmul întunericului.

Sfârșitul lumii conform *Bibliei* ar fi anunțat prin apariția pe Pamânt a celor patru călăreți ai Apocalipsei: războiul, foametea, boala, frica.

Aparițiile Mariale (ale Maicii Domnului) din numeroase locuri ca: Fatima din Spania, Lourdes din Franța și ale întruchipării umane a lui Dumnezeu de la Maglavit din România, mesajele primite cu aceste prilejuri ne dau speranță și credință în ocrotirea divină.

Analizând cu atenție teoriile de mai sus cât și altele asemănătoare, savanții au ajuns la concluzia că în conformitate cu principiul „cauză-efect", orice lucru sau fenomen are un început dar are și un sfârșit și probabil și civilizația umană într-un viitor foarte îndepărtat, epuizând resursele planetei Pământ, va migra în cosmos spre alte planete, civilizația umană luând sfârșit la nivel terestru, realizând expansiunea cosmică.

Deci, realizarea unui sfârșit al lumii este posibil, dar avem permanent speranța că inteligența și capacitatea de

supraviețuire a speciei umane vor face ca viața să dăinuie pe planeta noastră până la viitorul Bing-Bang, care probabil că va da naştere, conform ciclurilor la scară cosmică, la un nou Univers.

Avem, de asemenea, speranța că Dumnezeu iubeşte viața şi pe oameni şi îi va ocroti în continuare ducând civilizația umană spre dezvoltare, Lumină şi progres.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Dr. Emil Străinu

PARTEA I

Paranormalul din (i)realitatea imediată
Eseuri de Dr. Emil Străinu

STATUETA BLESTEMATĂ*

Pământul era tare ca piatra, târnăcopul reuşind cu greu să zgârme ceea ce trebuia să fie unul din nelipsitele şanţuri ce brăzdau străzile de undeva de la periferia Capitalei. Drumarul se opintea din răsputeri icnind la fiecare lovitură dând impresia că se luptă cu un duşman nevăzut din măruntaiele pământului.

Din când în când îşi potolea setea şi mai schimba două trei cuvinte cu *Nea Dică* un pensionar ce se sprijinea pe coate, la umbră pe gardul din apropiere. Soarele ardea necruţător în aceea dimineaţă de vară. Săpătorul fusese tocmai iritat de un strat de prundiş ce-i *muşca* gura cazmalei şi începuse să suduie cu năduf nişte fiinţe mai mult sau mai puţin imaginare pentru care trebuia *El* şi *acum* să sufere sub soarele asta de foc.

Nea Dică, în lipsă probabilă de altă ocupaţie, îi ridica moralul povestindu-i cum săpase el tranşee în Stepa Kalmucă sub focul katiuşelor. Omul se afunda din ce în mai mult în pământ dând impresia că se grăbeşte spre un tărâm poate mai primitor. Totuşi, se pare că totuşi cineva voia să-i încerce puterile săpătorului, pentru că straturile de pământ erau, cu cât cobora mai adânc în mod ciudat, mai pietroase, amestecate cu cărămăzi şi resturi de dărâmături. Drumarul săpa de zor spunându-şi că dacă păstrează ritmul, va termina lucrarea până seara, în zimp ce Nea Dică cu povestea ajunsese undeva prin Kuban.

În timp cea Nea Dică tocmai *spărgea o încercuire*, drumarul se lupta cu un strat de rămăşiţe ale unei foste construcţii, din moloz nelipsind şi numeroase cioburi de

---

* Revista *Luceafărul* Nr.30 – 31 din 3 august 2005

sticlă sau geam, rămăşiţe ale unor diverse obiecte putrezite şi tot felul de deşeuri feroase.

Încercând să-şi mai odihnească trupul sleit de puteri, săpătorul se sprijini preţ de câteva minute de în coada cazmalei contemplându-şi opera. Dintre rămăşiţele ce aparţinuseră, posibil, unui fost zid, ceva lucios şi negru îi atrase atenţia.

Băgând mâna cu grijă prin moloz, reuşi să recupereze un fel de bibelou, negru de sticlă, micuţ, de-l puteai ţine în palmă. Sub privirile persiflante ale lui Nea Dică, ce-i strigă parcă din premoniţie, să aibe grijă ce drăcării găseşte, muncitorul nostru şi-a dat seama că avea în mână un bibelou, de sticlă neagră, reprezentând un mic demon, dotat cu coadă, copite, coarne şi chiar un trident.

La vederea drăcăriei Nea Dică îi ceru săpătorului să o arunce acolo în pământ că nu pare a fi ceva curat şi începu şă-şi facă nenumărate cruci. Dar se pare că era prea târziu. Diavolul chiar îşi băgase coada, pentru că după ce scuipă pe micul demon şi îl lustrui pe cracul pantalonului, omul nostru îl legă în batistă, cu mai multe noduri – aşa pentru siguranţă – şi începu să mai sape în jur că "este semn că poate găseşte o comoară".

Sub privirile dojenitoare ale bătrânului, omul săpă până se înseră, singura pricopseală fiind o nouă zi de muncă la şanţ, lucrarea neputând fi finalizată pe moment.

Îl rugă pe bătrân să-i împrumute câţiva lei cât să ia o răchie sub promisiunea că-i va înapoia a doua zi, când urma să fie plătit pentru lucrare. Luă banii şi plecă agale spre crâşma din colţul străzii, de unde se auzea cântând un lăutar acompaniat de un acordeonist... "De trei zile zac în boală... şi nu-mi zice nimeni scoală... hăi!..."

Ce s-a întâmplat de aici în colo ştim din istorisirea bătrânului, care mai târziu ne va povesti cum după cam o jumătate de oră, lucrătorul nostru obosit, băut şi neatent va fi

accidentat mortal de un tramvai ce avea traseul prin zonă. Bizar sau nu tramvaiul avea numărul...13 !

A doua zi venind de la piață și trecând pe la locul groaznicului accident, Nea Dică recunoscu în spațiul verde batista veche și murdară a muncitorului, pe care, după ce o călcă cu piciorul, înțelese că mai conținea micul bibelou de sticlă neagră. Cum ajunsese acolo, intră în categoria insolitului, dar este logic că ea căzuse din buzunarul drumarului.

Precaut se uită în jur și văzând că nu este nimeni luă bibeloul cu gândul să-l valorifice în contul banilor împrumutați nefericitului de săpător, pe care oricum nu mai avea cum să-i recupereze. Cu bibeloul în mână intră în grădina de vară, unde eu, întâmplător, împreună cu câțiva scriitori stăteam la o bere. Îl cunoșteam pe bătrân pentru că cu câteva săptămâni în urmă, ne vânduse câteva *Doxuri* – le-am găsit în pod le citeam pe vremuri, acum nu mai îmi fac trebuință – argumentase el, numărându-și banii primiți, ce erau mai mulți decât ceruse, și iată că acum eram martorii efectului mărinimiei noastre.

Întrebându-l de proveniența obiectului, bătrânul ne spusese povestea de mai sus cu lux de amănunte. La masă sub un salcâm bătrân și imens eram vreo șapte-opt lucrători" în ale scrisului, dar în economia prezentei relatări două nume sunt importante: profesorul Constantin Duică și ziaristul Vasile Ichim, pe atunci director al ziarului *Dimineața*.

Am studiat cu toții micuțul bibelou care trebuie să recunosc că era "demonic de frumos". În paranteză fie spus, am obsevat că era foarte cald, dar am pus asta pe seama caniculei de afară, care de altfel ne și trimisese pe toți la o bere rece.

Ad-hoc a început o adevărată licitație pentru vinderea micului drăcușor, pentru început licitând chiar și eu, lupta finală dându-se între Duică și Ichim, fiecare și-l dorea sub motivația transformării micului bibelou într-un cadou inedit. Nici astăzi la peste un deceniu de la cele povestite, nu știu

exact cine a plătit cele patru pâini şi sticla de votcă (ultimul preţ al licitaţiei cu care a fost adjudecat drăcuşorul), dar ştiu precis că ori Duică ori Ichim – sau poate amândoi – au fost sponsorii moşului. Cum de altfel nu ştiu la cine va rămâne bibeloul în acea zi fatidică. Spun asta pentru că bătrânul s-a aşezat la o masă şi împreună cu un prieten de ocazie, care îi promisese că îl conduce acasă în caz că "se pileşte" nu s-au lăsat până nu au băut într-un timp record tot kilul acela nenorocit de vodcă.

Asta în timp ce bătrânul era fericit că găsise pe cineva să-i povestească cum a ieşit el din încercuire de la Stalingrad.

Din grădină noi nu aveam să ştim că la ieşirea din cârciumă bătrânul va cădea ca trăsnit lângă un gard de unde abia a doua zi îl va ridica IML-ul. Vom afla mult mai târziu întâmplarea, cât şi faptul, că decesul avea cauză ...un infarct fatal pe un fond alcoolic exagerat la care se adăugase canicula şi bineînţeles vârsta înaintată. Amintirea acelei seri a rămas bine întipărită în memoria mea, putând chiar şi acum după mulţi ani să reproduc aproape toate discuţiile ce s-au purtat pe un fond de veselie generală, mult râs şi glume picante ca la orice chef care se respectă.

Dar se pare că nu era râsul nostru. Eu a trebuit să plec o perioadă în interes de serviciu din Capitală, dar în scurtele mele veniri am aflat lucruri care m-au pus pe gânduri. Astfel într-o zi citesc în ziar că profesorul Duică a murit în urma unui... accident de maşină! Mai târziu am aflat că în numărul de înmatriculare al maşinii era şi cifra... 13! Cu câtva timp înainte întâlnindu-ne la o lansare de carte, unde un critic de altfel foarte plicticos în discurs bătea apa în piuă, am obsevat că profesorul Duică se juca cu un mic... demon. M-am făcut pe moment că nu observ, dar profesorul mi l-a arătat insistent întrebându-mă şăgalnic: "Ţi-l mai aminteşti pe Michiduţă? Ne cunoaştem! i-am răspuns atunci parcă bravând. Îl regret şi acum pe profesor. Era un om de excepţie şi

un mare român! Morții cu morții și vii cum spunea bunica, dar se pare că cineva nu voia să fie așa...

După un timp eram în biroul redactorului șef de la ziarul Dimineața (unde am editat prima revistă ufologică de la noi, FAN OZN, ce s-a bucurat de un succes deosebit), și unde Vasile Ichim îi preda ștafeta succesorului său el fiind de curând ales deputat de Giurgiu. Stupoare, am simțit că mă sufoc, pe birou printre obiectele personale pe care le recupera la plecare l-am recunoscut și pe micul... drăcușor!

M-a văzut că-l privesc și fără să-l întreb a simțit nevoia să se justifice. „Știi l-am câștigat de la Duică în urma unui pariu, chiar cu câteva zile înainte să dea colțul!" Spuse zîmbind și adăugă pe un ton complice „La urma urmei mi-l doream foarte mult, încă de atunci știi tu când..." după care îl băgă cu grijă în servieta diplomat. Am mai evocat un timp împreună câteva momente plăcute petrecute cu regretatul Duică, după care ne-am despărțit cordial fiecare mergând la ale lui. Mie totuși nu-mi ieșea din cap micul Michiduță!

Pentru mine a urmat o perioadă mai complicată, un an de ale vieții valuri, care m-au purtat prin toate colțurile țării. Și uite așa cum stăteam eu jumate adormit la televizor, la un jurnal de miez de noapte, ca prin vis aud cum crainica anunță că Parlamentul anunță dispariția prematură din viață a deputatului de Giurgiu Vasile Ichim, în urma unui infarct fatal! Cred că într-o microsecundă eram treaz de-a binelea.

Atunci am înțeles ceva cumplit, cauza unei întregi serii de decese putea fi micul demon. De la descoperirea sa întâmplătoare, doi dintre temporarii posesori ai statuetei muriseră în accidente de circulație și doi de infarct. Am încercat să aflu ceva de soarta bibeloului de la Horia, fiul deputatului decedat, dar nu știa nimic de el. L-a căutat dar nu l-a găsit nicăieri.

Povestea a rămas ca o ciudățenie pentru mine până în anul 2003, când o istorisesc întâmplător domnului Victor Ianculescu, redactor la Revista *Lumea Misterelor* (revistă

lansată de scriitorul şi ocultistul Ion Ţugui) şi pe care întâmplările îl interesează în mod deosebit, rămânând în mod ciudat, foarte impresionat, cerându-mi tot felul de amănunte, pe care de altfel i le dau cu plăcere dezinteresată. Nu ştiam atunci că va începe să caute statueta.

După un timp aflu de la un prieten comun (mi se schimbase de curând numărul telefonului şi pierdusem legătura) că domnul Ianculescu doreşte să discutăm urgent.

Îi telefonez, îmi comunică că a găsit în urma cercetărilor sale micul demon, şi-mi cere să ne vedem eu fiind singurul „martor supraviețuitor" care ştie povestea întreagă a *drăcuşorului* şi aceasta urma să facă subiectul unei emisiuni de senzaţie, unde eram invitat alături de mari ocultişti ce doreau să dezlege misterul micii statuete. Urma să mi se comunice detaliile în zilele următoare.

Aici însă firul se rupe, domnul Ianculescu nemaisunându-mă niciodată, deoarece chiar a doua zi un prieten comun, redactor de la revista menţionată, domnul Ionel Grama, mă anunţă că domnul Ianculescu a murit ucis de un tânăr vitezoman, chiar pe trecerea de pietoni undeva, în cartierul Militari.

De atunci nu am mai auzit nimic despre micul demon sau despre temporarii lui posesori, dar istoria şi personajele fiind reale, după ce cred că am reflectat suficient, mi-am zis că este bine să fie ştiută... măcăr aşa cu titlul de inventar... Întâmplările prezentate reprezintă coincidenţă sau destin? Poate că nu vom şti niciodată. Faptele rămân!

Apropo! M-a sunat un vechi prieten şi mi-a comunicat că în vitrina anticariatului din strada Lipscani tocmai a fost expus, printre multe alte piese, şi... **un mic demon din sticlă neagră!!!**

***

NOTĂ: Această poveste i-am relatat-o redactorului şef de la revista LUCEAFĂRUL, scriitorul Marius Tupan, care a fost impresionat profund de conţinutul ei şi a publicat-o în nr. 30-31 al revistei Luceafărul din data de miercuri, 3 august 2005 la pagina 47.

După apariţia povestirii în revistă, Marius Tupan, mai în glumă mai în serios îmi spune cu prilejul unei sedinţe de redacţie că ar fi interesantă studierea statuii micului *demon* de către ocultişti şi ar fi dispus să participe la o astfel de întreprindere.

Nu ştiu dacă s-a dus să caute statuia, şi nu ştiu dacă a găsit-o, eu ştiindu-i povestea am refuzat de la aceea dată orice contact direct şi orice legătură cu aceasta. De fapt am spus atunci că apariţia relatării despre întâmplările respective în revistă înseamnă pentru mine încheierea definitivă a poveştii...

Straniu sau nu a zâmbit cu înţeles şi m-a întrebat cu subînţeles: **Chiar crezi că s-a terminat !?!?**

După ceva timp veneam dintr-o călătorie îndelungată în Alaska. Îl sun de mai multe ori pe maestrul Tupan pentru a-i da un reportaj despre călătoria făcută dincolo de Cercul Polar de Nord. După multe insistenţe îmi răspunde soţia sa care îmi comunică îndurerată că maestrul *Marius Tupan... a murit de infarct pe o stradă în Bucureşti...*

Cred că comentariile sunt de prisos....

Sau, APROPO, **mai este cineva interesat de *Micul Demon?!?!***

TANGENTĂ LA INFINIT*
sau
Aventură în cartierul Uranus, era prin 197...

Profesorul era mulțumit de activitatea mea. Respectasem termenul de predare cerut pentru lucrare şi satisfăcusem din plin exigențele beneficiarului. Eforturile deosebite depuse fuseseră răsplătite de succes. Reuşita era deplină.

„Uite ce este – îmi zise Profesorul – ai trei zile libere, du-te la aer curat la munte, deconectează-te şi de luni dimineață, din nou la treabă".

Atât şi nimic mai mult; apoi mă expedie fără drept la replică strângându-mi prieteneşte mâna. Nesuferitul de asistent îmi zâmbea complice. „Hai, dă-i drumul băftosule ! Până nu-ți găseşte iar de lucru şi adio munte!" părea a-mi spune.

Era o zi minunată de primăvară, care mă convinsese să plec pe jos, fără a-mi impune o țintă anume, sorbind din plin frumusețile oraşului scăldat în natura renăscută. Nu aveam nici un program pentru acest prilej neaşteptat de relaxare.

Totul fusese prea repede, neaşteptat şi mai aveam de rezolvat şi marea mea problemă. Absent la tot ceeea ce se petrecea în jurul meu, iarăşi şi iarăşi îmi repetam. De câtva timp (cât oare ?) aveam o obsesie ciudată.

Mă sâcâia din ce în ce mai des şi agasant imaginea unei tinere. La început a fost ca o părere, ca apoi, să nu-mi mai pot lua gândul de la ea. Zadarnic mi-am scormonit memoria căutând-o printre amintiri, rude, cunoştințe, artiste preferate, neputând să o găsesesc nicăieri. O simțeam aproape. Mă învățasem cu ea, făcea practic parte din existența mea cotidiană.

---

* Ion Țugui, Emil Străinu – *Apocalipsa 2000*, Editura Z – 2000, Bucureşti 2000

Da, cred că profesorul a avut dreptate, de luni de zile am rezolvat teme de cercetare foarte complicate, supra-solicitându-mă şi aveam nevoie neapărat de o schimbare.

Singurul refugiu mi-l găseam îm muncă, pentru ca apoi să continui şi mai febril căutările. Dar ce legătură să existe între munca mea de informatician (abstractă şi aridă!?) şi fiinţa acea stranie care cumulează toate dorinţele şi pretenţiile mele cele mai ascunse în materie de frumos şi feminitate?

Mergeam ca un robot, programat să nu-mi scape nici o stradă cât de mică a oraşului. Căutând să scap de această himeră, de fapt alergam după ea să o găsesc. O clipă am tresărit... Dar, nu era decât o florăreasă care-mi zâmbea cumva ironic observând dezorientarea mea. Eram absent, parcă îmi ieşisem din propria piele. Luasem câteva apostrofări de la agenţii de circulaţie, un vatman şi un şofer făcuseră referiri la părinţi. Nu-mi era foame, nu-mi era sete, nu aveam nevoie de nimic. Ba da ! Aveam nevoie de CEVA anume. De Ea ! Dar unde să o găsesc ?

Începuse să se înserereze. Oboseala îşi spunea şi ea cuvântul. Ajuns în parcul oraşului, ceva mă atrăgea irezistibil spe o bancă, aşezată sub un castan imens. Nu era nimeni în tot parcul. Am rămas aici o oră, două, poate numai câteva clipe.

Florăreasa trecea spre casă. Îmi oferea pe alese din ultimele ei buchete de flori. Plictisit de insistenţele ei, absent îi spun că nu am cui să ofer flori. Sare ca arsă. „Cum, conaşule, să n-ai cui?... Dă mâna la baba să-ţi ghicească! Trebuie să ai pe cineva..." Devenise agasantă, am repezit-o să plece. Probabil aveam o privire foarte năucită pentru că florăreasă renunţă şi se depărtă. După numai câţiva paşi se opri parcă amintindu-şi ceva. Îmi strigă depărtându-se în întuneric:

„Ai s-o găseşti curând şi ea te caută! Şi dacă nu pe ea pe alta!" Dar de ce alta!? Eu de EA aveam nevoie! Am rămas buimac în noaptea aceea cu lună şi stele.

Doream în acelaşi timp să plec şi să rămân. Şi atunci s-a întâmplat incredibilul. La început am crezut că visez. Pe bancă lângă mine fremătând de viaţă, privindu-mă tandru, era EA. Voiam să fug să strig dar nu mai aveam glas. Nu ştiu ce aş fi putut spune. Mi-a acoperit gura cu degetele ei subţiri şi mi-a şoptit: „Să nu spui nimic! Te-am găsit. Te-am găsit, în sfârşit, te-am găsit!"

În razele lunii, printre sărutări şi îmbrăţişări, o priveam... Da! Era EA! Dar de fapt cine era!? puneam în îmbrăţişările acestea toate energiile Cosmosului. Ne-am ridicat şi am plecat ca doi adolescenţi în pragul primei sărutări.

Nu îndrăzneam să întreb nimic, nici cine este, nici de unde vine, nici ce vrea de la mine, de ce m-a urmărit atât în gândurile mele... Dacă se rupea vraja ? Îmi cere să o urmez.

Cred că o pot urma până la capătul lumii dacă acesta există undeva. Nu mă pot sătura privind-o. Are o costumaţie cam ciudată, ceva în genul actriţelor din perioada antebelică. Totul alb şi o pălărie cu boruri imense. Ochii îi iradiază ca doi cărbuni aprinşi. Pare învăluită într-o lumină siderală.

Ne plimbăm prin oraşul adormit. Tăcem amândoi. Conversaţia noastră se rezumă la simple atingeri şi tandre mângâieri. Ne oprim în faţa uni imobil. Mă strânge în braţe trăgându-mă lângă perete.

"Stai!" îmi spune, trecea cineva. Fac şi desfac tot felul de analogii... Cine ne urmăreşte?! Şi de ce ?! Şi, de fapt, unde mergem!? Îmi dau seama că suntem undeva la marginea oraşului zonă pe care nu o cunosc prea bine.

Umbra trece pe lângă mine. Nu ştiu ce aş fi în stare să fac în caz de... Umbra vine spre noi. Ce are în mână?! În ultima clipă îmi dau seama că este florăreasa. "Vezi, conaşule, că ai găsit-o?" „Cumpără-i flori !" Cumpăr toate florile

şi i le ofer EI. Îmi prinde una la rever. Nici nu-mi dau seama când florăreasa dispare în întunericul nopţii.

Ţinându-mă de mână mă conduce în imobil. Este umed, rece, scara scârţâie îngrozitor şi pare nesfârşită. Întunericul creează tot felul de fantome. Aud sunetul cheii răsucite în broască, uşa se deschide şi pătrundem în apartament.

Camerele mobilate fastuos şi decorate abundent par rupte din ireal. Ne oprim într-un salon inundat de flori, dar ciudat nici o fereastră nicăieri.

Draperii grele de pluş acoperă pereţii... Încăperea pare dominată de pianul ce se află aşezat lângă un imens gramofon. Decor? Poate. Renunnţ să mai iscodesc încăperea. O privesc pe EA. Abia acum îmi dau seama de ceeea ce reprezintă. Îi spun că nu vreau să o mai părăsesc; rămân cu ea pentru totdeauna; nu mai mă interesează nimic altceva.

Totul pare un vis. O întreb dacă se teme de cineva. Îmi spune să tac, ştie că o iubesc, şi nu este nevoie să i-o mai repet. La pian cântă o melodie care mă copleşeşte prin bogata ei încărcătură emoţională. Nu ştiu cât a durat totul. O pendulă bate undeva într-o altă încăpere.

Mă sărută şi-mi cere să plec, să nu o mai întreb nimic, să nu o mai caut. Este ca o poveste cu sfârşit nefast. Ea mă va căuta. Nu vreau şi nici nu pot să accept. În faţa implorărilor mele devine o stană de piatră, mă prinde de mână şi-mi cere să fugim, altfel totul va deveni îngrozitor.

Fugim coborând scările în trombă. Jos mă îmbrăţişează, o sărut ca un apucat; dispare în imobil nu înainte de a-mi lega la gât o eşarfă. Rămân năucit. Îmi trebuie timp ca să-mi revin. Orice insistenţă nu mai avea rost. Memorez poziţia imobilului şi plec direct spre casă. Acasă adorm ca doborât de fulger.

Mă trezesc razele soarelui mângâindu-mă prin geam. Pentru o clipă am convingerea că am visat şi intru în panică, totul părându-mi iremediabil pierdut. Zăresc floarea de la

reverul hainei şi eşarfa şi îmi recapăt certitudinea revederii. Nu voi aştepta o voi căuta! Voi face orice pentru a o păstra. Nu-mi poate sta nimic în cale.

Mă îmbrac în fugă şi caut să reconstitui din memorie drumul până până la locuinţa EI. Iau un taxi, iar drumul mi se pare un calvar. Cobor merg cât se poate de repede, alerg, dar am impresia că stau pe loc. Iată-mă, am ajuns! Aceasta este strada. La colţ este casa EI. Aproape că fug. Sunt aproape. Nu, nu, se poate!

Pe colţ este un parc plin de copii şi de părinţi grijulii. Mai verific o dată, şi încă o dată, de şapte ori de zece ori... Nu este nici o greşeală. Simt că-mi plesnesc arterele.

Doi bătrâni joacă table. Le explic ceea ce caut. Cei doi se privesc semnificativ. Amândoi zâmbesc persiflându-mă. "Ascultă, tinere – îmi zice unul – casa despre care vorbeşti nu mai există de la bombardament!"

Şi mormăi către celălalt: "Când eram ca el parcă eram cu picioarele pe pământ; ce întrebare!? Să-şi bată joc obraznicul!"

Simt că nu mai am aer. Am senzaţia că-mi pierd minţile. Nu se poate, doar aseară am fost aici şi EA a rămas aici! Plec... şi nici nu ştiu unde merg... sau încotro... nimic nu mai are sens!

Cineva se apropie de mine, mă strigă. Este urâciosul de asistent.

"Hai repede la metrou, altfel începem cu întârziatul de lunea, şi Profesorul are să se supere" „Ai petrecut bine?" Petrecut!? A, da... Îl urmez aproape mecanic. Luni!? Cum luni când ieri era joi!? Din staţia de metro florăreasa mă strigă: "Ce faci conaşule, unde ţi-e artista?!"

De o săptămână nu am ieşit din Institut. Toată povestea pare o nebunie. Deşi am floarea şi eşarfa nu am curaj să o istorisesc nimănui. Unde ai dispărut? De ce nu te-am ascultat?

Profesorul era mulțumit de activitatea mea. Respectasem termenul de predare cerut pentru lucrare şi satisfăcusem din plin exigențele beneficiarului. Eforturile deosebite depuse fuseseră răsplătite de succes.Reuşita era deplină.

„Uite ce este – îmi zise Profesorul – ai trei zile libere, du-te la..."

REVELAȚII CU ŞI DESPRE ION ȚUGUI*

Prin septembrie 2001, într-o seară târzie am primit de la *Ion Țugui* de care, de altfel, mă lega o veche prietenie, un telefon cel puțin ciudat prin insolitul nerepetabilității sale: maestrul Țugui îmi cerea să-l vizitez urgent chiar în acea noapte, lucru de altfel total neobişnuit în relația noastră amicală de până atunci. Nu-mi agumenta cu nimic dorința sa şi nici eu nu l-am descusut asupra cererii sale care părea foarte motivată, gest singular de acest fel până la aceea dată fapt ce m-a făcut să nu insist în eventuale explicații...

Am luat un taxi (era aproape de miezul nopții) apoi din fața Televiziunii Române am mers la pas mica distanță ce mă despărțea de imobilul în care locuia "Nea Ion" cum îi plăcea să-l apelez şi asta doar pentru că era ..."mai vechi" ca mine!

Noaptea era rece şi înstelată, caldarâmul uscat foşnea la adierile de vânt ce mişca frunzele moarte care încotro iar eu îmi puneam zeci de întrebări asupra straniei noastre întâlniri nocturne.

Chiar întâlnirea propriu-zisă nu mi-a lămurit mare lucru, lăsându-mă în ceață pentru multă vreme.

După ce am scăpat de "Talpa Iadului" câinele fioros şi negru ca smoala ce păzea vajnic intrarea am fost invitat în

*Revista *Luceafărul* nr. 28 din 20 iulie, 2005

casă, în bibliotecă locul de creație al maestrului unde de cum am intrat am simțit o atmosferă foarte tensionată chiar apăsătoare...Aflu că soția sa, scriitoarea Diana Voievozeanu şi fiul său Ionuț sunt "la țară" iar maestrul sosise de câteva ore acasă. Evit constant întrebarea directă asupra bizarei întâlniri mai ales după ce constat cantitea excesiv de mare de țigări, cafea şi Pepsi consumate în puținele ore de la sosire. Îmi spune că a fost în provincie (lucru care de altfel îl cunoşteam pentru că mă anunțase la plecare) unde se întâlnise cu mai multe prezicătoare celebre pe care voia să le aducă la emisiunea Lumea Misterelor de la Tele 7 ABC la care colaboram împreună. Din acest moment lucrurile au intrat pe o pistă cel puțin ireală, discuția noastră cantonându-se asupra a două subiecte: destinul creatorului de artă în general şi... palindromul (numerele, cuvintele şi expresiile, care au aceaşi semnificație indiferent că sunt citite de la cap la coadă sau de la coadă la cap – ex. 808, rar, radar etc). Discuția a fost foarte aprinsă toată noaptea Nea Ion fiind într-o vervă în care rar l-am văzut , cei ce l-au cunoscut ştiu că era un om plin de energie şi dinamic. Ne-am despărțit când soarele era sus pe cer, numai treburile urgente şi neamânabile frângând discuția noastră. Am plecat mult mai bogat spiritual în domeniul culturii magiei. Dar... era un dar, cu maestrul Țugui se întâmplase ceva... aflase ceva, ceva tainic care parcă pentru a lăsa să fie verificat de posteritate îmi încredințase mie secretul, mie **ultimul lui ucenic** cum îi plăcea să-mi spună: i se ghicise destinul şi era iremediabil, **avea să moară la primul palindrom**!? Sincer, în fața unui titan al ocultismului cum era Ion Țugui nu m-a mirat nimic, poate şi de aceea pe moment nu am dat prea mare importanță destăinuirii făcute cu promisiunea publicării ei numai dacă se adevereşte. După acea noapte Nea Ion s-a transformat: până când a plecat dintre noi a publicat cel puțin o carte pe lună, zeci de articole şi eseuri a fost perioada cea mai prolifică de realizator de emisiuni de televiziune. Asta până într-un alt

miez de noapte când un prieten comun m-a sunat şi cu o voce sugrumată de emoţie mi-a spus: Ion Ţugui a murit acum câteva ore... Era ca din întâmplare data de... **20.02 2002** !!! Un palindrom nu-i aşa!?!?

DOR FĂRĂ SAŢIU*

At in Arcadia ego spune un vechi dicton care îmi aduce aminte de începuturile încercărilor mele în ale lite-raturii, la cenaclul "Dor fără saţiu" de la Urziceni. Dar iată cum a fost...

În 1977 ia fiinţă cenaclul "Dor fără saţiu", un merit deosebit avându-l regretatul Inculeţ Bălan, alături de entuziaştii Gheorghe Dobre, Valentina Minea, Constantin David, Cornel Iliescu, Marian Ghiţeanu. Catalizatorul acestei naşteri, poetul Inculeţ Bălan, nota: "Eram o mână de copii abia unşi ca absolvenţi de liceu, implicit teribili, puţin cam neconformi în raport cu ceilalţi, puţin cam dornici de-a-mbrăţişa, dacă se putea tot pământul, şi mai mult visători, încât nici nu ajunsesem bine să constituim oficial grupul nostru (deci să purtăm un nume), că şi vedeam seri încinse la temperatura spiritelor noastre, volume, reviste, opere rock, piese de teatru jucate în regie proprie de trupa cenaclului, şi culmea, nici unul nu ştia să cânte...Pe 13 august 1977, într-o sâmbătă seara la Casa orăşenească de cultură, ne uram unul altuia, vânt bun la pupa! Şi dor fără saţiu pe viaţă! – moartea poetului Emil Botta fiind urmată, la scurtă vreme de naşterea noastră."(...) Emil Străinu – exploratorul "Universurilor paralele" – şi-a făcut ucenicia la şedinţele cenaclurilor din Urziceni (din *Monografia municipiului Urziceni, 1996,* ediţie

* Revista *Luceafărul* nr. 32 din 14 septembrie 2005

îngrijită de Alexandru Buleandră, cuvânt înainte de Constantin Ţoiu pag.220-221)

Ar fi foarte multe lucruri interesante de povestit din acele vremi dar în economia rubricii de faţă, am să mă refer la un fapt cel puţin insolit...

Unele din şedinţele literare la care participam se încheiau uneori la căte o bere, moment ce avea o desfăşurare deosebită, "Ritualul" consta în crearea unei mici boeme în jurul discuţiilor culturale stropite cu bere, umplându-se pahare şi pentru cei absenţi, indiferent de motiv, pe care implacabil le beam tot noi, împărţindu-le conţinutul la plecare între cei prezenţi.

După câţiva ani de la terminarea liceului mai mulţi foşti cenaclişti aflaţi la studii în diferite instituţii de învăţământ din Bucureşti ne-am întâlnit întâmplător în Cişmigiu şi am vrut să recreăm atmosfera întâlnirilor de altă dată.

Pentru că locul micului "remember" era ad-hoc stabilit, atunci nu am pus (conform vechiului obicei) decât două pahare în plus unul pentru poetul Bălan Inculeţ ce lipsea şi altul pe care doream să-l dăm de pomană pentru sufletul poetului Mitu Silvian, care deşi foarte tânăr, decedase subit de curând în urma unui neaşteptat atac cerebral. Obiceiul era să ciocnim cu toate paharele chiar cu ale celor ce nu erau prezenţi.

Atunci s-a întâmplat ceva straniu. Imediat după umplerea paharelor când am vrut să ciocnim, urându-ne câte şi mai câte, în mod ciudat paharul lui Inculeţ Bălan ce era absent s-a crăpat din senim de la fund în sus, împărţindu-se exact în două, parcă tăiat cu cuţitul întregul conţinut scurgându-se jos. Depăşind momentul de uimire am dat paharul de pomană pentru Silvian unui amărât ce era prin zonă şi am încheiat mica întâlnire văzându-ne fiecare de treburile sale, pentru că în mod cu totul bizar, neaşteptat şi nemaiîntâlnit "ne pierise cheful" să mai "combatem" pe moment în domeniul literar. Lucru de altfel la fel de straniu....

După câteva zile urma să aflăm că Inculeț Bălan în urma unei grave crize depresive avea să se sinucidă într-un moment ce coincidea ca timp cu întâlnirea noastră... Nu discutăm motivațiile gestului, dar a fost o pierdere pentru toți cei ce l-au cunoscut. Dar de câte ori rememorăm amintirea sa nu putem să nu ne aducem aminte și de incidentul insolit petrecut în Cișmigiu. Unul dintre cenacliști ce are preocupări oculte a explicat că în ultimele clipe Inculeț se gândise la Cenaclu care **reprezenta viața lui**, regretând că-l părăsește, dar Răul!? Destinul îl chema dincolo unde îl așteptau părinții și alți ascendenți ai săi ce terminaseră cu viața în același fel... și de care poate îl rodea un inegalabil **dor fără sațiu**... No comment!

Din 1991, profesorul Anatol Pavloschi și Gheorghe Dobre inițiază împreună cu Nicolae Petrache, directorul Casei orășenești de cultură, Urziceni, concursul de creație „Inculeț Bălan" cu ediții anuale unde cei mai talentați tineri din întregul județ și nu numai se adună în fiecare toamnă, la Urziceni pentru a perpetua acest „dor fără sațiu" al creației.

În 1994, se editează volumul ***„Ex libris"*** ce va deschide noilor veniți la altarul literaturii o nouă poartă a cenaclului: versurile lui Emil Botta, ***„Autoportretul"*** lui Inculeț Bălan, clipele profesorului Anatol Pavloschi, poemele lui Ion Văduva, Silvian Mitu, Marius Stan, Gheorghe Dobre, Constantin David, Marcela Marinică, Adrian Bucurescu, Colin Cristea, vor fi noi porți în universul literar al "Dorului fără sațiu". Și azi sunt mulți cei ce întâlnesc la cenaclu dintr-un ***Dor fără sațiu....***

Dacă ai plătit pentru formatul digital al acestei cărți ai luat țeapă.
Cartea a fost urcată și se găsește gratuit pe docspedia.org.

TELEFAXUL ONIRIC*

Pe pe la începuturile anilor optzeci una din provocările care m-au fascinat a constituit-o poarta deschisă de cehul Zdenek Rjdak care a reuşit să oficializeze cercetarea paranormalului în ţările din Estul Europei denumind-o ***psihotronică.*** Cei ce acceptaseră desfăşurarea cercetărilor în acest domeniu de frontieră implicând multidisciplinaritate, nu se gândiseră atunci la progresul ştiinţei ci mai degrabă văzuseră nişte căi de folosire a psihotronicii în scopul controlării conştiinţei „maselor".

De regulă prima poartă de intrare des uzitată în acei ani pentru a studia domeniul menţionat era literatura occidentală în special franceză şi unele publicaţii ruseşti care publicau largi dezbateri pe această tematică.

Tot în acea perioadă au început să apară şi pe la noi, în public, primele persoane ce susţineau că au însuşiri psihice deosebite, cunoscute de regulă sub numele de capacităţi extrasenzoriale.

Nu am căzut în plasa convingerii că aş avea nici cele mai mici aptitudini sau calităţi din categoria menţionată, dar nici nu am negat existenţa fenomenului în cauză la alte persoane. Timpul avea să-mi rezerve multe surprize în acest domeniu.

Începând cu 1990, am fost toţi martorii unei adevărate explozii de cărţi şi reviste ce tratau această problematică, cărora li se adăugau un număr impresionant de persoane ce îşi descoperiseră subit capacităţile paranormale. S-au creat asociaţii, fundaţii şi tot felul de alte grupări mai mult sau mai puţin oculte ce au început să încerce monopolizarea fenomenului scoţând în faţă tot felul de

* Revista *Luceafărul* nr. 33 din 21 septembrie 2005

„guru", cei mai mulți dintre ei fără o minimă pregătire științifică.

Aflându-mă în preajma multor astfel de „așa-zise cercuri de inițiați", care de regulă gravitau în jurul unor reviste ca *Magazinul Parapsihologic* și *Revista de Magie și Spiritism* (am numit numai două din ele ce în prezent nu mai apar), m-am convins că 95-97 la sută din fenomenele și manifestările prezentate aveau o profundă componentă mercantilă și nici o legătură cu fenomenologia în cauză. Acest lucru nu excludea și un 3-5 la sută din fenomene care erau de-a dreptul incredibile sau de neexplicat prin cunoștințele științifice actuale. Problematica abordată de parapsihologie (psihotronică) are o multitudine de componente, dar în rândurile de față am să mă ocup în treacăt numai de un segment al fenomenologiei visului.

Astfel, lecturând o lucrare a regretatului scriitor și cercetător al *Lumilor de dincolo*, l-am amintit aici pe Ion Țugui, referitoare la simbolistica viselor am simțit nevoia de a aprofunda subiectul și astfel am ajuns să-i studiez atent pe Sigmund Freud și K.G. Jung care se ocupaseră de acest subiect pe larg.

Deși multe din punctele de vedere ale celor doi converg, referitor la subiectul discutat mai aproape de o explicație acceptabilă și realistă mi s-a părut aplicarea la cazul dat a *Teoriei coincidențelor semnificative* a lui Jung. Această teorie este foarte bine aplicabilă după părerea mea la conceptul „vise premonitorii".

În literatura care se ocupă de premonițiile onirice, nu sunt date decât foarte rar explicații ale modului de producere a fenomenului cercetat, ci sunt date interpretări ale simbolurilor visate. Aceste trăiri onirice alcătuiesc „dicționare de vise" ce prezintă o simbolistică generală, ce a fost obținută în urma unei experiențe onirice colective de sute de ani și mii de ani. Paralel cu această simbolistică generală mai întâlnim și o simbolistică particulară, neaplicabilă decât unui anumit

individ. Aceasta se pare că este legată de trăirile proprii, experiența de viață, cultura şi modul de relaționare în familie şi societate a fiecărei persoane. Bineînțeles că mai pot fi luați în calcul şi alți factori.

Ca o motivare a studiului acestor aspecte m-a dus o întâmplare petrecută în urmă cu câțiva ani. Eram un grup de publiciști ce frecventam unii constant alții ocazional Cenaclul scriitorilor militari de la Cercul Militar Național.

Într-o noapte visez de mai multe ori cum că un alt coleg de breaslă, jurnalistul Liviu Vişan, cu care de altfel nu mă mai văzusem de mult, mergeam să ne întâlnim cu scriitorul şi jurnalistul Vasile Preda care ne promisese că ne va citi din ultimele sale creații. În vis acesta din urmă ne spunea că nu poate să vină că a intervenit ceva urgent şi că se stabileşte definitiv la alt domiciliu, dar că ne va anunța unde se duce printr-o cunoştință comună. Visul m-a chinuit toată noaptea, dar dimineață îl uit pur şi simplu. Spre seară, mă întâlnesc întâmplător cu Liviu Vişan şi, în drum spre Cenaclu, discutăm noutățile, amintindu-ne amândoi că în acea zi Vasile Preda ne va citi din ultimile sale creații. Dar, înainte de a ajunge la destinație ne întâlnim cu profesorul Deac Liviu care era prieten de familie cu Vasile Preda şi care ne spune că numai cu câteva ore mai devreme acesta murise în urma unui infarct şi că va fi înhumat în satul său natal, lucru la care noi rămânem siderați. Atunci îmi reamintesc visul, îl povestesc celor doi şi atunci aflu că şi Liviu Vişan, avusese în aceaşi noapte un vis identic, de care şi uitase! Instantaneu am înțeles semnificația visului, ce era pentru noi mai mult decât evidentă... Poate că aşa a vrut scriitorul, poetul, jurnalistul şi realizatorul de emisiuni radiofonice Vasile Preda să-şi anunțe prietenii despre plecarea sa în eternitate. Dacă a fost vorba de coicidențe, mesale telepatice sau comunicare astrală poate că nu vom şti niciodată... Însă caracterul premonitoriu al visului avut atunci este mai mult decât evident...

COMOARA DE LA ZIDUL MORȚII*

O dată cu venirea verii începea şi vacanța mare, prilej de distracții, tabere şi călătorii. Şi acum, deşi a trecut mult timp de la ultima vacanță mare, îmi amintesc destul de bine diferite întâmplări care într-un fel sau altul ne-au marcat copilăria. Timpul între o tabără şi o plimbare la bunici îl petreceam la pescuit, hoinărind prin pădurea din apropiere sau la plajă şi baie în râul ce trecea pe lângă oraş. Cu râul era o întreagă poveste. Chiar macabră, pentru că nu era pe vremea aceea an în care să nu se înece cineva. Apa Ialomiței, că despre aceasta este vorba curgea cu viteză foarte mare iar albia era plină de bulboane, vârtejuri şi gropi pline cu tot felul de vegetație în care dacă te prindeai nu mai aveai scăpare. Cum spuneam, în fiecare an râul îşi lua tributul, de regulă copii sau tineri care nu țineau cont de avertismentele privitoare la scăldat care făceau obiectul chiar al unui sever instructaj făcut de profesori înaintea vacanței.

Plajă făceam pe nisipul de pe maluri, care erau deosebit de înalte şi abrupte. Când ploua mult la munte, primăvara şi toamna sau după topirea zăpezilor debitul râului era foarte mare, curgerea apei vijelioasă iar de departe se auzea chiar un vuiet tânguitor care parcă îți ridica părul în cap de frică. Malurile erau presărate cu cruci ridicate pentru cei ce se înecaseră şi pe care noi atunci le foloseam pe post de cuier de haine. Debutul scăldatului se făcea imediat când vremea era frumoasă şi apa se încălzea cât de cât. Cei mai mulți, de fapt majoritatea se înecau într-un loc numit la „zidul morții. Acolo, râul făcea un cot, apa era foarte adâncă,

* Revista *Luceafărul* nr. 34 din 28 septembrie 2005

de câțiva metri, iar malul era foarte înalt. Era locul de unde se făceau cele mai năstrușnice și nesăbuite sărituri în apă. În apropiere era o plantație foșnitoare de plopi, unde puteam sta la umbră. Pe maluri în afara locului descris erau sălcii plângătoare ce alcătuiau un peisaj deosebit de frumos. Aici puteai întâlni destul de des și pe cei câțiva pictori din oraș ce lucrau peisaje inspirate de natura înconjurătoare. Uneori în pădurica din apropiere se desfășurau serbări câmpenești sau ședințe în aer liber ale cenaclului literar din localitate. Foarte aproape, era punctul de confluență al Ialomiței cu afluentul său Sărata un mic, pârâiaș, dar care uneori ieșea din matcă și inunda o zonă destul de întinsă în jur. La locul de confluență, Sărata se despărțea pe atunci în două mici brațe ce creaseră între ele și râu o mică insulă. Nu mai știu când și cine, într-un an ne băgase în cap o legendă cum că pe mica insuliță ar fi o... comoară! Chiar dacă se spunea că comoara era blestemată, o bună parte din timpul petrecut "la gârlă" ni l-am consumat în acea vară săpând pe insulă după ipotetica comoară. Împreună cu prietenul meu ce-mi era și coleg de bancă ajutați de o droaie de copii descindeam pe insulă și între baie, plajă și lectură săpam de zor căutând comoara sub privirile ironice ale celor mai mari care jucau table, cărți și șah sau citeau pe malul din apropiere.

Vacanța era pe sfârșite. Noi eram negri ca niște draci și supărați că nu găsisem încă comoara. Într-o seară am surprins în dialogul a doi bătrâni pensionari ce obișnuiau să se plimbe prin zonă câteva frânturi de discuție din care reieșea că aceștia erau foarte mirați că cineva ne spusese de comoară. Acest fapt ne-a ambiționat și mai tare dar fără rezultate.

Timpul trecea și începusem deja să ne resemnăm... Dar chiar în una din ultimele zile de vacanță în timp când ne perpeleam la soare între două șarje de săpat, prietenul meu s-a apropiat mult prea mult de marginea malului râului și acesta s-a surpat îngropându-l în nisip. Cu mari eforturi l-am

scos aproape sufocat din nisipul ce era foarte greu din cauza îmbibării cu apă, când a avut loc o a doua surpare produsă de curioşii care priveau la acţiunea de salvare. Deşi eram toţi aproape acoperiţi de nisip am auzit un zornăit şi un uruit asurzitor. Dar ne-am dezmeticit repede când am văzut cum din malul surpat au început să curgă... mii de monezi care se rostogoleau cu zgomot în apă... Nu ne venea să ne credem ochilor, era uluitor ce se petrecea sub ochii noştri. Eram îm culmea fericirii! Din întâmplare găsisem comoara! Până la lăsarea întunericului ajutaţi de ceilalţi copii am scos din apă cam trei, patru roabe de monezi. Vestea s-a răspândit ca fulgerul şi au sosit câţiva părinţi şi bunici să vadă descoperirea. Dar, euforia a dispărut repede, monezile erau toate de fier cu valoarea de 100 şi de 5 lei emise în 1940 şi care fuseseră îngropate acolo de nişte negustori după stabilizare... Dezumflaţi şi bosumflaţi ne-am umplut buzunarele de monezi şi am fugit la profesorul de istorie ce se îngrijea de colecţia de numismatică a şcolii pentru a-l consulta privitor la descoperirea noastră... Însă şi acesta ne-a confirmat că singura valoare a monezilor era aceea de fier vechi! Cam aşa s-a încheiat cariera noastră de căutători de comori.

Dar era ca un făcut, nici acel an nu putea trece fără ca râul să nu facă victime. Chiar a doua zi un elev de liceu a sărit la zidul morţii în apă, în cap, exact într-o piatră ce era pe fundul albiei răului, decedând pe loc. Coicidenţă sau nu, băiatul în cauză era unul dintre participanţii la recuperarea comorii... Oricum se pare că povestea cu blestemul nu era chiar poveste... sau cine ştie... Locul se spunea că ar fi fost blestemat şi încă din vechime preferat pentru ascunderea comorilor...

Şi acum ne mai aducem aminte cu duioşie de ameninţările părinţilor noştri: „Mă, să nu dea dracu' să vă duceţi la gârlă să vă înecaţi că vă omorâm în bătaie!" Era de tot hazul, ce mai...

De la întâmplarea cu comoara, ulterior, ani mulți la rând au putut fi observate foarte multe gropi pe malul râului. Febra căutătorilor de comori se răspândise iremediabil. Poate chiar găsiseră adevărata comoară...

CHEMAREA MĂRII*

Prin ferestre, deși erau duble, pătrundea de afară o hărmălaie de nedescris. Țipete, râsete, strigăte și tot felul de chiote răzbăteau de pe derdeluşul din apropiere, unde o mulțime de copii încropiseră o bătălie cu bulgări de zăpadă, asta aşa pentru variațiune între două întreceri cu săniuțe. Viscolul din ajun ce ținuse trei zile îi blagoslovise pe neaşteptate cu trei zile de vacanță, şcolile fiind oprite din cauza condițiilor meteo nefavorabile.

Ceva îmi răscolise amintirile, spectacolul de afară mă dusese precis la *Iarna pe uliță* a lui George Coşbuc şi la cartea unui scriitor care cândva făcea parte din lectura şcolară obligatorie, lucrarea numindu-se *Comandantul cetății de zăpadă*....

Gerul aspru de afară ignorat în totalitate de copii mă făcea să aud lemnele trosnind în sobă şi să-mi amintesc cu tristețe de un prieten mare iubitor al poeziei, care într-un moment de deznădejde alesese neantul.

Da... deci, era undeva la malul mării, pe la începutul anilor '70... încerc să rememorez evenimentele....

La câteva sute de metri de plajă era dispus un radar care avea misiunea de a supraveghea spațiul aerian de deasupra Mării Negre, hăt, până departe, deasupra Turciei, Bosforului şi Dardanelelor. Acesta era pe atunci deservit de

---

* Revista *Luceafărul* nr. 35 din 5 octombrie, 2005

um colectiv de militari (ostaşi, subofiţeri, ofiţeri) sub comanda unui căpitan. Buni specialişti, nişte adevăraţi aşi în domeniu ei îşi duceau existenţa pe malul mării relativ izolat şi independent de unitatea din care făceau parte şi de care erau legaţi numai cu probleme cu caracter administrativ.

Când am ajuns acolo pentru un stagiu, am fost cucerit de ospitalitatea şi caracterul acelor oameni de care şi acum îmi amintesc cu plăcere. Fiecare cu pasiunile şi năzuinţele sale şi toţi la un loc păreau că realizează un puzzle perfect. Câţiva erau pescari înrăiţi, unul sculpta în lemn tot felul de figurine, altul era captivat de arheologia submarină, vreo doi erau filatelişti, oricum fiecare avea cel puţin câte o preocupare interesantă... Nu acelaşi lucru îl pot spune despre un anume politruc...

Cu Căpitanul m-am împrietenit repede. Îi plăcea literatura, admira scrierile lui Jean Bart, Geoge Sand şi citea multă poezie franceză în original (îi plăcea mai ales Baudellaire, Vignon şi Rimbaud). Ţinea un *Jurnal* şi scria poezii încă de pe băncile liceului militar. Avea mai multe caiete cu zeci de poezii. Mie, sincer mi-au plăcut la lectură, îndemnându-l să încerce să le publice, omul chiar avea talent. Am purtat multe discuţii şi comentarii pe marginea diferitelor creaţii literare ce apăreau pe atunci în revista *Tomis* pe care o colecţiona şi o citea cu regularitate din copertă în copertă. Pe scurt era un om cultivat visător şi... sensibil. Cele mai multe poezii ale sale le scrisese de când fusese repartizat aici şi aveau ca temă natura, iubirea şi mai ales marea...

Din reverie mă trezesc nişte ţipete şi altercaţii ce veneau de afară: copiii reuşiseră în joaca lor să spargă un geam şi acum erau alergaţi de păgubaş... În câteva clipe derdeluşul improvizat devenise pustiu copiii fugind care încotro... bineînţeles pentru câteva minute, pentru că îi puteai vedea cum privesc printre scândurile gardurilor şi aşteptând trecerea pericolului. Dar căldura sobei mă readuce cu gândul

la nisipul fierbinte al falezei şi la interminabilele dar plăcutele discuţii despre literatură şi filozofie pe care le aveam cu Căpitanul.

Deşi era foarte apreciat ca specialist şi militar, politrucii momentului „nu-l înghiţeau" nici cu un vapor de lămâi: „e cu capul în nori", „dacă scrie, de ce nu scrie despre patrie, partid şi măreţele realizări ale construcţiei socialiste", ce găseşte el bun în „cultura occidentală, în acel ulcior stătut când izvorul creaţiei trebuia să fie realitatea socialistă a momentului" şi „mai ales de ce e contemplativ şi nu e combativ şi nu are un spirit partinic", „ce tot scrie el în jurnalul acela şi despre cine!?" etc.

După ce câteva poezii cu imagini ale anotimpurilor şi iubirii reflectate în starea mării îi fuseseră publicate şicanele se înmulţiseră şi deveniseră mai directe. Politrucul îl abordase direct, odată chiar cu mine de faţă: „Când ai de gând să scrii şi despre Comandantul Suprem!? Ai termen o săptămână să scrii nişte *Ode* cu Tovarăşul, sarcină de la Consiliul Politic!" Am rămas perplex, dar i-am văzut privirea goală şi am vrut măcar să-l îmbunez, dar nu am avut timp deoarece după câţiva paşi politrucul s-a întors zbierând: „N-am auzit nici un am înţeles! Eşti surd!?"

Căpitanul băigui ceva ce părea să însemne că a înţeles şi plecă spre biroul său în trombă în vreme ce politrucul bombănind începu un alt set de observaţii principiale pentru o altă „victimă" ce îndrăznise să-şi lase mustaţă.

Deşi problemele ce ţineau de atribuţiile funcţionale erau îndeplinite ireproşabil Căpitanul devenise un fel „de oaie neagră" şi chiar şi eu primisem sfatul să „nu-l mai frecventez, că-l încurajez în stăruinţa sa în greşeală"... În mod ciudat una din ultimile poezii ce mi le citise se numea „înecat în vorbele şi cuvintele mării"... Mi-a povestit, că visează în fiecare noapte, cum marea se transformă într-o fecioară ce-l cheamă irezistibil la ea... Am reţinut aspectul punându-l pe

seama stresului continuu la care era supus, dar se pare că era o premoniție fatală...

Pe fondul unei atmosfere tensionate în jurul personajului descris mi-am terminat detașarea și am fost trimis înapoi la bază nu înainte de a fi atenționat că se va informa „mai sus" pentru că „pactizasem cu deviatorii".

După plecarea mea, Căpitanul era ocolit de ceilalți colegi, asta tot din ordine superioare. Se închisese și mai mult în el iar în timpul liber sta cu caietul pe malul mării și scria poezii...

Mai târziu am aflat că într-o zi l-au trimis într-o misiune formală, iar „organele specializate" i-au spart fișetul și i-au confiscat toate poeziile pe care le-au trimis spre analiză „mai sus" drept pedeapsă că nu a îndeplinit ordinul „referitor la Ode" al politrucului. La întoarcere a fost „mușstruluit exemplar" în fața întregului colectiv și i s-a cerut să predea *Jurnalul* „pentru a i se analiza conținutul de către organele în drept". A refuzat să-l predea, de altfel acesta nu a fost găsit pentru că îl purta mereu asupra sa... Vădit tulburat Căpitanul a plecat spre faleză...

Era o dimineață de februarie, cerul era înnourat, vântul bătea tare dinspre est și marea era foarte agitată. Colegii l-au văzut cum își pune Jurnalul sub manta, își îndeasă șapca pe cap și intră în marea dezlănțuită, tot mai departe, tot mai adânc, neclintit printre valurile înspumate ale mării până a dispărut între talazuri...

Nimănui nu i-a venit să-și creadă ochilor, scena în cauză era parcă ireală făcând parte dintr-un film horror. Căpitanul nu a mai fost văzut niciodată, nici viu și nici mort... Colegii au stat ore întregi pe faleză privind tăcuți marea. De intervenit nici nu putea fi vorba, chiar să fi vrut, marea parcă "era nebună" și parcă... cânta un refren trist...

Afară s-a înserat, verva copiilor a început să scadă în intensitate, fiind strigați de către cei ai casei la masă și la porția de povești la gura sobei... Viscolul s-a pornit iarăși și

stând lipit de sobă cu ochii închişi parcă aud marea lovindu-se de faleză...

PRIVIŢI DE "*CEILALŢI*"*

Sunt unele întâmplări din viaţă care ne marchează şi ne crează dubii sau indoieli existenţiale majore. Aceste provocări ne răscolesc sufletul şi nu de puţine ori ne fac să scotocim realitatea imediată (şi nu numai!) în căutarea unor posibile răspunsuri. Cele ce le voi relata în continuare pot fi luate chiar şi numai cu titlul de "inventar", dacă pasajele terminale nu vă vor da de gândit despre lucruri şi lumi deocamdată ipotetice.

Era la începutul anului 1994 şi după îndelungi efor-turi reuşisem să public lucrarea *OZN – Universuri paralele* la care prefaţa era semnată de Alexandru Mironov, ce de altfel o şi prezentase la emisiunea "Ştiinţă şi anticipaţie" de la TVR 1 ce se difuza duminica la o oră de maximă audienţă odată cu serialul Star Trek.

Pe la începutul lunii aprilie, domnul Mironov mă sună întrebându-mă dacă sunt de acord să-mi lansez cartea la Timişoara la Convenţia SF Eurocon '94, unde se anunţa o participare internaţională de elită, invitaţie care mă onora şi pe care o accept imediat.

Euroconul '94 a fost într-adevăr o manifestare culturală de excepţie care la genul său rămâne deocamdată neegalată la noi până în prezent.

Am participat la lucrările convenţiei cu o comunicare, am reuşit să-mi lansez cartea care s-a bucurat de o primire

* Revista *Luceafărul* nr. 36 din 12 octombrie, 2005

bună la public şi am luat contact cu multe personalităţi şi cu cele mai noi realizări şi curente în creaţia science fiction.

Erau momente când nu ştiam cum să mă împart între diferite manifestări care datorită timpului limitat al convenţiei se desfăşurau în acelaşi timp.

Într-una din seri la un cinema-grădină urmăream o gală de filme SF care a durat mult timp după miezul nopţii. Publicul era format din foarte mulţi membri ai cenaclurilor SF din ţară, invitaţi din străinătate şi un public numeros. Nu aveai unde să arunci un ac, pe moment fiind o aglomeraţie de nedescris. Undeva spre zori hotărăsc împreună cu prietenul meu poetul Andrei Dorian Gheorghe (organizatorul şi realizatorul primului cenaclu şi a primului festival de cosmopoezie din România) să plecăm la culcare deoarece a doua zi la primele ore în aula Universităţii Traian Vuia urma să participăm în calitate de invitaţi la o masă rotundă cu public pe tema Perspectivele SF-ului contemporan, eu în calitate de autor de cărţi SF şi redactor al revistei FAN OZN şi colegul meu ca autor al unor volume de cosmopoezie şi conducător de cenaclu literar. "Navigând" efectiv prin valurile de spectatori ajungem undeva în faţa rândului întâi de spectatori de unde, blocaţi de înghesuială nu mai puteam nici ieşi, nici întoarce şi nu mai puteam urmări nici filmul. Făcând haz de necaz ne-am resemnat deoarece cam în zece cincisprezece minute ar fi trebuit să fie o pauză între filme, când ne-am fi putut deplasa spre ieşire. În acest context nişte cenaclişti de la HELION şi STRING ce se aflau în aceaşi situaţie cu noi ne atrag atenţia că în lipsa filmului putem să ne distrăm cu "spectacolul din sală". Nu ne trebuie prea mult timp şi nici prea multe explicaţii ca pe fondul semi-întunericului din grădina cinema să vedem în public mai multe perechi de luminiţe unele verzi (gen ochi de felină în întuneric) altele roşu intens sângeriu, cum vom comenta mai târziu. Cred că în mulţimea de aproape o mie de spectatori erau opt-zece perechi de ochi verzi şi patru la şase de ochi roşii, care se

deplasau după cum erau mişcările capului persoanelor ce-i posedau. Pe fondul contrastului lumină-întuneric dat de proiecţia filmului ne-am putut convinge că „lucirile" respective proveneau de la ochii unor spectatori. Am privit muţi de uimire „spectacolul ciudat al licărilor verzi şi roşii" până la finalul filmului, verificându-ne observaţia cu toţi cei din jurul nostru care pe drept cuvânt rămăseseră stupefiaţi de acest fenomen. Am comentat zilele următoare pe larg întâmplarea dar nu am ajuns la nici o explicaţie pertinentă. Culmea va fi când în seara dinaintea plecării cu prilejul festivităţii de închidere vom observa acelaşi fenomen. Deşi în timp, ani la rând, după Euroconul 94, am căutat împreună cu câţiva dintre martorii la eveniment o explicaţie nimeni nu a fost în măsură să o dea.

Asta până în noiembrie 2004 în timp ce mă aflam la o Conferinţă de ştiinţe neconvenţionale, în Olanda, la Amsterdam, la Hotelul Krasnopolsky, ce avea ca temă Cercurile din lanurile cu cereale, când împreună cu nişte colegi cehi am reîntâlnit fenomenul pe timpul unor proiecţii de slide-uri şi filme cu figurile din lanuri.

Încercând să găsim o explicaţie printre participanţii la conferinţă (doar era pe ştiinţe neconvenţionale) am ajuns la grupul anglo-american care ne-a dat o explicaţie de am înghеţat. Conform nu numai părerii, ci convingerii lor ochii verzi aparţineau unor vampiri iar cei roşii licantropilor (vârcolacilor).

Culmea culmilor a fost când într-una din zile, nişte "conferenţiari" albinoşi şi pe care de altfel nu-i mai văzusem până atunci deşi începusem să ne cunoaştem destul de bine între noi participanţii, au ţinut o disertaţie pe tema: **Cine este în vârful lanţului trofic pe Terra - Homo Sapiens Sapiens (omul modern), Homo Sapiens Nocturna (vampirii) sau Homo Sapiens Licantropus (vârcolacii)?**

După care, au dispărut la fel cum au şi apărut. Oricum vreau să vă spun că **Bram Stoker** cu **Dracula** este un mic

copil pe lângă ce au putut să ne spună „drăgălaşii albinoşi" în cauză creându-ne, artificial adevărate coşmaruri existenţiale. Deocamdată. No comment!

OMUL CU BAGHETE*

Terminasem clasele gimnaziale şi înainte de binemeritata vacanţă de vară primisem ca unică sarcină să ne gândim la o compunere cu tema „Cea mai interesantă întâmplare din vacanţă".

Dar anul şcolar următor era încă prea departe aşa că încă nu ne băteam capul că nu vom avea ce povesti. Eram într-un sfârşit de iulie ce se prezenta ca un proverbial cuptor. Nu mai plouase de mult timp şi vegetaţia se pârjolea de la o zi la alta văzând cu ochii. Salba de lacuri din apropierea oraşului aproape dispăruse din cauza evaporării naturale cât şi datorită folosirii apelor la irigaţii, spre nenorocirea sutelor de raţe şi gâşte şi în general a faunei şi florei acvatice sălbatice ce-i era ameninţat habitatul. Timp de câteva săptămâni pescarii atinsesră adevărate recorduri cantitative la pescuit, apoi încet, încet peştele rămas se retrăsese instinctiv, prin reţeaua de canaluri spre lacurile mai mari şi mai adânci.

Retragerea apelor descoperea vederii noastre locuri şi lucruri pierdute ori ascunse zeci de ani. Cum apa era murdară, stătută şi plină de mătasea broaştei, de baie nici nu mai putea fi vorba, aşa că participam alături de pescari la adevărate „campanii" de pescuit pui de baltă ce la vremea aceea erau exportaţi în Italia şi Franţa. Cantităţile pescuite erau mari deşi asta însemna să stăm pe baltă chiar şi opt, zece ore pe zi, dotaţi cu toate cele necesare, pentru câţiva lei pe zi

* Revista *Luceafărul* nr. 37 din 19 octombrie, 2005

alergam prin apa până la glezne sau genunchi, fără a ține seama de oboseală sau de „rutina muncii" imaginându-ne mari exploratori şi vănători pe Amazon sau aiurea, undeva pe mapamond. De vreo zece zile cu doi colegi de clasă cu care făceam echipă, străbătusem bălțile în lung şi în lat, fiecare zi fiind o adevărată revelație pentru noi.

Singura dimineață când nu eram încă din zori pe baltă era duminica când vizionam la televizor „teribilele" aventuri ale Echipajului Val Vârtej şi ne distram cu simpaticii Daniela, Aşchiuță şi Iurie Darie.

Într-o luni, totul debutase ca de obicei dar se pare că broaştele nu prea voiau să se arate cu nici un chip, decât sporadic, aşa că până la prânz nu prinsesem mai nimic, plus că ne apucase o foame cam ciudată. Aşa că ne-am hotărât să ascundem sculele de prins broaşte în stuf şi traversând direct fostul lac ce acum era o baltă unde apa nu depăşea jumătate de metru să mergem să luăm o „gustare" în livada din apropiere ce era a CFR-ului, căci de mers acasă încă nici nu putea fi vorba.

Uneori se întâmplă să vrei să faci ceva şi să iasă altceva, asfel că în timp ce traversam ochiurile noroiase ale bălții, unele mai adânci, altele din contră cât un pod de palmă, unul din prietenii mei descoperă un loc ce era populat abundent cu țipari! Cred că erau mii de exemplare cam de treizeci de centimetri lungime, verzi cu capul şi corpul ca de şarpe. Aici apa avea brusc doi metri şi mai mare, era limpede şi pe fundul acestei gropi se vedea un corp metalic enorm, contorsionat ce ulterior ne-am dat seama că este o maşinărie, fiind în majoritate din aluminiu. Ne-am scufundat pe rând câte doi şi în scurt timp ne-am dat seama că era vorba de epava unui... avion!

Eram muți, copleşiți de emoție şi uimire şi nu ne venea să credem ce descoperisem. Nu era nici un pericol evident aşa că am putut explora în voie epava ce nu avea aripa dreapă şi era căzută cumva cu aripa stângă înfiptă în nămol şi

îi lipsea cupola carlingii (ce era destul de mare) ceea ce ne-a făcut să tragem concluzia prin analogie cu zecile de filme despre război ce rulau pe atunci că piloții se catapultaseră înainte de impact. De la bunici ştiam că până după război lacul acela fusese mult mai mare şi mai adânc dar fusese regularizat. Dar cum nu ştia nimeni de epavă? Era ciudat căci lacul deşi destul de întins fiind amplasat la marginea oraşului era vizitat zilnic de zeci de pescari, mulți dintre ei având anvelope de tractor pe post de bărci, cu care exploraseră orice colțişor.

Am decis să păstrăm secretul şi am plecat spre seară, fiecare la casa lui bântuiți, de cele mai fascinante ipoteze legate de epava acelui avion necunoscut. A doua zi micile noastre investigații au continuat. Ca un făcut, ziua următoare nu ne-am putut apropia de locul cu epava deoarece lacul era plin de pescari şi nu voiam să ni se afle secretul.

Între timp am aflat de la bunicul unuia din prieteni de ce locul acela era ocolit de pescari şi atunci deşi era vară pe moment am crezut că am înghețat de-a dreptul; zona aceea era ocolită fiind foarte periculoasă. Acolo erau nişte gropi foarte adânci pline cu deşeuri de fier şi deşeuri petroliere, unde fuseseră nişte sonde care datorită nerentabilității şi avariilor succesive fuseseră abandonate. În plus, zona fiind adâncă era alimentată permanent cu apă de la nişte izvoare subterane ce făceau ca acolo apa să fie foarte rece vara şi să nu sece, iar iarna să nu înghețe niciodată.

Între timp, întrebăm cunoscuții mai în vârstă dacă ştiu ceva despre o prăbuşire în zonă a vreunui avion. Insistențele noastre în a afla ceva legat de presupusul accident nu dau nici un fel de roade, nimeni nu ştia ninic, sau nu voia să ne spună. În plus mai pierdeam încă o zi de „cercetări" la epavă deoarece era ziua de naştere a unuia din prieteni şi părinții săi ne invitaseră la un mic festin. Unul din cadouri făcute de părinții acestuia era o excursie la Ploieşti unde urma să vizităm Casa memorială I.L. Caragiale şi Muzeul Ceasului,

deplasarea urmând să fie ziua următoare şi la care trebuia să mergem toţi trei „aranjamentul" cu părinţii noştrii fiind deja în mod ciudat deja perfectat...

Excursia a fost foarte frumoasă şi deosebit de instructivă, dar aş minţi dacă nu aş recunoaşte că noi nu ne puteam lua gândul de la descoperirea noastră, ceea ce ne-a făcut ca a doua zi să fim dis-de-dimineaţă pe lac.

Când am ajuns la locul cu pricina am rămas cu gura căscată: pe malul lacului era un trailer, o macara, mai mulţi bărbaţi în salopete şi doi scafandri. Atenţia ne-a fost atrasă de un tip foarte spilcuit ce părea că investighează lacul cu nişte baghete de cupru indoite la nouăzeci de grade. Nu ne-a rămas decât să privim cum ghidat de omul cu vergele scafandrii localizează epava, o agaţă cu un cablu de oţel, o trag la mal şi o suie pe trailer. La scurt timp este recuperată, aripa lipsă şi alte câteva fiare care probabil aparţineau epavei. Observăm cu amărăciune cum descoperirea noastră dispare văzând cu ochii şi cum oamenii în salopetă după ce încarcă epava, discută, comentează, chiar râd gesticulând şi arătând de mai multe ori spre noi, ce stăteam grupaţi, supăraţi şi retraşi in apropiere.

Dar surpriză! Înainte ca maşinile să fie puse în mişcare, omul cu baghetele se apropie de noi, ne întrebă „ce mai faceţi drăgălaşilor" şi ne lasă o plasă plină de... dulciuri, urându-ne vacanţă plăcută, succes la şcoală şi... noi descoperiri!? Ne face cu ochiul complice, dă mâna cu noi şi deşi civil ne salută milităreşte după care se suie din mers în una din maşinile convoiului ce se pusese deja în mişcare.... Totul durase mai puţin de două ore şi noi începusem să ne întrebăm dacă fusese adevărat...

Doar punga plină de bunătăţi şi urmele adânci lăsate în noroi de maşinile grele mai aduceau aminte de cele întâmplate. Ne-am retras în parcul din apropiere unde la umbra unui nuc bătrân, întinşi pe iarba moale şi răcoroasă am adormit parcă istoviţi în dezamăgirea noastră.

După câteva zile am aflat de la părinții noștrii, că deși noi păstrasem secretul, căutând să aflăm date despre epavă, atrăsesem atenția asupra noastră. Astfel încât fuseserăm urmăriți de către **nu se știe cine** care ulterior anunțase pe **cei ce au venit** să recupereze epava. Locul exact fusese determinat prin mijloace radiestezice de către **omul cu baghete**.

Despre epavă nu am mai aflat atunci nimic. Noi nu am rămas decât cu un subiect formidabil de compunere, despre care de altfel nu ne-a crezut nimeni!! Dar asta este altă poveste...

După vreo două zeci de ani pe omul cu baghete l-am întâlnit întâmplător, într-un context bizar, la malul mării unde se ocupa în continuare cu cercetări radiestezice. Căuta epave, submarine, comori, oameni dispăruți și localiza petele de țiței din larg. Deși era cu tâmplele albe și îmbătrânit, iar eu nu mai eram de mult un puști, ne-am recunoscut din prima clipă. Ne-am zâmbit făcându-ne cu ochiul șmecherește ca odinioară, hotărând printr-un consesens mut să rămânem în anonimat... În clipele de răgaz și liniște recitesc cercetările de radiestezie împărtășite de **omul cu baghete** în câteva lucrări de succes scrise sub... pseudonim!

ZBOR DE ARIPI FRÂNTE*

Dintotdeauna ideea de zbor a avut un romantism aparte. Zborul în sine este la propriu o adevărată poezie și mereu inspirator al artelor. Mitul lui Icar este cel mai la îndemână exemplu. Pe moment îmi vin în minte două nume de artiști slujitori ai zborului Ionel Fernic și Antoine de Saint

* Revista *Luceafărul* nr. 38 din 26 octombrie, 2005

Exupery. Legat de artiştii zburători au circulat permanent diferite legende toate având în esenţă un sâmbure de adevăr. Până cu câțiva ani în urmă când localizarea locului epavei lui Saint Exupery nu fusese încă realizată şi era căutată de decenii la rând, despre autorul Micului Prinţ se spusese chiar că ar fi fost răpit cu avion cu tot de către... extratereştri!

Am cunoscut îndeaproape direct, timp de un deceniu viaţa de aerodrom şi am mulţi amici între piloţi. Îmi amintesc de un bun amic pilot de supersonice poet, ce apucase săşi publice două plachete de versuri şi care de când ieşise „la simplă" (zborul fără instructor) nu se urca în avion dacă nu avea şosete noi albe. Cât ar părea de ciudat ani întregi totul a fost perfect până când într-o zi când din motive obiective nu a mai avut unele noi, albe, şi ca un făcut a avut un incident de zbor la aterizare soldat cu o avarie gravă la aeronavă. Apoi, ani buni totul a fost perfect cât timp a respectat regula autoimpusă, până într-o noapte la o alarmă când a decolat şi nu s-a mai întors niciodată. Cei care i-au recuperat trupul fărâmiţat dintre resturile epavei avionului, mi-au spus că în ultimul său zbor avusese şosete... negre.

Pilotul Doru Davidovici, un excelent scriitor ce reflectase în multe cărţi viaţa de aerodrom nu se suia în carlinga avionului fără celebra sa eşarfă albă. Mi s-a povestit că la 20 aprilie 1989 când a pierit într-o catastrofă aviatică la bordul unui avion MIG-21 dublă comandă, împreună cu un coleg pe care îl testa, nu a avut eşarfa la el colegii găsindu-i-o în vestiar! O uitase sau nu o luase intenţionat!?

Îl simpatizam mult pe Doru pentru faptul că era un pilot de elită şi un om de excepţie. Ca scriitor îmi umpluse singurătăţile vieţii de aerodrom prin romanele sale în care îmi regăseam multe din trăirile mele. Cel mai mult mă fascinase lucrarea *Lumi galactice*, carte cu un profund caracter futurologic, care deşi a avut în timp, câteva ediţii de fiecare dată s-a epuizat.

Şi astăzi este pentru mine o enigmă acest incident cu deznodământ tragic în care a dispărut pentru totdeuna un mare talent literar. Ancheta a dat un răspuns evaziv aruncând cumva vina pe piloţi, concluzionând că totul se datora unei greşeli umane. L-am cunoscut direct din activitatea de zbor şi nu-mi pot explica cum un pilot instructor cu mii de ore de zbor, ce dubla un alt pilot de vânătoare cu mii de ore de zbor în toate condiţiile meteo de la "grele" la "normale" aşi în acrobaţia aeriană, se prăbuşesc într-un zbor de rutină fără a transmite la sol un minim semnal de pericol.

În 1980 a absolvit prima promoţie de piloţi fete. Acest grup de fete a avut un destin ciudat şi în parte tragic. Iniţial se hotărâse ca primul grup de zbor feminin să fie în mod experimental compus din douăsprezece cursante. Dar în ultimul moment un telefon „de foarte sus" căruia nu i se putea opune nimeni a mai adăugat încă un nume grupului. Astfel că din acest moment grupul de fete pilot va fi cunoscut sub numele de „Escadrila 13". Se spune că în momentul când comandantul şcolii de aviaţie a aflat de noul grup a exclamat: „Şi fete şi 13, asta nu se va termina bine!"

Le-am cunoscut când au început zborul la Aeroclubul „Gheorghe Zorileanu" de la Braşov, în vara lui 1988. Fuseseră alese „pe sprânceană" drăguţe, simpatice şi comunicative. Făceau o adevărată cochetărie din haina militară. Erau foarte sârguincioase, stăpânite de spirit competitiv şi conştientizau ce reprezintă fiecare şi toate la un loc. Nu era un lucru oarecare să faci parte din prima promoţie de piloţi militari femei.

Nu numai feminitatea dar şi zborul le inducea o sensibilitate anume, astfel că toate erau iubitoare de artă în general, cele mai multe fiind atrase de literatură, pictură şi muzică. Una dintre ele picta, vreo două trei îşi scriau impresiile şi trăirile în versuri şi toate celelalte îşi ţineau la zi "Jurnalul de zbor". În timp am observat că erau tare super-

stiţioase. Nu am să enumăr tematica superstiţiilor dar superstiţia supremă era legată de cifra fatidică 13.

Am fost foarte apropiat cu grupul de fete consumându-mi timp de trei ani o adevărată idilă cu una dintre ele, intenţionând de fapt să ne căsătorim dar în final nu a fost să fie. Ea a fost repartizată la Suceava şi eu undeva într-o garnizoană uitată prin coclaurile Bărăganului şi distanţa a făcut ca ochii rar văzuţi să fie conform zicătorii uitaţi. Aşa că eu cunoşteam „din interior" frământările grupului.

În anul doi au fost mutate în stagiu să zboare pe aeroportul Băneasa. Am observat că odată cu schimbarea aeroportului se instalase o stare tensională inexplicabilă în grup. Se făcea trecerea pe un nou tip de avion de şcoală şi acrobaţie. Dar parcă în aer plutea ceva rău, foarte rău. Într-o seară unul dintre colegi ce avea şi el o prietenă între zburătoare mă anunţă că Elena Comănescu, una dintre cele mai bune eleve, de loc din Piteşti pierise într-o catastrofă aeriană împreună cu instructorul de zbor Dorina Gutch, pilot de înaltă acrobaţie... Şi acum după decenii am în faţa ochilor chipul de înger al Elenei, care în duminica dinainte catastrofei ne citise poezia sa **„Zbor de aripi frânte"** o poezie prevestitoare, tristă, la care noi, micul auditoriu, zâmbisem condescendent! Elena a vegheat apoi probabil din ceruri liniştea grupului, căci până astăzi, în grup nu s-a mai întâmplat nimic rău. Era iubită şi respectată de toţi. Era cea mai bună cea mai sensibilă, cea mai curajoasă cea mai....

TABLOUL VRĂJIT *

Printre „sechelele" cu care rămăsesem din liceu se număra şi admiraţia pentru pictură. Oricând aveam posibili-

* Revista *Luceafărul* nr. 39 din 2 noiembrie, 2005

tatea vizitam cu plăcere o expoziție sau răsfoiam ore întregi albumele ce cuprindeau lucrări ale diverşilor autori sau curente din pictură. Aveam încă din timpul liceului câțiva prieteni care nu numai că se simțeau atraşi de penel dar aveau şi oarece succes. Un alt amic era sculptor şi mai târziu el ca şi alți doi prieteni pictori vor urma artele plastice şi se vor dedica lor cu dragoste şi multă pasiune.

Aceştia, pe la 16-17 ani, abandonaseră şcoala şi se angajaseră ca ucenici pe lângă alți artişti care din lipsă de comenzi pictau printre altele, lozinci şi chemări la întrecere în muncă. Această îndeletnicire, bănoasă de altfel, le creaseră o anumită independență, chiar şi financiară față de familie, fiecare închiriindu-şi câte o mansardă sau o cămăruță pe post de atelier. Studiile şi le completau, fiind în câmpul muncii, la f.f.

Cu condiția de a fi la lucru, acolo îi puteam vizita oricând. Şi uite aşa, se crease o adevărată boemă pe care noi elevii cu şapcă şi matricolă de elev de liceu o invidiam nespus. După ore, sâmbăta, duminica sau când mai chiuleam de la practică sau orele de curs „nesuferite" ne duceam glonț la câte un atelier, unde la o țigară şi o bere admiram şi lăudam operele confraților noştri. Ar fi inutil să vă spun că toți prietenii mei artişti aveau „în dotare" vestita bască în carouri şi nelipsita pipă!

Noi cei ce îi frecventam eram folositori nu numai ca susținători morali ci şi ca distribuitori ai operelor, fiind o adevărată victorie când reuşeam să plasăm câte un tablou pe la neamuri sau cu ocazia zilei câte unui dascăl la şcoală. Evident că fiecare primisem câte un tablou cadou cu semnătură şi dedicație aşa, pentru posteritate...

Uneori duminica îi însoțeam „la târg" unde veneau diverşi negustori care alături de rame şi oglinzi vindeau şi foarte multe tablouri cu pictură naivă, sau prin oraş unde priveam îndelung frescele rămase pe unele din casele boiereşti de altă dată.

Eram în relații excelente cu toți, dar o prietenie aparte mă legase de unul dintre ei care, mai visător și mai fantast, era mai aproape de mine ce eram un incorijibil admirator al genului *science fiction* și *fantasy*-ului. Ore întregi discutam și apoi el încerca să transpună pe pânză viziunile noastre despre peisaje planetare imaginare și de aiurea.

Ca de fiecare dată, începerea anului școlar coincidea cu debutul târgului de toamnă, era însoțit constant de celebrul bâlci cu cele mai felurite distracții, cu circ și spectacole din cele mai diverse, tiribombe și vestiții călușei...

Într-una din dimineți admiram cu amicul meu pictorul explozia de culoare din zecile de tablouri care parcă te îmbiau să le cumperi. Dar ca un făcut de mai bine de jumătate de oră ochii ne rămăseseră pironiți asupra unui tablou ce reprezenta un peisaj, ireal de fapt, reprezentând o căsuță într-o poiană, dar unde era și marea și muntele și tot felul de animale și păsări, în ansamblu rezultând un peisaj, foarte frumos și odihnitor. Dar tabloul se pare că avea ceva special, pentru că după părerea noastră ne aflam în fața tabloului de circa jumătate de oră dar la plecare am constatat că era ora patru după amiaza, ori noi sosiserăm pe la zece dimineața... Unde stătusem cele șase ore?! Oare nu ne mișcasem de acolo atâta timp, sau se întâmplase altceva?! Dându-și seama că tabloul avea ceva insolit, amicul meu a încercat să-l cumpere, dar ca răspuns a primit un preț ce mie mi s-a părut astronomic. Dar să nu uităm că prietenul meu muncea, astfel că a doua zi ne-am prezentat cu banii să luăm tabloul. Dar stupoare, a doua zi negustorul a mărit iarăși prețul, lucru pe care l-a făcut succesiv până în ultima zi de târg când a zis că... nu-l mai vinde! M-am mirat foarte tare deoarece prețul oferit pe tablou era de zece ori prețul de pe cel mai scump dintre celelalte tablouri.

A urmat o ceartă, era să iasă o încăierare, când din căruța de care se sprijinea pinacoteca ambulantă a ieșit o femeie, drăguță, care cu excepția faptului că era plină de

vopsele pe haine şi deosebit de frumoasă, părea fără vârstă, diafană. Au discutat îndelung, am stat pe înserat la umbra focului, am mâncat frigărui şi am băut must, dar nici a doua zi şi nici azi nu mai ştiu cu precizie ce s-a discutat în afară de câte ceva despre pictură.

Am plecat, spre miez de noapte, puțin amețiți de mustul aspru şi de întâmplare, muți, amândoi cu gândul lipit de nurii pictoriței necunoscute.

Târgul era undeva la zece minute de marginea urbei şi chiar când să intrăm în oraş, amicul meu s-a oprit, m-a privit cu nişte ochi în flăcări pe care nu-i recunoşteam şi-mi spuse cu o voce tremurândă, că trebuie să se întoarcă, acolo, la căruța cu tablouri, să-i vorbească pictoriței, după care neaşteptând răspuns o zbughi într-o fugă de parcă îl alerga o haită de lupi.

După momentul de stupoare mi-am revenit şi am plecat spre casă rememorând faptele întâmplării şi căutând răspunsuri la ciudățeniile zilei ce abia se încheiase. Pe amicul meu l-am cîutat zile şi săptămâni în şir. Nu a mai dat nici un semn de viață. Pe la atelier a apărut după câteva luni părând total schimbat şi purtând o barbă lungă. Am rămas prieteni dar niciodată nu a povestit nimânui unde a fost şi ce a făcut atâta timp cât a fost dispărut. Interesant că numai eu îi simțisem lipsa, pentru ceilalți parcă lipsise câteva zile. M-a rugat să nu mai povestesc nimănui întâmplarea. Începuse să se comporte ciudat, nu mai era acelaşi. După puțin timp a dispărut din nou. Am aflat că de atunci a devenit un iscusit şi vestit pictor de biserici, după cum aveam să aflu dintr-o lucrare despre pictura monumentală. De atunci nu ne-am mai întâlnit niciodată....

FANTOMA DE LA PARLAMENT

Bărbatul din faţa mea, pare, şi de fapt şi este ceea ce de regulă numim un om obişnuit. Este pompier civil de peste douăzeci de ani şi cu excepţia cursului de calificare a lucrat numai în perimetrul Casei Poporului, "obiectiv" pe care după cum spune el îl cunoaşte foarte bine. După atâta vreme are de povestit (lucru care îl face cu bucurie) diverse întâmplări pe care le-a trăit singur sau cu colegii in zilele şi nopţile cât s-a ocupat acolo de prevenirea şi stingerea incendiilor. Există totuşi un subiect pe care îl evită în mod constant. Pentru că un prieten comun, ziaristul Sorin Golea l-a asigurat că îi vom păstra anonimatul a acceptat să ne relateze câteva din întâmplările cel puţin stranii pe care el sau colegii săi le-au trăit în această clădire enigmatică. Stăpânit de emoţie (despre el s-ar putea spune multe lucruri dar numai că este fricos nu) îşi aprinde tacticos o ţigară şi începe a povesti molcom cum într-un weekend rămăseseră pe tură mai puţini şi trebuia să suplinească rondul şi pentru un coleg absent ceea ce făcea ca timpul de patrulare să fie dublu.

Rondul de zi nu prea pusese probleme, mai complicat fiind cel de noapte când trebuia să fie foarte atent la somările patrulelor şi santinelelor militare ce sunt mai peste tot în clădire. Era trecut de miezul nopţii şi aproape terminase controlul când constată dezamăgit că pierduse sau uitase undeva legătura de chei, probabil lăsată pe lângă vreun extinctor pe care îl verificase. Acum trebuia să reia traseul în sens invers, ceea ce ar fi durat mai bine de o oră la aceasta adăugându-se şi inevitabila căutare a cheilor.... Oricum, altă soluţie nu avea aşa că resemnat trecu la treabă după ce

comunică prin stație colegilor motivul întârzierii, fapt ce-i nemulțumi pe cei din urmă, deoarece nu mai erau „echipe perechi" la partida de tabinet.

Mormăind, vădit nemulțumit pe sieşi pentru momentul de neatenție ce cauzase incidentul făcu câțiva paşi pe traseul cunoscut şi la un moment dat simți miros de fum de țigară. Inițial a fost convins că vreunul din colegi, fumând, nervos, venise să-l ajute. Dar, nu se arăta nimeni iar mirosul de fum de țigară persista, devenea chiar mai intens... După câteva clipe se întâlni cu un ofițer, un căpitan, îmbrăcat în pufoaică, specifică militarilor constructori (deşi era vară) la care îi atrase atenția cizmele murdare de var, ciment şi noroi. Acesta, pufăind dintr-o țigară îi întinse legătura de chei şi fără un cuvânt, plecă fără zgomot pe unul din culoarele laterale locului de întâlnire lăsând urme de noroi pe marmura strălucitoare a pardoselii.

După momentul de profundă uimire al întâmplării pompierul îşi reveni repede şi fugi după ofițer să-i mulțumească şi să-i atragă atenția totuşi că fumatul este interzis în respectiva zonă şi murdăreşte pardoseala holului. Deşi îl ajunse din urmă şi îl mai văzu foarte bine încă o dată la un moment dat după ce acesta se uită instinctiv la ceas nu l-a mai văzut, dispăruse pur şi simplu.

Îl mai căută inutil câteva minute şi reamintindu-şi ciudata apariție ce i se întipărise în minte realiză că acel căpitan avea grade cu... steluțe care nu se mai purtau de mai bine de zece ani!! Şi ca totul să fie mai mult decât aiurea urmele se terminau în dreptul unui... perete!

Speriat, (cine n-ar fi fost!) dar fără a intra în panică îşi chemă colegii cărora le arătă urmele de cizme înnoroiate ce intrau în zid. Împreună cu colegii săi a luat apoi urma inversă a paşilor, dar au constatat că aceştia duceau, de fapt veneau dintr-un culoar alăturat dintr-un alt... perete!

După ce au ascultat relatarea de mai multe ori, colegii săi au refăcut şi ei drumul „fantomei" şi au constatat cu

stupoare că paşii veneau şi duceau ireversibil către pereţi ce nu aveau în locul respectiv uşă, geam sau orice altă deschizătură.

După multe discuţii şi căutări zadarnice, unul dintre colegi chiar acuzându-l că a realizat o păcăleală de zile mari, au hotărât la unison, să plece la punctul PSI şi să se odihnească, pentru că după două ore urma alt rond.

Înainte de plecare pompierul nostru mai privi o dată spre urmele de noroi de pe marmura holului, moment în care colegii săi l-au văzut cum se face alb ca varul... Privind pe aceaşi direcţie toţi au văzut un ofiţer în pufoaică ce travesa holul ieşind dintr-un perete şi intrând în altul...

Toţi au privit înmărmuriţi arătarea şi au rămas cu braţele întinse spre direcţia de unde apăruse fantoma fără a putea articula un singur sunet. Revenindu-şi s-au întors la punctul PSI unde au comentat până dimineaţă incidentul pe care au hotărât să-l treacă sub tăcere pentru a nu deveni ridicoli sau suspectaţi de neseriozitate sau chiar de ceva boli mintale. Dar uitaseră de urmele de noroi...

A doua zi una din femeile de serviciu povestea că „iar a apărut fantoma ofiţerului şi i-a murdărit holul de ciment şi noroi!!!"

Pompierii au negat orice cunoştinţă cu privire la eveniment, dar „specialista în frecat podele ştia după urme ce se întâmplase" acesta nefiind un incident singular după cum vom mai vedea...

PARLAMENTUL BÂNTUIT DE FANTOME

Întâmplarea cu fantomele din clădirea Parlamentului mi-a amintit de o temă literară (şi nu numai), foarte cunoscută şi anume „**Fantoma de la operă**". Din investigaţiile

făcute de prietenul meu ziaristul Sorin Golea rezulta că fenomenul aparițiilor şi-a făcut simțită prezența de prin anul 2000, deşi au fost şi unele semnalări anterioare dar care nu fuseseră luate până atunci în considerare. Cel puțin de atunci au început să circule legendele. Unii comentează că ar fi în jur de douăsprezece „personaje" diferite, alții afirmă că ar fi mai multe. După cum o să vedem din această galerie nu lipseşte nici fantoma lui Nicolae Ceauşescu şi a soției sale! Conform martorilor entitățile „apar noaptea (dar nu numai) pe coridoarele celei mai mari construcții din Europa, rup sigilii, fluieră, se tânguiesc, strigă diferite persoane pe nume sau după ajutor, fac să sune sistemele de securitate, se strâmbă la cei ce-i întâlnesc, sfidează camerele video, sau chiar se interesează de meniul de la restaurant (Sorin Golea)".

Relatările încep cam în acelaşi fel: „Lucrez în administrația Palatului Parlamentului încă de la deschidere. Nu s-a auzit despre o problemă de acest gen (după ştiința mea, spune „un martor") până în anul 2001. Atunci am auzit prima poveste. Apoi, alta şi alta, din ce în ce mai des, de la polițiştii şi jandarmii care lucrează noaptea, pompierii care verifică sistemul de prevenire a incendiilor, bucătari, sau chiar persoane oficiale, ca să le zic aşa. Eu personal nu am văzut fantomele, cred că din motiv că lucrez ziua. Dar am reținut „poveştile" spuse de persoane diferite şi cred că ceva trebuie să fie, pentru că fără foc nu iese fum... spune un martor.

Deşi în mod normal lucrătorii de la Palatul Parlamentului nu ar avea voie să vorbească despre acest subiect (se pare sub amenințarea cu desfacerea contractului de muncă), acest personal de la secretare la femeile de serviciu discută aparițiile fiind permanent la curent cu ultimele „evenimente" transmise din „lumea de dincolo". Ei au dus desigur sub anonimat, poveştile cu fantome dincolo de pereții groşi de beton.

În urma intensei activități spirituale de la Palatul Parlamentului, primul lucru care s-a clarificat l-a constituit faptul că toate aparițiile sunt ale unor oameni care au murit violent în perimetrul sau în apropierea acestei construcții. Mai este şi cazul unor persoane ce au fost legate puternic afectiv de această construcție sau de cele anterior dărâmate în vederea realizării actualului edificiu. Un singur caz relatat iese din acest tipic...

Majoritatea entităților apar noaptea pe coridoare cu excepția câtorva apariții diurne din unele încăperi reci, slab luminate şi de regulă rar vizitate. De regulă fantomele din Palatul Parlamentului nu sunt accesibile, nu se vizualizează în fața oricui.

Cea mai simpatică „stafie" este cea a boierului „Giovani", cel puțin aşa i-au reținut numele persoanele care „l-au văzut şi au dialogat cu el" (cf. Sorin Golea). Apare pe holurile sau pe scările din jurul restaurantului parlamentarilor, în timpul petrecerilor private prelungite, după miezul nopții, desfăşurate în acest spațiu. Boierul are caftan din secolul XVII, adică un fel de pălărie sub formă de „oală" de culoare neagră, anteriu cu blană de vulpe la gât. Boierul ar fi fost torturat rău şi omorât de o ceată de lotri teleormăneni pe care îi împrumutase cu bani.

Totul se întâmplase în conacul său care se afla chiar pe locul actualului Parlament.

„Anca" este o fată de aproximativ 20 de ani, are o rochie de vară cu desen floral. Se arată în special personalului în uniformă, polițişti sau jandarmi, afişează o stare de disperare, întreabă unde se află şi cere ajutorul. Conform „poveştii ei" a fost răpită de nişte muncitori ce la începutul anilor optzeci lucrau la Casa Poporului. Fusese sechestrată într-o baracă şi violată cu sălbăticie mai multe zile în şir. A reuşit să evadeze într-o noapte, dar a căzut într-o groapă plină cu țepuşe din fier beton. Nu a văzut-o nimeni căzută acolo şi s-a turnat beton peste ea. (cf. Sorin Golea).

Câțiva muncitori cheflii apar separat unii în salopetă de vară alții în pufoaice cu sticle în mână. „Se pare că au murit în accidente de muncă pe fondul consumului de alcool, în timpul lucrului şi au fost accidental turnați în beton." Cel puțin aşa explică cei ce i-au văzut conform „poveştii lor".

„Copilul care plânge mereu, sfâşietor, este o apariție aparte. Spre deosebire de celelalte fantome aceasta nu comunică, este foarte supărată, şi de aceasta nu se poate apropia nimeni. Povestea sa este necunoscută."

„Cel mai des întâlnit este grupul celor şase, şapte militari în termen care apar în fel de fel de ipostaze. Unul sau doi au chiar şi nume şi prenume, spunând de unde sunt de loc, şi povestesc diferite lucruri de acasă."

„Cel mai straniu eveniment s-a pretrecut în urmă cu 2 sau 3 ani când într-o seară de vară aceşti militari în uniformă de armată au început să joace fotbal pe pajiştea din faţa intrării Consiliului Legislativ, făcând mare hărmălaie. Un poliţist şi un jandarm s-au dus să-i potolească şi să vadă cine sunt şi cum au intrat, căci nimeni nu ştia ce-i cu ei, dar ajunşi la locul cu pricina au constatat că nu era nimeni. Întorcându-se în incinta clădirii au auzit din nou zgomotele „meciului" şi i-au văzut pe geam din nou pe militarii ce se jucau cu mingea".

Povestea s-a repetat de câteva ori identic. Atunci poliţistul a aprins reflectoarele şi a chemat patrula de jandarmi, moment în care militarii au dispărut ca prin farmec cu minge cu tot. Dar întâmplările nu se opresc aici...

O FANTOMĂ DE GRADUL... "0"

Investigând împreună cu prietenul meu ziaristul Sorin Golea relatările pe seama fenomenului apariției fantomelor

de la Palatul Parlamentului – fosta Casă a Poporului – am găsit nişte persoane care afirmau că au fost în nenumărate rânduri martore la apariţia fantomei lui... Nicolae Ceauşescu! Mai mult decât atât acesta era uneori însoţit de soţia sa Elena.

Persoanele care susţin că i-au văzut spun că aceste apariţii au început imediat după ce în edificiul menţionat a avut loc în anul 1998 o mare manifestare internaţională la care au participat liderii religioşi ai tuturor cultelor din lume.

Manifestarea amintită, pe lângă promovarea obiectivelor reuniunii internaţionale citate, a făcut cunoscut lumii întregi imaginea Palatului Parlamentului ca obiectiv turistic, datorită dotărilor şi caracteristicilor sale (a doua clădire din lume ca mărime după Pentagon) dar a şi dat apă la moară tuturor acelora care conform unor teorii mai vechi sau mai noi relevau că oraşul Bucureşti va fi **"Noul şi cel din urmă Ierusalim".** Au fost scoase de la naftalină vestitele previziuni ale lui **Sundhar Shin** prin care se dorea confirmarea faptului că tocmai şirul nesfârşit de reuniuni internaţionale ce au avut loc aici legitimau transformarea acestui edificiu într-un loc de pelerinaj universal, România devenind centrul spiritualităţii mondiale...

Sincer, îmi doresc din tot sufletul realizarea unei asemenea ipoteze pentru ţara mea dar până acum aceste previziuni ca şi cele ale altor aşa zis vizionari (vezi celebrele centurii ale lui Nostradamus etc.) au rămas simple exerciţii intelectuale... Dar cum "Epoca de aur" a trecut (am văzut şi cu ce rezultate!?) rămâne ca viitorul mai mult sau mai puţin apropiat sau îndepărtat să ne dezvăluie destinul naţiunii noastre...

Conform celor ce ar fi observat fantoma lui Nicolae Ceauşescu, acesta a fost vizualizat în două ipostaze. Una în care este singur îmbrăcat în ţinuta muncitorească cu şapcă şi bocanci specifică vizitelor de lucru şi alta mai rară când este însoţit de soţia sa Elena şi sunt îmbrăcaţi ca „de stradă ".

Legenda spune că nu s-a adresat niciodată nimănui, excepție făcând un moment dintr-o cuvântare adresată unui auditoriu numeros într-una din sălile de ședințe, moment surprins din spatele unei uși de câțiva zidari ce lucrau la finisarea unei scări interioare, făcând ore peste program. Aceştia şi-au chemat colegii împreună cu care au audiat minute în şir cuvântarea „ilustrului cârmaci" dar când au forțat ușa totul s-a dizolvat pur şi simplu într-un „fum verzui" pe fondul unui „vuiet sfâşietor"... Martorii s-au jurat că ce au povestit a fost real „cum vă văd şi vă aud" afirmau ei, dar noi nu putem decât să fim măcar parțial circumspecți...

Toate cele de mai sus ar fi putut fi încadrate în categoria bizareriilor de care existența umană nu a dus lipsă în toată istoria sa dacă un personaj important care cunoaşte bine istoria edificiului menționat nu ar fi spus (fără a nega sau confirma cele de mai sus) ceva foarte interesant. La momentul când în anul 2004 la 9 mai s-a serbat Ziua Europei prin cel mai mare spectacol de muzică, lumină şi culoare (lasere), la Palatul Parlamentului, pe fondul **celui mai mare spectacol de focuri de artificii făcut vreodată în Europa** (orchestrat pe computer) s-a realizat şi sfințirea sau dacă nu măcar exorcizarea acestui edificiu!

Dincolo de părerile noastre sau ale celor de aiurea, mai mult sau mai puțin "autorizate" rămân totuşi nişte fapte, întâmplări şi martori care chiar dacă sunt blamați, ironizați sau demonizați au şi ei partea lor de dreptate.

Realizarea măreței construcții ce este Palatul Parlamentului va dăinui, probabil ca piramidele egiptene ca un simbol al geniului poporului român (în ciuda tuturor denigratorilor săi) ce l-a realizat cu enorme sacrificii materiale şi umane.

Întocmai ca în „Legenda meşterului Manole" în mod sigur şi aici „s-a zidit suflet şi trup de om" ceea ce face să asistăm la zvârcoliri spirituale la granița cu „lumea de din-

colo". Poate că atunci când vom şti să ne asumăm faptele proprii şi istoria oricare ar fi ea **vom deveni mai buni, mai puri, mai aproape de Dumnezeu şi-L vom putea înţelege mai bine...**

PITICUL DIN VIS*

Viaţa, această înlănţuire continuă de realizări şi eşecuri, de tristeţi şi bucurii, clipe de fericire şi deznădejdi ascunse, ne rezervă uneori trăiri în care realitatea egalează sau depăşeşte uneori visul şi fantezia. Iar când aceste trăiri sunt directe, personale, ne tulbură dincolo de vârste şi uneori ne marchează întreaga existenţă.

Eram prin ultimii ani de gimnaziu şi dacă atunci cineva care mă cunoştea ar fi trebuit să-mi definească în câteva cuvinte personalitatea, primele aspecte s-ar fi referit la faptul că eram foarte neastâmpărat (zglobiu cum îmi spuneau bunicii) şi dominat de spirit de competiţie.

Astfel, când profesorul de educaţie fizică de până atunci fusese înlocuit cu o tânără profesoară (blondă, atrăgătoare, comunicativă) care „ucisese" scurt şi irevocabil interminabilele noastre partide de fotbal, baschet şi handbal înlocuindu-le cu atletismul şi gimnastica, specialităţi în care excela, uimindu-ne cu demonstraţiile sale, noi băieţii ne-am pus toţi în cap în mod irevocabil să devenim atleţi sau gimnaşti renumiţi. Asta mai ales că proaspăta „Olimpiadă Mexico '70" abia se încheiase iar noi urmărisem cu sufletul la gură toate transmisiile întrecerilor. Şi uite aşa unii s-au apucat de gimnastica la aparate, de diferite categorii de aler-

* Revista *Luceafărul* Nr.1-2 ianuarie 2006

gări, sărituri, etc., toți antrenându-ne foarte serios gândindune că poate cândva vom urca și noi pe podium.

Nu știu nici acum de ce am ales săritura în înălțime, care pe moment mă dezavantaja eu nefiind prea înalt și pe deasupra și mai „rotofei".

Dar, deși la început „performanțele" mele erau insignifiante, stârnind chiar râsul celorlați „săritori" după un trimestru eram cel mai bun săritor în înălțime din școală. Săritura în înălține devenise viața mea, în timpul liber, după teme, sărind tot felul de obstacole, oricând, orice și oriunde, uneori cam nesăbuit, luînd și câteva căzături serioase deoarece și sportul se face în locuri adecvat amenajate și sub supravegherea unui antrenor calificat, dar cui să-i spui!?

Nemailungind-o prea mult, trebuie să spun că timp de câteva luni fusesem după cum spuneam cel mai bun săritor în înălțime din școală și orice pretendent „la titlu" era imediat surclasat prin demonstrație imediată în aplauzele celor prezenți. O altă școală își trimisese lotul de săritori la concurs, dar i-am învins foarte ușor, parcă eram pe arcuri. Puțin, câte puțin, îmi îmbunătățeam propriul record spre mulțumirea profesoarei și colegilor. Este momentul când profesoara îmi atrage atenția că pentru vârsta, condiția fizică și statura mea era un maxim atins și trebuia să-mi conserv recordul, nefiind indicat pe moment să mai forțez noi performanțe. Pentru că la orele de educație fizică profesoara nu-mi mai dădea voie să „sar mai sus", am început să mă „antrenez" pe ascuns cu niște colegi în fiecare zi după ore.

Nesupravegheat, în condiții neadecvate, improprii și forțând înălțimea previzibilul s-a produs. La o săritură am căzut foarte rău fracturându-mi mâna stângă și luxîndu-mi o gleznă la un picior și un genunchi la celălalt. „Înțepenit" de durere și de frică, am fost transportat de colegi peste gard, la spital (spre norocul meu era chiar în spatele școlii) la Camera de gardă de unde voi fi trimis urgent la secția de traumatologie unde doctorul Pătârlăgeanu, un tip cu alură de boxer „la

grea" m-a luat în primire întrebându-mă mai în glumă mai în serios că dacă nu vin din vreun război, ce maşină m-a lovit sau cine m-a aruncat din avion. De aici se vor derula nişte evenimente cel puţin interesant de povestit. Astfel medicul va constata că aveam o fractură triplă la mâna stângă ce necesita aparat gipsat timp de 45 de zile şi câte o luxaţie la fiecare picior, pentru care trebuia să stau la pat cam o săptămână... Era spre terminarea anului... iar eu eram stângaci, adică cu alte cuvinte, „adio teme scrise!"... Spre norocul meu, apucasem să dăm toate tezele, aşa că pentru încheierea situaţiei şcolare am fost examinat cu bunăvoinţă numai la oral.

Timpul a trecut, oasele s-au „sudat" şi cu mici eforturi convalescentine m-am integrat în activitatea vacanţei mari despre care nu-mi mai amintesc prea multe lucruri. Nu ştiu acum cum o mai fi, dar la vremea mea începerea anului şcolar era o sărbătoare pe care în ultimele zile de vacanţă o aşteptam cu toţii nerăbdători. Anul şcolar a demarat cu nelipsita „practică la porumb", intrându-şi apoi pe făgaşul obişnuit, deşi de fiecare dată altul, urcând de fapt o nouă treaptă.

Deşi aveam scutire medicală, şi profesoara mă proteja, am insistat îndelung să vin din nou la orele de educaţie fizică, şi după multe rugăminţi şi promisiunea că nu voi face excese am fost acceptat din nou la pregătire. Dar probabil când făcusem promisiunea, „eu, nu eram acolo", pentru că în câteva zile mă integrasem perfect activităţii clasei neacceptând uşurări. Mi-am reînceput antrenamentele la sărituri şi mă sinţeam din nou în largul meu. Dar, la un concurs între clase, glezna ce-mi fusese luxată, cea a piciorului pe care eu făceam „bătaia" pentru săritură, cedează din nou şi... îmi fracturez mâna din nou în acelaşi locuri. Urmează iar transbordarea rapidă iar peste gard, Camera de gardă, secţia traumatologie şi reîntâlnirea cu dr. Pătârlăgeanu pentru care devenisem deja un „caz". Problema se agravase: o fractură în aceleaşi locuri de amploare mare şi într-un interval mic de

timp se prindea mult mai greu. Cele peste două luni de aparat gipsat mă vor îndemna iremediabil spre lectură şi mă vor face să învăţ pe ascuns, destul de repede să scriu cu mâna dreaptă. La şcoală voi fi examinat din nou numai la oral până în perioada tezelor când „prelucrat" îndelung de dr. Pătârlăgeanu şi eliberat din gips voi redeveni un elev normal.

În apropierea casei unde locuiam, în spatele bisericii parohiale cu hramul Adormirea Maicii Domnului, era un lac care iarna pe ger îngheţa bocnă. Şi atunci să vezi sănii, patine şi hochei până în miez de noapte... Bineînţeles că nu-mi scăpa nici o zi din vacanţa de iarnă fără a fi măcar câteva ore pe gheaţă, eram în stare să răbdăm de foame întreaga zi numai să nu plecăm de pe gheaţă. Iar eu nu puteam rata în iarna aceea distracţia. La început mai precaut apoi prinzând curaj, am ajuns în câteva zile să joc din nou hochei. Îmi amintesc că era într-o joie pe la mijlocul vacanţei de iarnă şi un ger în jur de minus 20 de grade ce făcuse lacul o oglindă de gheaţă. M-am dus cu sania pe lac şi când ne-am strâns suficienţi băieţi (fetele patinau) am început o nouă partidă de hochei. De la o neînţelegere pentru validarea unui gol totul a degenerat dintr-o ceartă într-o bătălie generalizată soldată cu câteva capete sparte, numeroase entorse şi trei mâini fracturate..., grav era că cineva îmi dăduse la înghesuială voit sau accidental cu crosa peste mâna stângă deschizându-mi fractura din nou. Rămăsesem pe gheaţă mut de durere cu mâna întoarsă într-un unghi nenatural sub privirile îngrozite ale colegilor care nu ştiau ce să mai facă... Unii au fugit de frică ceilalţi rămaşi au urcat „răniţii" pe sănii şi într-un cortegiu sinistru ne-au însoţit la spital unde am ajuns pe mâna doctorului Pătârlăgeanu. De frig, frică şi durere aveam o faţă foarte schimonosită (cum aveam să aflu ulterior) ceea ce-l va face pe medic să pălească la rândul său. După o examinare mai mult decât sumară a celorlalţi 7-8 „răniţi" (cei loviţi mai uşor, fără urmări evidente, fugiseră) a înfipt mână în pieptul meu şi m-a dus efectiv pe sus la radiologie şi apoi m-a

„reparat" timp de vreo două ore, vreme în care am plâns de durere „până n-am mai avut lacrimi" după cum îmi voi aminti mai târziu. În tot acest timp nu a scos un cuvânt. Într-un târziu l-am auzit spunând: trebuie să vorbesc cu părinții tăi, poate mai au nevoie de tine! Apoi le-a pus şi celorlalți doi mâinile în gips, dar, situația lor era mult mai uşoară, acelaşi lucru putându-se fi spus şi despre capetele sparte care erau acum în curs de decorare cu copci de către asistente sub atenta îndrumare a medicului.

Vestea se întinsese în orăşelul acela mic fulgerător şi părinții au sosit rând pe rând, recuperându-şi odraslele, după obiceiul familial, adică cu dojene, apostrofări sau ghionturi care voiau să însemne atenționări pentru ce va urma mai târziu acasă.

Într-un târziu, a sosit şi tata. M-a privit o clipă şi mi-a aruncat în trecăt: „Văd că insişti, insişti nu te laşi!" după care a intrat în cabinetul doctorului. Discuția dura, uşa deschizându-se numai când asistentele intrau sau ieşeau. În acele scurte momente am auzit frânturi de discuții de genul: „este posibil să nu se mai sudeze", „o să-i punem tijă", „prindem în şuruburi", "ar fi păcat să piardă mâna", care mă făceau să îngheț de frică. În mod ciudat, tata nu mi-a spus nimic despre discuția cu doctorul până peste multă vreme când mi-am scos gipsul şi m-a atenționat: „Dacă crezi că-ți mai trebuie mâna aia, asta să fie ultima ta cascadorie!"

Consecințele ultimului meci de hochei nu se terminau aici. Ne-au fost scăzute notele la purtare, au fost chemați părinții la şcoală şi s-a cerut supravegherea noastră atentă, lucruri care totuşi s-au uitat repede. Pentru mine însă a început un calvar. Căpătasem frica de a nu-mi fractura mâna din nou. Începusem să evit orice participare la jocuri, ocoleam orice aglomerație sau îmbulzeală, mergeam numai pe lângă gard. Acasă după lecții mă cufundam în lectură, citisem tot ce aveam şi acum luam cu împrumut cărți de la biblioteca oraşului, mă înscrisesem la un cenaclu litarar, cu

alte cuvinte mă schimbasem, devenisem foarte retras. Prietenii mă ocoleau de frică să nu mă accidentez iar şi să fie ei acuzaţi. Se pare că de la şcoală fuseseră avertizaţi să nu mai fiu angrenat în jocuri putând păţi ceva foarte rău, iar ei credeau că în felul acesta mă protejează. Şocul l-am avut când un elev din anii mai mici a intrat în clasă aducând o carte „pentru Ciungu". Atunci am aflat că aceea era ultima mea poreclă, şi am trăit un sentiment de frustrare. Vara ce a urmat a fost singura în care nu am vrut să merg în nici o tabără, am stat aproape toată vacanţa la bunici şi am realizat performanţa să citesc toate cărţile lui H.G.Wells, Jules Verne, şi Isaac Asimov ce apăruseră până atunci la noi. În mod ciudat scriam din ce în ce mai repede, corect şi frumos cu mâna dreaptă în timp ce cu stânga începusem în mod ciudat să mă dezobişnuiesc... Mă transformasem, ajunsesem să cânt la cor (de care anterior nu ştiam ce să mai inventez ca să scap) mai mult decât atât cântam şi în corul bisericii parohiale... Cei de acasă, deşi nu mă mai recunoşteau în năzdrăvanul de altă dată deveniseră îngrijoraţi, mai ales după ce auziseră şi de poreclă. Cu şcoala mergeam bine, din satul bunicilor culesesem ghicitori, zicători şi strigături care fiind autentice şi necunoscute în zona noastră au fost publicate în revista şcolii – *Luceafărul*. În rest fiind ultimul an de gimnaziu începusem pregătirile pentru admiterea în liceu. Timpul trecea şi venise din nou iarna, dar rămăsesem insensibil la bătăile cu zăpadă şi săniuş şi eram de-a dreptul stresat la gândul că aş putea aluneca pe gheaţa care se ascundea sub zăpadă şi evitam pe cât posibil ieşirile afară care mi le doream în aceste condiţii cât mai puţine şi cât mai scurte. Dacă eu mă complăceam în această stare de fapt, mama care în tinereţe fusese paraşutistă sportivă, practicând sportul de performanţă nu se împăca cu „transformarea" mea într-un molâu, căutând orice motiv să mă mai dinamizeze chiar luându-mă cu ea la cumpărături, să o ajut, „că nu poate singură". Într-o zi când o însoţisem la insistenţele ei la piaţă

ne-am oprit involuntar pe malul lacului de unde se vedeau o puzderie de copii pe gheață într-o vânzoleală indescriptibilă. Mie mi s-au umezit ochii instantaneu... M-a strâns de mână şi... „Lasă, mamă, să fii tu sănătos şi te întorci şi tu pe gheață" zise dorind să mai adauge ceva dar în clipa aceia am sesizat prezența lângă noi a preotului Zaharia, pe care nu-l văzusem nici unul când se apropiase... Acesta după ce făcu un schimb politicos de saluturi şi amabilități cu noi se îndepărtă strigând spre noi destul de tare ca să auzim: „Şi nu uitați că orice rugă trebuie ajutată!" şi dispăru printre pomii plini de promoroacă din parcul bisericii parohiale.

Mama a privit lung în urma preotului, a privit lacul, s-a uitat la turla bisericii ce se zărea printre pomii îndoiți sub greutatea zăpezii, la mine cu o privire de parcă atunci mă vedea prima dată, apoi se lumină la față într-un fel în care nu-l mai văzusem până atunci, după care mă îndemnă, chiar zori, să mergem că întârzie cu masa.

Nu ştiu de ce dar a urmat o zi proastă, totul era pe dos, iar seara deşi am citit până târziu nu puteam să adorm. Din când în când îmi revenea în minte imaginea lacului cu toți copiii aceia zgomotoşi şi bucuroşi. Într-un târziu am adormit şi am avut un vis straniu. Se făcea că eram undeva pe un câmp plin cu vegetație crudă, mulți maci şi flori nemuritoare. Nu mă puteam mişca iar în fața mea era un Pitic cu barbă albă şi lungă care era tare bătrân sau cel puțin aşa părea... M-a întrebat de ce sunt trist iar eu i-am spus că nu vreau să-mi mai rup mâna şi totul să fie ca înainte de aceste accidente. A zâmbit, mi-a spus că prin ce-am trecut era o experiență necesară şi nu numai că-mi voi reveni dar voi deveni un sportiv de performanță... La zâmbetul meu amar, Piticul mi-a indicat să privesc într-o anume direcție... Pe o potecă la câțiva metri depărtare un tânăr desculț în kimonou folosindu-se de mîini se antrena spărgând teancuri întregi de cărămizi cu o uşurință ce părea mai degrabă distracție. Involuntar am vrut să strig la el dar Piticul mi-a spus să nu

mai strig degeaba că nu mă aude şi să fiu atent în continuare... După ce termină de spart cămizile, continuă cu un teanc de scânduri şi apoi încheie cu un bloc de gheaţă pe care-l făcu zob dintr-o singură lovitură cu pumnul mâinii stângi. S-a oprit, s-a întors spre o direcţie laterală şi a salutat în stil japonez un alt bărbat ce ţinea de mână un băieţel ce avea în mână un... Pitic ce avea chiar faţa celui cu care vorbisem în vis. După ce răspunse la salut bărbatul îi comunică tânărului sportiv ceva, apoi plecară împreună Sportivul, trecu pe lângă mine şi atunci i-am putut vedea faţa, dar fiind vis, nimic nu mai mă mira... era chiar faţa mea, chiar dacă păream mai matur... M-am întors spre Pitic, dar acesta dispăruse... Visul mă va obseda câteva zile apoi îl voi uita amintindu-mi-l din când în când. M-am trezit lac de apă şi nu am mai putut adormi iarăşi până dimineaţă.

Afară era o iarnă frumoasă (oare cine ne-a furat anotimpurile!?) şi se apropiau sărbătorile. După câteva zile sub pretextul ajutorului la cumpărături mama m-a convins iarăşi să merg în oraş. De data aceasta, nu am mai luat-o spre zona comercială ci spre lac.

Nu m-am mirat (era şi o sărbătoare), m-am gândit că întâi vom trece pe la biserică. Mama insistase să-mi iau bocancii „ştii cu ei nu aluneci" îmi zisese. Dar ne-am oprit chiar pe malul lacului, avea în mână un pachet pe care până atunci nu-l observasem, din care a scos o pereche de patine şi mi-a cerut imperativ să mi le pun. M-am executat fără crâcnire. Apoi m-a împins pe gheaţă şi... a plecat luându-mi şi cheia de la patine!

După câteva momente de panică, am început să patinez, cu grijă la început, apoi tot mai sigur pe mine, era ceva fantastic, nu puteam să mă mai opresc! Dar ce se aude!? Pe moment toţi ceilalţi copiii s-au oprit privindu-mă atent cum patinez şi apoi mă aplaudă cu frenezie. Mi se umezesc ochii fără să vreau...

În seara aceea am ajuns acasă pe patine foarte târziu dar nu a avut nimeni ce să-mi zică pentru „că dormeau". Nimic mai fals! Undeva în bucătărie îl aud pe tata adresându-se mamei. „Ai văzut tu drac mort!?"

Patinele le-am abandonat abia pe la sfârşitul lui februarie când a început dezgheţul... Am intrat apoi în „focul" pregătirilor pentru examenul de admitere la liceu.

Într-o seară, tata mă întreabă dacă mi-l mai amintesc pe doctorul Pătârlăgeanu, iar eu confirm că nu aveam cum să-l uit. „Ştii", îmi spuse, „m-am întâlnit ieri cu el, m-a întrebat de tine, te văzuse în repetate rânduri pe lac la... hochei sau jucând fotbal. Dar nu era îngrijorat..." Scot un „aha" prefăcut mirat. Şi adaugă parcă cu înţeles: „A plecat, l-au promovat la Bucureşti, Şef de secţie la Urgenţă"...

Simt o strângere de inimă, mă uit la mână dar mă îmbărbătez şi îmi spun în sine „las că şi la Bucureşti sunt copii, chiar mai mulţi... şi mult mai multe lacuri îngheţate!"

Zece ani mai târziu... Undeva în Bărăgan mă antrenez la karate sub supravegherea lui sensei Yozuki. Este o zi de mai strălucitoare. Câmpul este verde şi plin de maci şi flori nemuritoare înflorite într-o simfonie de nuanţe... Exerciţiul se apropie de sfârşit. Sparg ultimele teancuri de cărămizi şi scânduri, rezervându-mi pentru „desert" un bloc de gheaţă, pe care îl zdrobesc dintr-un singur pumn executat cu mâna stângă. Îl văd pe sensei Yozuki mulţumit că se apropie şi îl salut conform ritualui. De undeva dinspre un pâlc de ciulini se apropie prin iarbă băieţelul său care are vreo cinci anişori. Are în braţe un Pitic pe care abia îl ţine în braţe şi care are (ciudat!?) o figură cunoscută mie, figura **Piticului** din visul de acum un deceniu....

FANTOMA DIN HANGAR

Baza Aeriană Cosford Royal (Shropshire, Anglia) şi-a deschis porţile în 1938, ca fiind un loc de menţinere şi depozitare a aeronavelor, cât şi de pregătire a bărbaţilor şi femeilor care vor asambla, repara şi întreţine avioanele armatei britanice.

Sute de mii de oameni au trecut prin programele acestei baze înainte de a ajunge în cariera Royal Air Force. Deşi unii dintre aceşti tehnicieni nu au fost vreodată în tranşeele celui de-al Doilea Război Mondial, rolul pe care l-au jucat în serviciul forţelor aeriene a fost la fel de important în război ca şi cel al piloţilor care conduceau acele avioane de care ei aveau grijă.

Între mecanici şi personalul volant şi avioanele la care lucrau era prezentă o puternică legătură cât şi un simţ al datoriei, care poate explica de ce un mecanic nu ar vrea să părăsească baza deşi datoria sa, războiul cât şi viaţa sa s-au terminat deja.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Cosford a angajat 4 000 de oameni. Faimoasele avioane Spitfire au fost ansamblate în această bază, iar în 1940 un mare spital militar a fost contruit pentru a ajuta la repatrierea prizonierilor de război.

Astăzi Cosford este şi gazda unui muzeu militar, hangarele sale încăpătoare păstrează câteva avioane din cel de-al Doilea Război Mondial.

Unul dintre punctele de interes din muzeul Cosford este Lincoln Bomber, un bombardier negru impozant care a fost creat prea târziu pentru a putea lua parte la război. Bombardierii Lincoln au fost concepuţi în principal ca bom-

bardieri de lungi distanțe, nave care pot fi folosite în Pacific, care să ajungă în Japonia şi apoi să se întoarcă în teritoriul aerian aliat.

Însă atunci când avioanele au fost gata de decolare, războiul deja se terminase. Lincolnurile au fost atunci luate în considerare pentru utilizarea în Războiul Rece, patrulând marginile Cortinei de Fier, în cazul în care era necesară implicarea forței.

Dar, precum a evoluat Războiul Rece aşa a evoluat şi tehnologia de creare a armelor. Timpul avioanelor cu reacție a venit în 1950, iar avioanele Lincoln erau prea încete şi masive pentru a face față unui avion de luptă cu reacție, ele fiind moral şi tehnic depăşite.

Lincoln Bomber Nr. RF - 398 a ajuns în hangarul numărul 3 al muzeului Cosford 1977, spunându-se despre el că ar fi bântuit de o stafie.

Unii spun că este cea a unui pilot complet echipat, care ar fi putut fi a pilotului avionului din acel timp.

Alții spun că este stafia unui fost inginer care pare să fie legat de îmbunătățirea şi modernizarea avionului.

Martorii au confirmat vederea unor apariții, iar alții au spus că au auzit o voce fluierând o melodie, deşi nu a fost descoperită nici o prezență umană.

Deşi nu putem fi siguri cine bântuie hangarul, ştim că stafiile au început să apară la scurt timp după primirea avionului Stuart Edmunds. Un localnic investigator al paranormalului din Shropshire, de asemenea fost angajat al muzeului Cosford, a discutat câteva din legendele cât şi descoperirile sale în cadrul bazei.

„Nu am mai auzit niciodată de vehicule de orice fel care să fie bântuite şi mă întrebam cum de un avion poate fi bântuit dacă nu se află într-o poziție fixă", a spus Edmunds.

"Casele, deoarece au stat în acelaşi loc, atmosfera şi energiile vieților trecute se întâlnesc cumva în acel spațiu

singular şi ar putea fi o explicaţie în cazul bântuirii caselor. Dar cum ar putea un avion să fie bântuit?"

Această întrebare a fost începutul investigării lui Stuart în cazul bazei. Edmunds a lucrat la muzeu din ianuarie până în august 2005, având funcţia de asistent de muzeu. Deşi nu a primit permisiunea de a lansa o cercetare completă asupra avioanelor şi hangarului, a primit permisiunea de a afla mai multe despre fantomele de acolo.

„M-am folosit de poziţia mea pentru a putea ajunge la avion şi să fac investigaţii.

Aş fi putut să petrec noaptea întreagă în hangar, lângă Lincoln", a spus el.

„Este chiar surprinzător numărul de sunete care veneau din avion. Se auzea ca şi cum înăuntru ar fi fost oameni care se jucau cu manetele şi butoanele, deşi avionul era complet închis."

Lui Stuart i s-a permis să intre în interiorul avionului Lincoln pentru a face câteva poze şi pentru a-şi monta echipamentul de înregistrare, care va fi încuiat înăuntru peste noapte. Echipamentul va înregistra până rămâne fără casetă.

„Ce ai auzit când ai ascultat înregistrările?", îl întreb.

„Suna ca şi cum cineva ar fi apăsat butoanele, cât şi un sunet ca bruiajul de radio, în genul acela", a spus Edmunds.

„Au fost raporturi din partea personalului în legătură cu lucrurile ciudate de acolo?"

„Unul din paznici mi-a zis de o femeie în vârstă din hangar care a spus că a văzut pe cineva în uniforma RAF din cel de-al Doilea Război Mondial care semăna cu uniforma unui inginer. Acesta avea unelte şi lucra la Lincoln.

A spus securităţii gândindu-se că nu era posibil ca cineva să lucreze la acea oră din noapte. Paznicul a mers cu ea şi a auzit sunetul de unelte căzând pe podea, câţiva paşi de-a lungul hangarului şi apoi un sunet foarte puternic de

lovitură lângă una din ieşirile de urgenţă însă nu a văzut nimic.

S-au uitat împrejur, dar nu era nici o urmă de unelte, deşi erau pete de ulei pe podea ca şi cum cineva ar fi lucrat acolo. A mărturisit că nu îşi poate explica întâmplarea. A presupus că cineva foarte pasionat de avioane a încercat să fure părţi din avion sau poate vreun mecanic vechi nu se putea dezlipi de vechea profesie".

Această doamnă era însă convinsă că „era îmbrăcat în haine vechi şi arăta de parcă ar fi păşit direct din anul 1945".

Bombardierul Lincoln nu este singurul vehicul bântuit pe care l-am explorat în „Fantomele războiului". Nu ne este încă clar ce exact bântuie aceste arme de război şi putem doar să speculăm în jurul dovezilor despre bântuirea lor.

Poate simţul datoriei din partea celor care au avut grijă de aceste vehicule, cum este cazul Bombardierului Lincoln îi leagă de aceste relicve de război, un simţ al menţinerii acestor păsări de metal gata de zbor în orice moment în caz că Anglia ar avea această necesitate.

Această carte se găseşte pe docspedia.org.
Dacă ai plătit pentru această carte în format digital ai luat ţeapă.

PARTEA A DOUA

Secret Stranger Files
Nr. – 002
Teorii şi cercetări nonconvenţionale şi insolite

Motto:

În opinia mea, elitele militare încă consideră
că supravieţuirea ierarhiilor militare
merită sacrificarea vieţii şi sănătăţii
unor segmente mari din populaţia americană.

Dr. Robert O. Becker

Secret Stranger Files Nr. – 002-A
Autor: Cercetător dr. Emil Străinu
Anchetă realizată în Alaska în 2007

ENIGMA EXPERIMENTULUI HAARP*

Imaginează-ți... Cum ar fi dacă ai avea o armă care să fie capabilă de a distruge toți sateliții orbitali de spionaj ai inamicului dintr-o singură lovitură? Capacitatea de a-ți deplasa forțele militare neobservat s-ar îmbunătăți hotărâtor. Beneficiile ar fi inestimabile în cazul în care pregătești un atac surpriză.

Cum ar fi dacă aceași armă ar învălui Pământul într-un „scut" impenetrabil? Un scut care ar distruge toate rachetele nucleare și termonucleare intercontinentale (ICBM) care încearcă să treacă prin el? Contraatacul de răspuns prin antirachete ar fi imposibil. O armă care ar putea crea nori de electroni care se deplasează cu viteza luminii ar putea face aceste două obiective posibile. Un emițător (transmițător) radio de la sol având o putere considerabilă ar putea realiza așa ceva.

Un astfel de transmițător ar putea fi utilizat de asemenea să întrerupă comunicațiile radio la nivel mondial. Ionosfera este utilizată pentru a transmite undele radio pe întregul pământ, făcând comunicarea posibilă la distanțe foarte mari.

Dacă acest transmițător ar fi utilizat să schimbe calitățile (proprietățile) ionosferei în puncte de interes (cunos-

---

* Pe larg despre HAARP și aplicațiile sale în lucrarea *RĂZBOIUL GEOFIZIC*, autor col. dr. Emil Străinu, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, București, 2006; Liviu Aron Deac, Emil Străinu, Războiul Geoclimatic, Editura SOPHIA, București 2000.

cute), ar putea fi bruiat tot restul lumii, în timp ce propriul mesaj nu ar fi afectat. Un transmițător radio cu o putere considerabilă, aflat la sol ar putea face asta ușor.

Unii ar putea utiliza acest transmițător pentru „mai mult" decât restructurarea ionosferei. Cum ar fi dacă ar putea crea găuri, în acel scut protector? Aceste găuri ar permite radiațiilor nocive din spațiu să curgă înăuntru, distrugând pământul.

S-ar putea crea o explozie de radiații asupra unei „zone țintă", la fel de nocivă ca și bomba atomică. Nu ar fi nici o explozie, nici o deteriorare asupra clădirilor și echipamentelor. Însă orice viețuitoare din aceea zonă va fi moartă, sau pe moarte.

Ce ar putea face o națiune pe timpul războiului cu o armă care ar putea să redirecționeze indetectabil cursul conflictului? Vremea ar putea fi controlată, pe suprafața a întregi zone, chiar continente, cauzând potopuri sau secetă, după bunul plac. Controlul vremii este și controlul hranei. Nu ar putea această armă să înrobească inamicul, fără ca acesta să fi tras un singur foc de armă? Un radio emițător aflat la sol, de o putere suficient de mare ar putea realiza acest lucru.

Cum ar fi dacă această uimitoare armă ți-ar permite să vezi adânc în Pământ, pentru a găsi și viza bazele subpământene ale inamicului? Radarul utilizează microundele trimise prin aer pentru a detecta și identifica, obiecte precum avioanele și proiectilele în aer.

Oamenii de știință au văzut un mod similar de a vedea și sub suprafața pământului. Tehnologia este numită „tomografie de penetrare a solului" (EPT).

EPT ar putea fi utilizată pentru a descoperi zonele ce conțin substanțe îngropate, radioactive sau periculoase, buncăre, baze subterane, ori surse de petrol sau chiar pentru a prezice erupția vulcanilor.

Senatul Statelor Unite a aprobat un proiect **numit Programul de Cercetare de Înaltă-Frecvență Activ Auroral** (HAARP).

Sau altfel spus, **HAARP** = High Frequency Active Auroreal Research Program – Programul de cercetare asupra frecvențelor înalte auroreale active.

Proiectul HAARP se clădeşte pe un transmițător cu un semnal suficient de puternic pentru a transforma aurora boreală (luminile nordului) într-o antenă virtuală, retransmițând în frecvențe extrem de scăzute (ELF). Undele ELF trec la mari adâncimi prin pământ, şi sunt perfecte pentru tomografia de penetrare a pământului (EPT). HAARP a fost aprobat de senat pentru a utiliza EPT că să verifice situația tratatelor care previn proliferarea armelor de distrugere în masă.

Marina Statelor Unite intenționează să utilizeze transmițătorul HAARP pentru a comunica cu submarinele aflate la adâncimi foarte mari. Undele radio ELF penetrează, de asemenea, foarte adânc în mări şi oceane.

Având aurora ca antenă virtuală pentru a retransmite semnalele de la HAARP, marina va fi capabilă să îşi direcționeze flota de submarine, indiferent cât de adânc sunt ascunse submarinele sau oriunde s-ar afla în oceanul planetar.

Ce ar face o națiune sau o conspirație cu o armă care poate «prăji» mintea umană? Dacă ai putea induce emoții, frică sau furie, după propriul plac?

Dacă ai controla trupele inamice de pe o zonă întinsă (teatru de operațiuni militare), în drum spre o bătălie sau înainte de aceasta?

Dar dacă „ținta" ar fi oraşe întregi?! Poate chiar întregi continente?!

Dacă poți programa aurora să redea un mesaj ELF, e posibil să fi creat cea mai puternică maşină de „bio-feedback".

Creierul uman funcționează pe aceleași unde deosebit de joase pe care emite HAARP. Iar acest lucru oferă posibilitatea operatorilor HAARP să transmită mesajul direct în capetele a milioane de oameni.

HAARP ar putea fi utilizat pentru a produce emoții la cerere, poate chiar și pentru a transmite cuvinte, ordine.

Cum ar fi dacă transmițătorul tău, pe metoda HAARP, sau chiar unul mai puternic ar putea pune gândurile direct în capetele oamenilor? Gânduri precum „predă-te" sau „supune-te", „sinucide-te", „ucide", „faceți asta" sau „nu faceți asta"?!

Pe 23 martie 1983, președintele SUA, Ronald Reagan, spunea: „Comunitatea științifică din țara noastră, cei care ne-au dat armele nucleare, își întorc acum marile lor talente către cauza umanității și păcii mondiale, pentru a ne da mijloacele prin care să facem bombele nucleare inoperante și inutile".

Această misiune pentru crearea unei tehnologii, a unei arme sau a unui sistem de arme, care ar face războiul atomic imposibil a fost numită oficial Inițiativa de Apărare Strategică (SDI).

Conform părerii unor specialiști, SDI a fost elementul din cursa înarmărilor care a dus URSS-ul în colaps.

Presa nu a ezitat să denumească SDI-ul, „Star Wars" după trilogia cinematografică a lui George Lucas.

Cererea președintelui Reagan către comunitatea militaro-industrialo-științifică a lansat America într-una din cele mai mari și scumpe curse a înarmărilor din istoria umanității. Mii de idei au apărut și sute din acestea au fost și finanțate. Unele piste de cercetare ale SDI au fost abandonate. Altele, însă, sunt urmărite activ până în ziua de azi.

Nu toate din aceste programe de dezvoltare au loc în laboratoarele armatei.

Unele dintre aceste idei, tehnologii și aplicații creează arme care încalcă tratatele internaționale.

Altele lezează valorile etice şi morale ale majorităţii americanilor. Într-un efort de a evita revoltele publice şi condamnarea lor de către societatea americană, unele dintre aceste programe au fost deghizate sub auspiciile ştiinţei civile.

Aceasta este povestea adevărată a unui program militar care pretinde să fie un „nevinovat" proces de cercetare civilă. Se numeşte HAARP. HAARP nu este Science Fiction. Este o realitate potenţial ucigaşă. Când va fi gata, va fi cel mai mare transmiţător de unde pe frecvenţe radio din lume. Va fi „transmitatorul suficient de mare" care va putea realiza efectele menţionate mai sus.

Să nu uităm totuşi cuvintele preşedintelui Dwight D. Eisenhower:

„Ideea dominării elitei intelectuale prin angajare federală, alocaţii de proiecte, şi prin puterea banilor este constantă şi este o problemă foarte serioasă. Totuşi, în aceste cercetări şi descoperiri ştiinţifice, trebuie să fim atenţi la un pericol la fel de mare şi opus: pericolul ca politica publică să poată deveni captiva unei elite ştiinţifico-tehnologice."

Iar politologul E.B.White adăuga:

Sunt pesimist în ceea ce priveşte rasa umană pentru că este prea ingenioasă pentru binele său. Ideea noastră de a aborda natura este să o maltratăm până ni se supune. Am avea şanse mai bune de supravieţuire dacă ne-am acomoda cu această planetă şi am privi-o apreciativ şi nu sceptic şi dictatorial.

Ideile de mai sus nu erau noi. Cu mulţi ani înaine celebrul fizician Albert Einstein avertiza:

Prin experienţa dureroasă prin care am trecut am învăţat că o gândire raţională nu este de ajuns pentru a rezolva problemele vieţii noastre sociale. Barierele penetrate de cercetare au avut adesea implicaţii tragice pentru umanitate, creând mijloacele pentru propria sa distrugere în

masă. Acest lucru, este într-adevăr o tragedie de o tristețe copleșitoare.

În prezent, conform unor păreri unanime din occident cea mai perfecționată și eficientă tehnologie în domeniul războiului este reprezentată totuși de programul HAARP. Acesta reprezintă un sistem de arme geofizice, strategice și cosmice de ultimă generație care va schimba complet strategia confruntării în domeniul militar și poate chiar însăși filozofia războiului.

HAARP – *High Frequency Active Auroral Research Program* (programul de cercetare asupra frecvențelor înalte auroreale active) – reprezintă activitatea de cercetare desfășurată asupra ionosferei,[1] destinată stabilirii comportamentului ozonului, azotului și ionilor acestora la bombardamentele radiației solare și cosmice cât și la emisiunea de radiații de înaltă (HF) sau joasă frecvență (ELF) de pe Pământ.

Acest program științific are un buget anual recunoscut oficial de 30 milioane de dolari, dar se pare că în realitate finanțarea este mult mai mare. Programul în sine a generat numeroase polemici și interpretări[2] deoarece deși desfășurat de Institutul de Geofizică al Universității din Alaska de la Fairbanks (HAARP este cuplat cu unul din cele mai mari computere din lume de tip CRAY-YMP / T 3 D /T 3 E al universității Alaska - Fairbanks de la Butrovith Building) titularul de proiect este Departamentul Apărării al Statelor Unite, respectiv U.S Navy și U.S. Air Force, iar sistemul propriu-zis este situat într-o bază militară aflată lângă localitatea Gakona din statul Alaska, beneficiarul cercetărilor fiind US Space Force.

HAARP este un proiect care utilizează un echipament terestru, format dintr-o rețea de antene. Dintre acestea până în prezent au fost construite 48, la final numărul acestora va

---

[1] Kelley M. C. **Earth s ionosphere**, Academic Press, San Diego.1989

[2] **FAA Flyer** , January, 1996

fi de 360. Fiecare antenă este alimentată prin propriul său generator şi are posibilitatea de a încălzi părţi din ionosferă[3] cu ajutorul puterii undelor radio.

Se prevede construirea unui emiţător de unde de înaltă frecvenţă hiperputernic care să răspundă unor cerinţe ale cercetării ionosferei şi a relaţiei Pământ-Soare-Cosmos în general. Acest instrument este denumit *Ionospheric Research Instrument (IRI)*.

Una din consecinţele acestor experienţe constă în faptul că energia uriaşă de radiofrecvenţă generată (care constă din amplificarea de milioane de ori a undelor radio) poate distruge orice obiect staţionar sau în mişcare, oriunde s-ar afla şi, în acelaşi timp, poate crea găuri în ionosferă şi „lentile" artificiale care nu numai că facilitează pătrunderea razelor cosmice nocive, dar le şi măreşte puterea de penetrare.

Termenul *auroreal* provine de la sintagma aurore boreale[4] şi aurore australe şi desemnează zonele în care apar aceste fenomene fizice. Undele de înaltă frecvenţă folosite sunt cele cuprinse între 3 şi 30 MHz, utilizate în navigaţia aeriană şi navală cât şi în diferite programe de radiocomunicaţii internaţionale.

În esenţă, HAARP pare a fi un emiţător de unde de radiofrecvenţă, dar un emiţător al cărui sistem de antene este

---

[3] Davies Kenneth, **Ionospheric radio**, Peter peregrinus, Ltd London,1990

[4] Aurora polară - luminiscenţă difuză, de culoare verde pal sau roşiatică, sub forma unui arc de lumină din care ţâşnesc raze, benzi, draperii, coroane etc. cu aspecte feerice ce apare în timpul nopţii în straturile înalte ale atmosferei (ionosferă) îndeosebi în regiunile polare, ca efect al devierii de către câmpul magnetic terestru al traiectoriilor particulelor electrizate emise de soare. Aurorele polare sunt aurore polare boreale (în emisfera nordică) şi aurore polare australe (în emisfera sudică), conform **Mic Dicţionar Enciclopedic**, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986.

capabil să concentreze o rază asupra unei ţinte foarte mici cu o putere exprimată în gigawaţi (miliarde de waţi).

Fiecare antenă emite o putere de peste un megawat. Deocamdată, se dau toate asigurările că o astfel de rază este trimisă numai în ionosferă – adică la o altitudine situată între 48 – 600 km înălţime, pentru a studia comportamentul acestui strat protector al planetei împotriva radiaţiei solare şi cosmice.

Cu precădere în timpul zilei radiaţia solară şi cea cosmică izbeşte atomii de oxigen şi de azot şi le smulg electronii de pe straturile superioare. Cu acest preţ atomii încetinesc sau captează radiaţia. În acest timp, electronii smulşi se află liberi în spaţiu. Lupta (interacţiunea) aceasta a atomilor gazelor din ionosferă cu radiaţia solară şi cosmică degajă o foarte mare energie.

La ora actuală, există numeroase teorii[5] privind nu atât cercetările oficiale desfăşurate în cadrul acestui proiect, cât mai ales obiectivele ascunse sau care nu se spun ale acestui sistem de arme care se anunţă a avea performanţe cu totul ieşite din comun.

Dacă este aşa – şi datele[6] avute până în prezent confirmă această ipoteză – acest sistem va revoluţiona complet arta militară, în general, şi strategia, în special, întrucât este (sau poate fi) primul sistem de arme de valoare universală (prin posibilităţi şi urmări) şi cosmică.

Folosirea HAARP în luptă depăşeşte ceea ce se ştie despre arta confruntării. Ea se constituie într-o armă care îşi ia muniţiile din cosmos şi din surse de energie proprie. În momentul de faţă, HAARP poate fi privită ca:

-armă cu energie dirijată;

-un sistem de comunicaţii pentru submarine;

---

[5] **Fairbanks Daily News,** septembrie 17,1995

[6] **Cooper River Country Journal** – septembrie 21, 1995, part. I - II

-mijloc de îmbunătățire a comunicațiilor intersateliți și în/din spațiul cosmic;

-sursă de raze X pentru planetă;

-mijloc de a crea în mod voluntar blackouts-uri electrice (fulgere globulare de mare putere);

-armă de război electronic;

-transmisie de putere fără fir după procedeul Tesla;

-rază a morții (un laser cu o putere nemaiîntâlnită), acționată de la distanță, descrisă de Nicola Tesla;

-mijloc de a detecta extratereștrii în spațiu;

-mijloc de a distruge extratereștrii în spațiu;

-mijloc capabil să creeze explozii comparabile cu cele nucleare;

-armă capabilă să modifice mediul (război geofizic);

-armă care poate altera undele cerebrale și controla gândirea și comportamentul uman.

Prin intermediul sistemului HAARP armata americană a reeditat sub o formă mult mai economică, dar mult mai periculoasă și polivalentă proiectul „Star Wars", dar cu o mică diferență – de data aceasta toate instalațiile se află dispuse la sol, iar efectele sunt infinit mai mari, în orice mediu terestru și în spațiul cosmic.

Numeroși savanți și experți în armament cât și deputați ai Parlamentului European, se arată deosebit de preocupați de dezvoltarea acestui proiect. Unul dintre aceștia expertul în energie Gratan Healy, consilier al OSCE cât și Magda Haalvoet, deputat șeful Grupului parlamentar al Verzilor din Parlamentul European, au dezvăluit că acest proiect este „arma finală" ce poate duce la sfârșitul civilizației umane, a lumii însăși.

Cei doi au prezentat un raport în care afirmă că acest tip de armament considerat în stadiul actual neletal („non lethal weaponery") are consecințe dezastruoase asupra mediului înconjurător și mai mult decât atât pune în pericol

libertatea individuală şi democraţia (peut mettre en danger les libertés individuelles et la democratie).

Este evident că avem de a face cu o armă strategică, dar nu este destul de clar dacă aceasta are un scop ofensiv sau defensiv şi împotriva cărui inamic potenţial va fi folosită – afirmau aceştia.

Ionosfera ne protejează împotriva efectelor razelor solare şi cosmice nocive. Ea, ionosfera captează particulele încărcate electric provenite din vânturile şi furtunile solare şi galactice. Această mantie ionosferică este un scut de protecţie, dar ea se poate transforma şi într-o armă teribilă.

Sistemul HAARP se fundamentează pe cercetările lui Bernard Eastlund care l-a continuat, într-un fel pe Nikola Tesla[7] care, la vremea lui, a creat curentul alternativ şi curentul trifazic, combătându-l, într-o demonstraţie foarte spectaculoasă pe Thomas Alva Edison (supranumit Vrăjitorul de la Menlo Park - care susţinea curentul continuu).

Tesla a pus la punct un procedeu care permitea să se transporte la distanţă (42 km) cantităţi mari de energie, fără ajutorul unui cablu, prin unde. El a consacrat, de asemenea o mare parte din activitatea sa cercetării „energiei ionosferice" şi fenomenelor electromagnetice.

Este şi autorul unei teorii care susţinea că Pământul este un conductor uriaş şi sigur prin el trebuie organizat sistemul de comunicaţii. După ce s-a descoperit unda radio s-a renunţat la această idee. Cel puţin pentru moment.

Bernard Eastlund a revenit asupra primelor cercetări ale lui Tesla şi le-a adaptat în domeniul energiei electromagnetice. El a obţinut mai multe brevete (numai 12 dintre acestea sunt cunoscute) între 1987 – 1994, care constituie

---

[7] Fizician istroromân. A murit în SUA în condiţii mai mult decât suspecte după ce i-a fost furată toată documentaţia cercetărilor sale ce ar fi trebuit să revoluţioneze fizica în domeniul transportului energiei fără conductori fizici.

osatura sistemului HAARP şi a tehnologiilor derivate din acesta în materie de armament.

Dar, după cum preciza în noiembrie 1997, Alain Gossens într-un studiu pe această temă, nu Eastlund este beneficiarul studiilor sale (el nici nu mai participă la proiect) ci o societate Apti-Arco un fel de consorţiu petrolier (în Alaska se găsesc cele mai mari rezerve strategice de hidrocarburi ale SUA), în spatele căreia se află, US Navy, US Air Force, US Space Force, de fapt Departamentul Apărării.

Deci, HAARP proiectează în ionosferă un fascicul de unde de înaltă frecvenţă (HF) pentru a studia comportamentul acestui strat protector, mai ales modalităţile de amplificare a energiei, dar nu numai.

Un astfel de bombardament cu HF are ca efect crearea unei oglinzi virtuale uriaşe care acţionează ca o antenă de emisie. Ea va trimite frecvenţe foarte joase, ELF (extremly low frequency) spre pământ, care la rândul său va crea un fel de uriaş „cuptor cu microunde" într-un loc anume al ionosferei care va distruge în fracţiuni de secundă tot ce intră în el.

De asemenea, se pot crea lentile în ionosferă care să concentreze energia în locul voit şi la momentul dorit. În acelaşi timp un astfel de emiţător care foloseşte ca oglindă reflectorizantă ionosfera poate să controleze şi să distrugă rapid orice sistem de comunicaţii, de dirijare a rachetelor şi aviaţiei, a navelor şi grupărilor de forţe.

Oglinda virtuală poate dirija ELF-urile asupra scoarţei terestre, descoperind tot ce se află sub ea până la o adâncime care depăşeşte orice imaginaţie, dincolo de orice performanţă de foraj. Ascunderea sub apă sau sub pământ a armamentelor, resurselor şi altor mijloace nu va mai fi posibilă, pentru că acestea nu vor mai fi nici mascate, nici protejate.

Nu vor mai exista baze subterane secrete care să nu poată fi descoperite şi lovite năprasnic. Orice rachetă va fi

lovită, oriunde s-ar afla, pe submarin, pe sol, în subsol, în mişcare, în siloz, în stratosferă sau în cosmos.

În acelaşi timp, cine va beneficia de HAARP îşi va putea ameliora substanţial sistemele de comunicare, inclusiv cu submarinele aflate în submersiune şi foarte departe de baze, adică oriunde pe glob în oceanul planetar.

HAARP poate crea şi un scut protector, dar nu împotriva razelor solare nocive şi a radiaţiilor cosmice (treaba aceasta o va face ionosfera în continuare, dacă va fi lăsată în pace) ci împotriva oricăror atacuri terestre aeriene, cosmice şi **chiar extraterestre**. Se aşteaptă foarte mult de la HAARP tocmai de aceea se şi investeşte din ce în ce mai mult în acest proiect.

Aceasta este versiunea[8] oficială a proiectului HAARP pe care unii îl consideră un succesor (dar mult mai performant) al războiului stelelor. HAARP arată că utilizarea undelor şi a proprietăţilor lor electromagnetice este o armă excepţională. Americanii au experimentat de-a lungul timpului numeroase proiecte: **Argus** în 1958, **Starfish** în 1962, **Solar Power Satellite** în 1968 şi 1978, **Space Shuttle Experiments** în 1985, **Mighty Oaks** în 1986, **Desert Storm** în 1991, **Aliate Force** în 1999.

În toate acestea, s-a folosit şi ionosfera şi undele electromagnetice pentru a distruge comunicaţiile inamicului, a asigura utilizarea armamentului cu plasmă, cu particule de înaltă energie etc.

Cine va reuşi să controleze straturile superioare ale atmosferei şi cosmosul îşi va impune, fără îndoială, politica şi interesele pe Terra. Aşa s-ar părea la prima vedere şi de aici numeroasele temeri în legătură cu sistemul HAARP.

Acest sistem este considerat un pericol extrem de grav pentru mediu, întrucât intervine în stratul ionosferic protector

---

[8] Geophysical Institute – University of Alabama Fairbanks **Biennial Report 1997 - 1998**

al planetei, folosindu-l ca pe o oglindă reflectoare şi atacându-l dinspre pământ. Dar, HAARP oricât de puternic ar fi, nu poate influenţa ionosfera, decât secvenţial şi pentru foarte scurt timp. Nu se poate afirma că HAARP, prin emisiunea de unde HF ar ataca ionosfera dinspre pământ obligând-o să lupte pe două fronturi.

Cât adevăr se poate ascunde în această afirmaţie deocamdată nu ştim.

Dar, dacă HAARP şi alte emiţătoare puternice de HF se vor înmulţi, s-ar putea ca efectele să fie dezastruoase. HAARP ar putea fi însă o armă climatică foarte puternică, foarte periculoasă şi foarte eficientă. HAARP ar putea intra în rândul tehnicilor de modificare a mediului în scopuri militare putând fi folosit cu deosebită eficienţă în cadrul războiului geofizic. Unii (a se vedea presa franceză[9]) aruncă deja vina catastrofelor meteorologice din diverse colţuri ale lumii inclusiv din Europa pe seama HAARP.

Nu este exclus ca să se studieze şi experimenteze şi astfel de variante. Este posibil ca, din punct de vedere meteorologic, momentan, să se poată influenţa anumite suprafeţe sau zone strict limitate.

După anul 2000 s-a constatat o amplificare a cercetărilor în domeniul HAARP mai ales după ce CIA a raportat că ruşii,[10] norvegienii[11] şi suedezii[12] au demarat şi ei programe asemănătoare ce s-au bucurat de succes.

---

[9] BT – France, Magazine documentaire, Paris, nr. 1103., p. 28 - 33

[10] În Rusia se fac studii în acest sens la Radiophysical Research Institute of Nizhnzy Novgorod of Russie cunoscut în occident sub sigla SURA GeophysicaL Institute – University of Alabama Fairbanks **Biennial Report 1997 - 1998**

[11] În Norvegia cercetările au loc la HISCAF – International Radio Observatory, Sweden GeophysicaL Institute – University of Alabama Fairbanks **Biennial Report 1997 - 1998**

[12] În Suedia cercetările au loc la Tromsoc – HISCAT, International Radio Observatory Norway GeophysicaL Institute – University of Alabama Fairbanks **Biennial Report 1997 - 1998**

În Antarctica au fost reperate în ultimul timp prin satelit instalații de tip HAARP unde se studiază fenomenele descrise mai sus în condițiile aureolelor australe de către alte state.

Dar să vedem în continuare care a fost începutul acestui experiment şi cum s-a ajuns la el.

În 1864, savantul James Clerk Maxwell a publicat un remarcabil articol descriind motivele pentru care un „val" alcătuit din câmpuri electrice şi magnetice se poate propaga (poate călători) dintr-un loc în altul. Acesta este momentul descoperirii câmpurilor electromagnetice (EM).

Teoria lui Maxwell referitoare la radiația electromagnetică (EM) a fost demonstrată de fizicianul german Heinrich Hertz la sfârşitul anilor 1880 printr-o serie de experimente de laborator.

Nu trecuse ultima decadă a secolului XIX, când un om de ştiință italian, Guglielmo Marconi, a schimbat aceste teorii şi experimente de laborator în primul sistem practic de telegrafie pentru care a obținut un patent englez. În 1899, Marconi a valorificat tehnica sa de comunicare la distanță dându-i utilizări practice şi comerciale.

La experimentul din 12 decembrie 1901, Marconi, care era numit adesea „Tatăl wireless-ului", a făcut demonstrația comunicării transatlantice prin primirea unui semnal în St. John's Newfoundland care a fost trimis din Cornwall, Anglia. Marconi grație muncii sale de pionierat în folosirea radiațiilor electromagnetice pentru comunicațiilor radio a primit Premiul Nobel pentru fizică în 1909.

Demonstrațiile de comunicații transatlantice ale lui Marconi au inspirat numeroase experimente private şi comerciale pentru a determina facilitățile noii resurse descoperite, ionosfera. Printre cele mai importante experimente au fost cele făcute de amatorii radio care au arătat că valorile frecvențelor mai înalte de 2 Mhz pot fi folosite pentru propagarea radio pe distanțe foarte mari folosind ionosfera.

În timp ce societatea noastră a învățat să folosească proprietățile ionosferei în diferite feluri în timpul ultimului secol, în prezent este încă o mare provocare studierea fizicii sale, chimiei şi răspunsul său dinamic la influența solară şi radiația cosmică.

Straturile înalte ale ionosferei pot fi studiate cu ajutorul sateliților. Nivelurile joase sunt sub altitudinile orbitei, dar în acelaşi timp sunt prea sus pentru a fi studiate folosind instrumente transportate de baloane sau avioane care zboară la înălțime.

Multe din teoriile actuale privind ionosfera sunt probabilistice, plecând de la observații empirice catalogând efectele ionosferei asupra sistemelor de comunicații. Multe informații folositoare au fost obținute folosind rachete (de exemplu, la *Poker Flat Research Range,* lângă *Fairbanks, Alaska).*

Facilitățile cercetărilor active în ionosferă, cum ar fi HAARP, au adus informații detaliate care nu puteau fi obținute în nici un alt fel, referitoare la dinamica şi reacțiile plasmei ce alcătuieşte ionosfera.

Instalația Incoherent Scatter Radars (ISRs), asemănătoare celei care a fost construită la stația de cercetare HAARP, poate studia de la nivelul pământului, structuri de mărimi mici din ionosferă până în apropierea punctului în care acest instrument poate furniza.

Ionosfera afectează societatea modernă în multe feluri. Agențiile de ştiri internaționale cum ar fi Vocea Americii (VOA) şi BBC încă folosesc ionosfera pentru a reflecta semnalele radio spre Pământ astfel încât programele de informații şi divertisment pot fi auzite în jurul lumii.

Ionosfera reprezintă o zonă largă de facilități pentru comunicațiile comerciale, pentru legăturile transoceanice folosite de aviație, şi pentru comunicațiile militare cât şi sistemele de supraveghere. Soarele are un efect mare asupra ionosferei.

Evenimentelor solare cum ar fi exploziile sau descărcările în coroana solară pot conduce la un „colaps" global al comunicațiilor în benzi de unde scurte și ultrascurte.

Avem un exemplu edificator cu colapsul comunicațiilor produs în data de 3 august 1997, care arată în ce fel instrumentele de la HAARP pot fi folosite pentru studiul cauzelor fizice ale acestei întreruperi a telecomunicațiilor.

Semnalele transmise spre și de la sateliți în scopul comunicațiior și navigației trebuie să treacă prin ionosferă. Altitudinile ionosferice sunt concentrații de oxigen și azot atomic și molecule dominante de oxigen și azot. În fizica ionosferei, aceste particule neionizate se numesc „neutrii". Gazele, la toate altitudinile, oferă protecție pentru radiațiile ultraviolete ale soarelui (UV). La cel mai înalt nivel al ionosferei unde a fost găsit nivelul F2 (aproximativ 250 km sau 150 mile), gazele interacționează cu radiația ultra-violetă extremă (Extreme Ultraviolet - EUV).

La altitudini joase (la mai puțin de 30 Km sau 20 mile), mai departe față de altitudinea unde HAARP are efecte, gazele interacționează cu energia joasă UV, creată și sunt absorbite de către stratul de ozon.

În ionosferă, protecția împotriva radiației ultraviolete se obține când un atom neutru absoarbe radiația venită dinspre soare (un foton), și devine un ion și când unul dintre electronii săi este eliberat.

Înaintea absorției unei radiații EUV, avem:

- un foton (EUV);
- un atom de oxigen (un „neutru")

Fotonul renunță la energia sa în timpul coliziunii și „ajută" unui electron al atomului de oxigen să fie dislocat. Rezultatul:

- nici un foton EUV (a fost consumat la impact);
- un ion de oxigen (încărcat pozitiv);
- un electron (încărcat negativ).

Rezultatul a fost că un neutru (un atom de oxigen) a fost ionizat iar un foton a fost blocat. Acesta este procesul prin care se produce ionizarea.

HAARP a creat un câmp electric extern la nivelul stratului F2. Particulele interacționează cu un câmp electric doar dacă acestea sunt încărcate (ionizate). Ca rezultat, HAARP afectează doar 0,2 % din volumul ionosferic în mod direct în timp ce restul a fost deja ionizată de soare. Restul de 99,8% din gaz în acest volum limitat este în stare neutră și rămâne neafectat de HAARP.

Ca rezultat, nu va exista un impact produs de HAARP asupra calităților protectoare ale atmosferei pământului. Aceasta a fost concluzia referitoare la impactul asupra mediului înconjurător, și întrebarea a fost studiată cu meticulozitate de experți în teren pentru admiterea continuării proiectului.

Ne cam îndoim de acuratețea acestei afirmații, dar să vedem mai departe...

Este foarte important să înțelegem că volumul de gaz care a fost studiat se schimbă imperceptibil. Calitățile protectoare ale atmosferei supuse HAARP nu se schimbă. E nevoie de câteva instrumente foarte sensibile pentru a observa efectele, iar HAARP are dintre cele mai bune instrumente pentru acest lucru.

În zona geofizicului, folosirea transmițătorilor de mare putere, la fel ca cel localizat la HAARP, pentru studierea atmosferei superioare se numește „cercetarea activă în ionosferă". Capacitatea HAARP va fi folosită pentru a introduce o mică cantitate cunoscută de energie într-o zonă din ionosferă specifică cu scopul studierii proceselor fizice complexe care au loc în această zonă naturală de plasmă care e creată în fiecare zi de către soare. Efectele acestei energii sporite sunt limitate la o regiune aflată sub observarea HAARP extinsă pe o rază de la 9 km la 40 km.

Este important de ştiut că HAARP interacţionează **numai** cu particule încărcate (ionizate) într-o regiune limitată a ionosferei în funcţie de capacitate. Interacţiunea are loc deoarece o particulă încărcată (electron sau ion pozitiv) va reacţiona într-un câmp electric extern. HAARP nu interacţionează cu atomii şi moleculele neutre care reprezintă majoritatea cantităţii de gaz din atmosferă.

Când transmiţătorul HAARP - HF este închis la sfârşitul unui experiment, orice efect ionosferic se disipează rapid, devine imperceptibil într-un cadru extins de la fracţiuni de secundă la minute. Cercetările extinse mulţi ani au condus la alte facilităţi ale cercetării ionosferice în jurul lumii, au arătat că acolo efectele rezultate în urma acestei metode de cercetare nu sunt permanente sau de lungă durată. Următoarele secţiuni descriu aceste puncte în detaliu.

Este evident pe o diagramă că ionosfera se supune unei schimbări dramatice în ionizare de la zi la noapte. Nivelul D, spre exemplu, dispare total imediat ce soarele apune. Densitatea de electroni (şi ioni) de la nivelul E scade de la 200 la 1 şi la nivelul F1 cu aproximativ 100 la 1.

Pentru toate scopurile practice, nivelele joase dispar în timpul orelor dimineţii deoarece radiaţia solară nu creează ioni noi şi procesul de recombinare reduce cantitatea de ioni existentă. Densitatea particulelor neutre (neionizate), pe de altă parte, nu variază de la zi la noapte.

În timpul cercetării active în ionosferă, o mică cantitate de energie cunoscută suplimentează o regiune specifică la unul din nivelurile ionosferei despre care am discutat în prealabil.

Această intervenţie limitată asupra zonei, va spori în dimensiune, depinzând de frecvenţa de operare şi energia nivelului accesat, de la cel mai mic cu raza de 9 km până la cel mai mare cu raza de 40 km şi poate fi de 10 km în grosime.

Interacțiunile au loc cu particulele ionizate din nivelul respectiv; particulele neutre (neionizate) care întrec ca număr particulele ionizate cam 500 la 1 sau mai mult, rămâne neafectat.

Efectele produse de HAARP în natură sunt termice şi nu sfârşesc cu noi ionizări. HAARP nu poate produce artificial ionizarea din 2 motive:

1. frecvența folosită de HAARP este în zonele de frecvență înaltă (HF) ale spectrului. Radiația electromagnetică în zona HF este neionizantă opusă ultravioletelor soarelui şi radiațiilor X ale căror fotoni au suficientă energie pentru a fi ionizante.

2. intensitatea radiației HAARP asupra ionosferei va fi prea slabă pentru a produce ionizarea artificială în timpul interacțiunii particulelor. Densitatea produsă de instalația completă nu vor depăşi 3 la 4 mW/cm^2, cam 2 grade mai mult sub nivelul cerut pentru acest proces.

O parte din energia conținută în undele radio de frecvență înaltă transmise de HAARP poate fi transferată spre electronii existenți sau ioni realizând plasma ionosferei prin procesul numit absorbție, ceea ce creşte temperatura locală. Ca exemplu, temperatura electronului la înălțimea de 275 Km (punctul maxim al zonei F2) poate fi de 1400 grade K.

Alte cercetări active în ionosferă au arătat că este posibilă creşterea acestei temperaturi cu 30% într-o mică zonă dată în timpul unui experiment.

Regiunea afectată poate temporal avea caracteristici electrice diferite de alte regiuni vecine ale zonei. Instrumentele ştiințifice senzitive de pe pământ pot fi apoi folosite pentru studierea dinamicii proprietăților fizice ale regiunii în detaliu.

Cum electronii (şi ionii) dobândesc mai multă ener-gie, temperatura lor creşte, energia lor cinetică creşte iar ei încep să se mişte mai rapid. La nivelul F, aceasta creşte mişcarea

sau descreşte densitatea de electroni (electronii se mişcă în regiuni intacte adiacente).

Experienţa altor cercetări active în ionosferă au arătat că densitatea electronilor în regiuni mici, asupra cărora s-a acţionat, poate fi redusă de la 10% la 20%. Această reducere în densitate se poate reprezentată grafic.

Ionizarea naturală la nivelul F poate produce o densitate de electroni şi ioni în timpul zilei de 1.000.000 cm^{-3}, adică 0,2% din totalul de gaz.

Cercetările (intervenţiile) active în ionosferă folosind transmiţătorul HAARP - HF (interacţionând numai cu particulele ionizate şi nu cu gazele neutre) reţin această densitate de electroni într-o zonă de 800.000 cm^{-3}. Comparând aceasta cu scăderea densităţii de electroni care are loc natural într-o zonă mare, pe timpul nopţii, o zonă de 500.000 cm^{-3} sau mai mică, este clar că încălzirea ionosferei nu poate fi aceeaşi ca cea creată natural, chiar şi pe zone mici în mod direct sau prin intervenţie.

Pentru nivelurile ionosferei sub 200 km altitudine, densitatea de electroni poate creşte ca rezultat al încălzirii active datorită proceselor de suprimare şi recombinare. Comparând aceasta cu scăderea naturală care are loc la fiecare răsărit de soare când densitatea de electroni la nivelul E scade de 200 de ori către nivelurile de 1000 cm^{-3} aproape în toată emisfera pe timpul nopţii.

Transmisiile HAARP pot interacţiona cu particulele încărcate în ionosferă. Interacţiunea transmisiilor IRI cu ionii poate cauza creşteri temporare în temperatură şi descreşteri ale densităţilor de electroni în ionosferă permanent de la câteva secunde la câteva ore şi posibil continuând pe timpul nopţii polare (iarna).

Schimbările temporare asupra proprietăţilor iono-sferei, cauzate de undele radio (IRI), pot fi de mai multe tipuri de magnitudine faţă de schimbările cauzate de variaţiile produse de energia soarelui.

IRI pot transmite unde radio între frecvențele 2,8 – 10 MHz. Raza undelor radio transmise ocupă un volum conic de 30 mile în diametru la o altitudine de 300 mile. Undele radio transmise au 3,3 MW putere, cu puțin mai mult decât undele transmise de stațiile de radio și televiziune.

Chiar dacă toate transmisiile IRI sunt absorbite de ionosferă ar putea lua mai mult de 33.000 IRI pe scara HAARP, transmițând simultan, adică doar 1% din resursa de energie a ionosferei.

Altă modalitate de a arăta vasta diferență dintre energia disipată în atmosferă de transmisiile HAARP și procesele naturale o reprezintă comparația dintre împrăștierea puterii în termenii densităților puterii. Maxima densitate a undelor IRI poate fi de 30 mW/m^2 la 50 mile altitudine scăzând cu 1 mW/m^2 la 186 mile altitudine în zona F. În comparație, densitatea puterii disipate de aurora poate depăși 2 W/m^2, sau în general de 2000 de ori mai mare decât maxima împrăștiere apropiată de absorbția transmisiilor HAARP în zona F.

Absorbția zilnică a radiației solare depășește cu ușurință cea mai intensă, la cea mai joasă altitudine (la care acționează) HAARP de împrăștiere a energiei, o rată de 1 la 10.

Temperatura ionosferei poate fi afectată pe timpul a câteva milisecunde față de transmisiile IRI inițiale. Pe timpul secundelor de inițializare a transmisiilor IRI temperatura volumului conic afectat al ionosferei va începe să crească.

Magnitudinea temperaturii crescute poate fi o funcție a puterii și duratei transmisiei, caracteristici ale transmisiei cum ar fi frecvența, și poate cel mai important, condițiile ionosferice.

Instalațiile existente, cum ar fi IRI în funcțiune la Tromsoe, Norvegia, pot crește temperatura electronilor din zona F pe o arie mică la altitudine, până la 80^0 F, comparativ cu temperaturile naturale ambientale de la 1340^0 F la 1727^0 F.

Temperaturile ridicate datorate IRI se pot întoarce rapid la cotele ambientale de îndată ce transmisiile au luat sfârşit.

Întoarcerea rapidă la condiţiile normale poate fi rezultatul împrăştierii surplusului de căldură prin coliziunile electronilor încălziţi cu ionii şi particulele neutre.

În zona F temperaturile se pot întoarce la cotele ambientale în câteva zeci de secunde. La nivelul D temperaturile se pot întoarce spre cotele joase în mai puţin de o milisecundă la finalul transmisiilor.

Schimbările densităţii de electroni pot fi asociate cu creşterile temperaturilor induse de frecvenţă înaltă. Creşterile temperaturii transmisiilor IRI induse vor cauza creşteri în densităţile de electroni la nivelurile D, E şi F sub aproximativ 124 mile faţă de pământ.

Primele două temperaturi sunt dependente de procesele ce afectează densitatea de electroni datorită transmisiilor IRI. Un proces implică recombinarea de ioni şi electroni în molecule neutre (doi sau mai mulţi atomi ficşi), ceea ce formează troposfera şi stratosfera. Temperaturile mari încetinesc rata de recombinare şi sfârşesc printr-o mare densitate de electroni. Al doilea proces implică extinderea ionosferei datorită încălzirii. Extinderea face ca densitatea de electroni să scadă.

Creşterile termale pot fi inhibate şi numărul de electroni recombinaţi poate scădea la nivelurile D, E şi F aproximativ la 124 mile deasupra suprafeţei terestre. Ca rezultat, densitatea de electroni în cadrul volumului conic al razei IRI poate creşte cu 20%. Peste 124 mile deasupra pământului, la nivelul F, creşterea termală poate domina efectele recombinării şi densitatea de electroni în cadrul volumului conic afectat al nivelului F va scădea.

Densităţile de electroni din ionosferă vor reveni la nivelurile respective după încetarea intervenţiei active electronice în atmosferă. La nivelurile D şi E densităţile de

electroni vor reveni imediat la condiţiile normale de îndată ce IRI se întrerupe.

Reducerea densităţilor de electroni induse în cadrul volumului conic afectat la nivelul F poate stagna oriunde de la câteva ore la o noapte polară completă. Oricum, transmisiile IRI induc schimbări temporare densităţilor de electroni din ionosferă ce sunt nesemnificativ comparabile cu schimbările naturale induse.

În ionosferă nu au loc impacte semnificative. Din acest motiv măsurile de atenuare nu sunt necesre.

Instalaţia HAARP pentru intervenţii în ionosferă va reprezenta o facilitate majoră pentru zona Arctică pentru a conduce la cercetări în atmosfera superioară.

Facilitatea constă în două părţi esenţiale:

1. un transmiţător cu antenă de putere mare operând în aria de frecvenţă înaltă (HF). Transmiţătorul este capabil să livreze 3,6 milioane W spre un câmp de antene consistând din 180 antene dipolare aranjate ca o arie rectangulară, plană;

2. un complet şi extins set de instrumente ştiinţifice pentru observarea atât a ionosferei cât şi a efectelor produse pe timpul cercetărilor active folosind sistemul transmiţător. Randamentul acestor instrumente îl reprezintă transmiterea promptă în timp util prin internet către utilizatorii interesaţi.

Pe timpul cercetărilor active în atmosferă, semnalul generat de sistemul transmiţător este livrat spre antenă, transmis în spaţiu la mare altitudine, şi este parţial absorbit, la o altitudine între 100 la 350 km (depinde de frecvenţa de lucru), într-un mic volum de câteva sute de metri în grosime şi câteva zeci de kilometri în diametru de-a lungul zonei.

Intensitatea semnalului HF în ionosferă este mai mică de 3 mW/cm^2, de zeci de mii de ori mai mică decât radiaţiile electromagnetice ale soarelui ce încălzesc pământul şi de sute de ori faţă de orice variaţie normală în intensitate faţă de ultravioletele solare care creează ionosfera.

Micile efecte produse, printre altele, pot fi observate cu ajutorul instrumentelor ştiinţifice sensibile instalate pe HAARP şi aceste observaţii pot aduce noi informaţii despre dinamica plasmei şi noi însemnări despre procesele interacţiunilor solare.

Observatorul Ionosferic HAARP foloseşte numeroase instrumente ştiinţifice pentru studiul mediului geomagnetic al pământului şi evaluarea condiţiilor de propagare radio. Aceste instrumente operează continuu, monitorizând şi arhivând variaţiile naturale care au loc zilnic în atmosferă.

În SUA, NEPA (Actul Politic Naţional pentru Mediul Înconjurător) a fost publicat ca lege pe 01.01.1970. Prioritatea pentru această lege o reprezintă supravegherea de ansamblu referitoare la mediu pentru mai multe tipuri de proiecte federale cum ar fi autostrăzile, barajele, aeroporturile, testele nucleare de la suprafaţa pământului etc.

Urmând legiuirii NEPA astfel de proiecte sunt subiecte de reverificare, raportând cererile şi activităţile mandatate. Aceste responsabilităţi sunt adesea uşor transparente pentru publicul larg.

HAARP satisface în principal nevoile Forţele Aeriene şi Forţelor Navale ale Statelor Unite dar deserveşte şi U.S. Space Forces.

În acest sens a fost creat pentru comunicare cu societatea civilă Biroul de Programe HAARP.

Biroul de Programe HAARP este necesar pentru a avea un centru (birou) de legătură pentru Mediul Înconju-rător (ELO) educativ şi experimental, a cărei singură responsabilitate o reprezintă monitorizarea tuturor aspectelor constructive şi operaţionale ale acestui proiect.

Biroul de legătură HAARP a încercat să răspundă întrebărilor şi cererilor societăţii civile prin întrevederi independente sau de grup. În plus se ţine legătura permanentă şi oportună în timp util prin site-ul biroului cu cei interesaţi.

Există şi o relaţie de cooperare permanentă cu centrele de radioamatori ce primesc periodic sau de căte ori este nevoie comunicări de ordin informaţional şi tehnic.

În plus la staţia de cercetare *Gakona – Gakona Research Station* – se furnizează o serie de facilităţi pentru comunităţile din zonă, studenţi şi elevi.

Toate potenţialele consecinţe cunoscute asupra mediului înconjurător la construirea şi operarea cu HAARP au fost studiate intens, investigate şi reverificate, de autorităţi independente. HAARP poate opera numai la niveluri de putere, frecvenţe şi durate ce pot fi revăzute şi aprobate de agenţii specializate stabilite în EIS.

HAARP (The High-frequency Active Auroral Research Program – Programul de Cercetări Active în Atmosferice) este un program iniţiat de Congres, condus de Forţele Aeriene Americane şi Forţele Navale Americane. Misiunea programului este aceea de a face cercetări la nivelul ionosferei accesibile oamenilor de ştiinţă americani din universităţi, sectorul privat şi guvern.

Această facilitate va fi cea mai avansată din lume şi va atrage oameni de ştiinţă la nivel internaţional şi va concentra eforturi de cercetare şi cooperare Scopul programului este acela de a facilita cercetări care să conducă la experimente asupra fenomenului ionosferic. Informaţiile obţinute din cercetările propuse vor fi folosite pentru analizarea permanentă a proprietăţilor ionosferei.

Nivelul atmosferei pământului numit ionosferă începe de la aproximativ 30 mile deasupra pământului şi se întinde până la 620 mile. În contrast cu nivelurile atmosferei apropiate de pământ care sunt compuse din atomi neutri şi molecule, ionosfera conţine particule încărcate pozitiv şi particule încărcate negativ cunoscute ca ioni şi electroni. Aceşti ioni şi electroni sunt creaţi naturali prin radiaţia solară.

Gazele ionizate din ionosferă sunt diferite față de atmosfera neutră apropiată de pământ. O diferență majoră este aceea că semnalele radio trec prin atmosfera joasă nedistorsionată, semnalele directe prin ionosferă pot fi distorsionate, reflectate total sau absorbite.

De exemplu, legăturile de comunicație de la pământ spre sateliți pot fi afectate până la pierderea totală în distorsiunea ionosferică. Un semnal radio AM poate uneori reflecta sau ocoli ionosfera și poate fi auzit la locații aflate la sute de mile distanță de stația radio sau poate ocoli pământul în cazul realizării ghidurilor de undă ionosferice; caracteristica de pierdere pe frecvență înaltă (HF) în banda de „unde scurte" este caracteristică pentru interferența cu ionosfera.

Datorită interacțiunii puternice cu undele radio, ionosfera interferează de asemenea cu comunicațiile Departamentului Apărarii al US (DOD) și sistemul de supraveghere radar, care depinde de emiterea undelor radio într-o direcție sau alta.

Disturbările ionosferice la latitudini mari pot de asemenea induce curenți puternici în instalațiile radioelectrice, aceasta este cauza multor defecțiuni și incidente neplăcute. Înțelegerea acestora și a altor fenomene conexe este importantă pentru menținerea stării de funcționare a instalațiilor radioelectronice.

HAARP trebuie să continue și să extindă eforturile de cercetare asupra proprietăților și potențialelor utilizări ale ionosferei pentru mărirea eficienței comunicațiilor și supravegherii radioelectronice. Pentru atingerea obiectivelor proiectului de cercetare, HAARP va utiliza în forță transmisiile HF și o varietate de instrumente de observare pentru investigarea evenimentelor naturale și artificiale induse suportate de procesul ionosferic, mărind sau diminuând propagarea undelor radio.

Este de aşteptat ca investigaţiile conduse de HAARP să furnizeze progrese ştiinţifice semnificative în înţelegerea ionosferei. Facilitatea cercetărilor poate fi folosită pentru a înţelege, simula şi controla procesele ionosferice care pot altera performanţa sistemului comunicaţiilor şi de supraveghere radioelectronică.

Aceste cercetări pot creşte capabilităţile prezente civile şi ale DOD deoarece aceasta poate determina dezvoltarea tehnicilor pentru domolirea sau controlul proceselor ionosferice.

Aplicaţiile civile ale programului de cercetare pot conduce la îmbunătăţirea comunicaţiilor locale şi globale, cum sunt sateliţii de comunicaţie. Mai mult, şi posibil mai semnificativ este potenţialul noii tehnologii care poate fi dezvoltată printr-o mai bună înţelegere a proceselor ionosferice.

O potenţială aplicaţie DOD a cercetării este de a furniza comunicaţii pentru submarine. Acestea şi multe alte aplicaţii se aşteaptă să mărească tehnologia prezentă a DOD.

Sunt câteva staţii de transmisie localizate în lume care realizează cercetări similare ca cele propuse de HAARP. Oricum, nici o instalaţie, localizată în Statele Unite sau în altă parte, nu are capacitatea de transmitere atât de mare ca să schimbe radical temporal sau total dinamica ionosferei. Cele mai dotate sisteme de transmisie HF care operează în momentul de faţă se găsesc în Rusia şi Norvegia şi au puterea de radiaţie de 1 miliard de W (1 GW).

HAARP este construit pentru a avea ERP cam de 1 GW. Aceasta poate face ca Statele Unite să deţină şi să folosească instrumentul de cercetare ionosferică cel mai eficient din lume.

Programul HAARP a dezvoltat un set larg de instrumente de cercetare ştiinţifică folositoare pentru monitorizarea geofizică şi electromagnetică a suprafeţei pământului. Informaţia disponibilă de la aceste instrumente descrie

condițiile fizice din ionosferă şi magnetosferă care afectează sistemele de comunicație şi navigație.

Aceste instrumente servesc unui rol esențial şi anume de diagnosticare a proceselor desfăşurate în timpul cercetărilor active în ionosferă, furnizând cunoştințe despre condițiile ionosferice, în timpul şi după perioadele de cercetare. Informațiile colectate de la aceste instrumente sunt procesate şi postate pe site, ajutând oamenii de ştiință să monitorizeze rezultatele experimentelor în desfăşurare în timp real.

Monitorizând zilnic randamentul acestor instrumente se furnizează baza de înțelegere a corelației dintre condițiile de propagare radio şi anumite procese geofizice. Produsele disponibile curente pot fi găsite pe pagina web a *Universității Fairbanks* şi a *Centrului de Studii Ionosferice de la Gakona* care furnizează accesul la câteva dintre aceste rezultate. Toate instrumentele sunt instalate fiecare pe Stația de Cercetare HAARP sau în alte locații din Alaska.

Declarații de bune intenții?! Cine poate ştii cu adevărat chiar fără a lua în calcul Teoria Conspirației, de altfel, la modă mai mult ca oricând...

Fiind unul dintre puținii europeni şi la momentul când scriu aceste rânduri, **singurul specialist român** care am ajuns în zona instalațiilor de la Fairbaks şi Gakona, din Alaska pot spune că încă **nu se cunoaşte mare lucru despre ceea ce se întâmplă cu adevărat la HAARP !!**

Deocamdată nu se cunosc toate aspectele şi implicațiile legate de folosirea tehnologiei HAARP.

HAARP este un proiect de cercetare care stă, fără îndoială la originea celei mai puternice arme pe care a creat-o vreodată omul. Este o armă a undelor, a cerului şi Cosmosului.

Este, se pare, ultimul mare proiect în acest domeniu, dar care, încă din primele decenii ale mileniului, va aduce mutații strategice pe fondul cărora se va modela războiul viitorului.

Va fi poate arma supremă a războiului sau păcii, ULTIMA ARMĂ – ARMA FINALĂ.

Secret Stranger Files Nr. 002 – B
Autor: dr. *Mihaela MURARU-MÂNDREA**

OMUL INTEGRAT
Spirit, energie, materie, lumină

Teoria Omului Integrat – într-o definiție metaforică – **se referă la existența ființei umane în univers ca funie energetică şi materială înodată în jurul spiritului „captiv".** Sigur că prin „funie" trebuie să înțelegem „coardă care vibrează" (vezi Teoria Stringurilor) plasată în spațiul cu zece dimensiuni şi nu în tridimensionalul unitemporal în care gândim în acest moment, încercând să trecem peste limitele existențiale, materiale, în care suntem „coborâți" pentru un timp relativ.

Aşa zisa funie vibratorie (de fapt o infinitate de funii, corzi...) trebuie imaginată ca un flux de energie în permanentă concentrare-deconcentrare, închidere-deschidere, în universul energetic plasat în continuum spațiu-timp la care ne referim atunci când vrem să înțelegem „existența". Putem spune, pentru a ne fi mai uşor să definim lucrurile, că ne plasăm în: ***decaspațiulconcept***. Acesta, este un spațiu al gândirii umane care admite zece dimensiuni: *una temporală* (ca un ocean infinit şi nu ca un vector cu sens), *trei spațiale* (infinite şi curbate), *una intuitivă* (care ține de accesul direct la universul informațional, modulat şi vibratoriu, – în spirit) şi *cinci senzitive* (care se manifestă în ființa umană – aterială – prin cele cinci simțuri, ca terminale a unor dimensiuni infinite... derulate în continuum spațiu-timp).

---

* **Notă:** doctor în ştiințe administrative, consilier parlamentar.

În interiorul decaspațiuluiconcept dimensiunea intuitivă (prin gândirea umană) accesează Universul în infinitatea sa în scopul realizării cunoașterii. Constată că în continuumul spațiu-timp energia și materia sunt forme diferite ale aceluiași lucru, energia nefiind însă același lucru cu masa, reprezentând-o însă pe aceasta în raportul dintre spațiu și timp. Mai exact energia este egală cu masa înmulțită cu raportul dintre pătratul distanței și pătratul timpului $E=md^2/t^2$. Deformarea puternică a continuumului spațiu-timp creează „ecoul de lumină"... viteza luminii... c... $E=mc^2$ (Einstein)... și iată cum gândirea umană evidențiază, lumina și numerele, strălucirea și ordinea lucrurilor, energia și materia...

Ne punem problema necesității apariției ființei umane... devenirii ei în ordinea lumii... nașterii ei în trup... Pentru a o integra vom folosi cunoștințele omenirii din diferite domenii, inovând matematica verticală...

*Presupunând că piramida ar fi „Piatra filozofală" a Lumii și că în jurul ei ne-am putea realiza construcțiile mentale, că analiza concepției pitagoreene asupra problemei raportului limitat-nelimitat a dus la concluzia că „*numerele pare exprimă infinitul, iar cele impare finitul"[1], *și considerând că Dumnezeu a zis:* "Să fie lumină"[2], *desăvârșindu-și apoi opera în lumină, găsirea Matricei Integratoare Universale și a Matricei Integratoare Simetrice se situează la intersecția filosofiei cu știința deschizând calea nu numai speculației științifice ci și cercetării.*

Realizarea Matricei Integratoare Universale

Cele șapte culori rezultate din descompunerea luminii, duc la realizarea unei linii formate din șapte piramide. O

piramidă pentru fiecare culoare şi care văzută de sus arată ca un pătrat împărţit în patru triunghiuri.

Presupunem că: *finitul este reprezentat şi construit prin exprimarea numerelor impare şi că* ***numerele prime,*** *care fac parte din mulţimea numerelor impare* ***reprezintă viaţa, respectiv suportul matematic al genezei umane.***

Numerotăm în sensul acelor ceasornicului, triunghiurile din cele şapte piramide, începând de fiecare data cu triunghiul din stânga (*Fig. 1*).

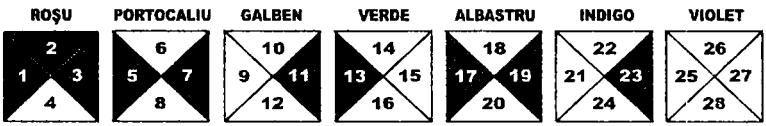

Figura 1

Vom obţine prima linie a MIU[3], cu o numerotare de la 1 la 28 şi vom marca cu triunghiuri negre numerele prime.

Vom observa că această linie corespunde ciclului lunar de 28 de zile, ziua a 13-a (număr prim) situată pe pira-mida verde, fiind ziua în care se presupune că ovulul fecun-dat se prinde de membrana uterină. Seria de analogii poate continua ţinând cont atât de culori cât şi de numerele prime.

O sarcină durează 280 de zile, adică 10 cicluri lunare a 28 de zile. Astfel, adăugând încă 9 linii primei, vom obţine un total de 10 linii. Vom marca numerele prime cu triunghiuri negre până la numărul 280, ultimul număr prim fiind 277. Studiind atent matricea obţinută astfel, vom observa că:
- avem de a face cu două MIU a câte 5 linii şi 7 coloane fiecare, delimitarea făcându-se în urma observaţiei că terminalele cifrelor din prima matrice se repetă în a doua (ex: 1, 9, 7, 5, 3)
- următoarele MIU se repetă la infinit în acelaşi mod dar având proprietăţi diferite de primele două matrici.

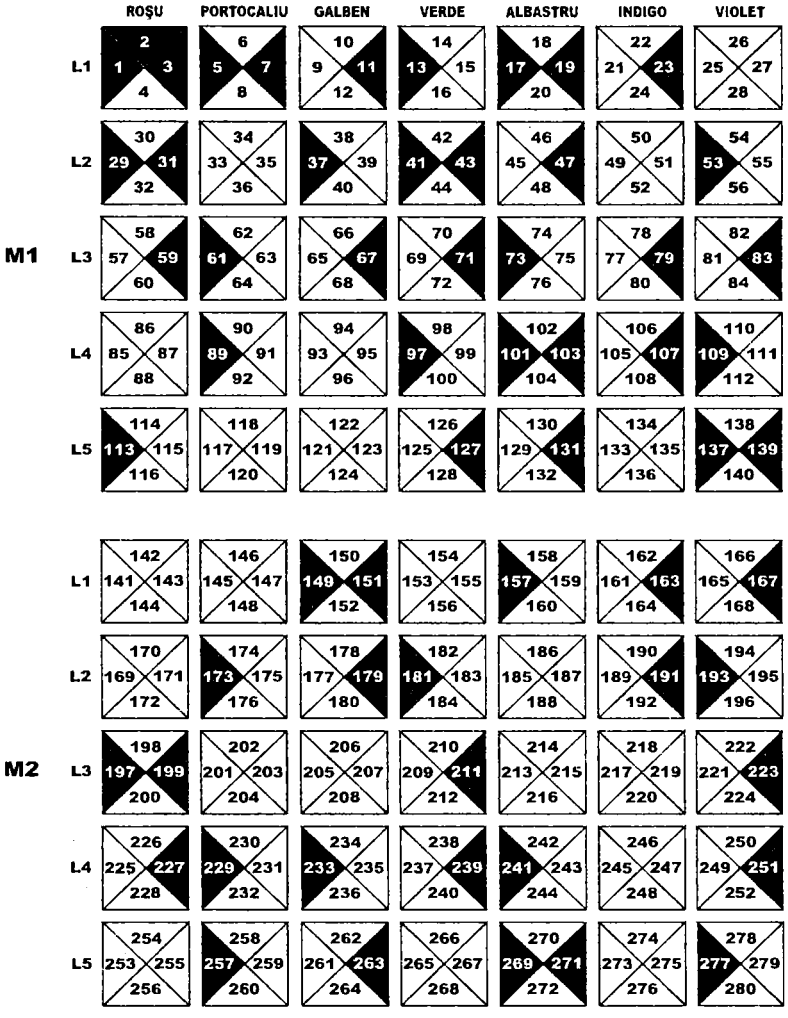

Matricea Integratoare Universală **MIU**,
Figura 2

Obținerea Matricei Integratoare Simetrice

Prin suprapunerea *Matricilor Integratoare Univer-sale* se obține **Matricea Integratoare Simetrică**, (Figura 3) prima **MIS** obținându-se după suprapunerea primelor cinci MIU, cifra de încheiere fiind 641.

Matricea MIS, prin păstrarea în simetrie doar a cifrelor terminale ale numerelor prime, vine să lanseze ipoteza posibilității demonstrării că "tot" ce se întâmplă în Universul Tridimensional unitemporal (U3T) are baza 10 (terminalele simetrice însumate dau 10).

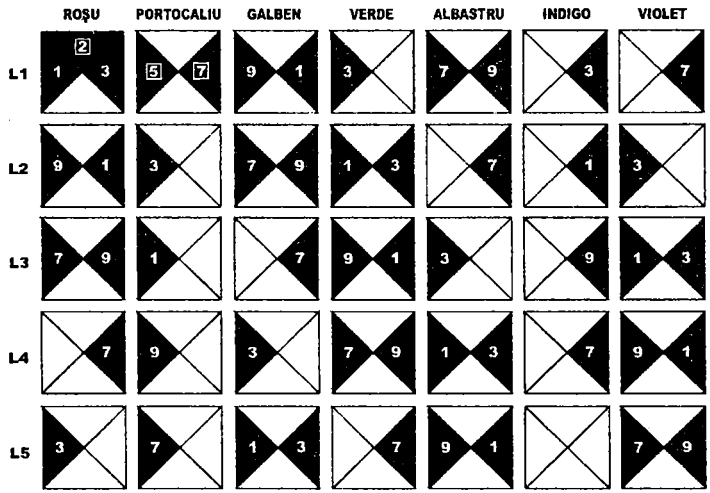

Matricea Integratoare Simetrică
Figura 3

În ordinea U3T, numerele prime reprezintă fenomenul matematic vertical ce subliniază *"căderea în formă"*, în condensare, în materie, a ființei din transcedental (*Figura 4*).

MIS nu se mai regăsesc (cel puțin după studiile efectuate până în prezent) la alte tipuri de matrici construite în același mod.

Primele două matrici (*Figura 2*), suport ale numerelor 1 - 280 corespund timpului de devenire a ființei umane. Cele 10 linii a câte 7 piramide a 28 de numere, corespund celor 10 luni de sarcină a câte 4 săptămâni ori 7 zile fiecare.

Proprietățile acestor două matrici de început sunt speciale extrăgându-le din totalul celorlalte. Seria de ipoteze ce se poate lansa aici este mare, dintre ele enumerând doar câteva:

1. O matrice (1 - 140) corespunde unui segment de fibrilină de ADN al cărui lungime corespunde unei secvențe de circa 140 de nucleotide, răsucindu-se în jurul lor[4].

2. Problematica:

- Ce reprezintă numerele prime din matrice în raport cu ADN-ul?

- Cum evoluează embrionul uman în primele 2 x 140 zile?

- Ce reprezintă numerele 5 şi 7, din piramida orange L1, pe pozițiile lor, ținând cont că, la infinit, nu mai apar alte numere prime? Să indice cele 5 linii şi 7 coloane ale matricei, sau modificările cromozomiale ce pot "deforma" sau ucide embrionul uman?

- În ce zile de viață ale embrionului se diversifică elementele chimice şi în ce ordine numerică?

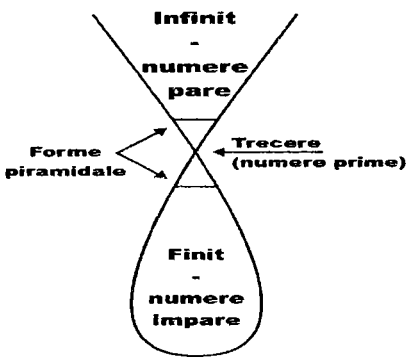

Figura 4

3. Piramida orange L1 (cu excepția numerelor prime 5 şi 7) împreună cu simetrica ei, piramida indigo L5, nu mai

primesc până la infinit numere prime. De ce? Să fie aceste două zone, atunci când facem corespondența între numerele conținute în matrici şi zile, două zone letale?

Apoi urmează seria de ipoteze, de "după naştere", naştere ce se produce pe violet, în a cincea linie din a doua matrice (VL5) şi a 280-a zi de sarcină.

Se poate găsi în funcție de data naşterii culoarea care corespunde unui individ în orice zi a existenței sale, el putând fi tratat cu aceasta culoare şi nu numai atât...

De aici intervine partea practică avută în vedere de acest studiu şi care pentru început necesită construirea unui laborator sub formă de piramidă.

Posibilitățile practice sunt foarte mari, seria ipotezelor de asemenea.

Începutul cercetării pentru „această zonă" este făcut. El trebuie înțeles şi consolidat.Odată materializat omul trebuie cunoscut şi îngrijit. Aşa cum arătam mai sus, ființa umană se găseşte la intersecția spiritului cu energia şi materia.

Omul trebuie privit ca un întreg format din reuniunea a trei corpuri. Acestea sunt:

- **corpul fizic**: care permite funcționarea ființei în tridimensionalul spațial şi unitemporal, având o structură materială bine definită, substanțială, observabilă;
- **corpul energetic**: care este interferat fizicului, fiind răspunzător de totalitatea emoțiilor şi manifestărilor mentale şi spirituale ale persoanei dar şi de starea sa de sănătate;
- **corpul spiritual**: adică, sufletul care în planul interior al ființei, generează conştiința de sine, reprezentând în acelaşi timp şi interfața cu „lumea conştiinței universale".

Corpul energetic

Corpul uman este „animat" *(în sensul de însufleţit)* printr-un număr de douăzeci şi una de chakre secundare, şi şapte chakre principale, cu toate responsabile de emiterea *(chakrele principalele)* şi păstrarea *(chakrele secundare)* aurei energetice a corpului material.

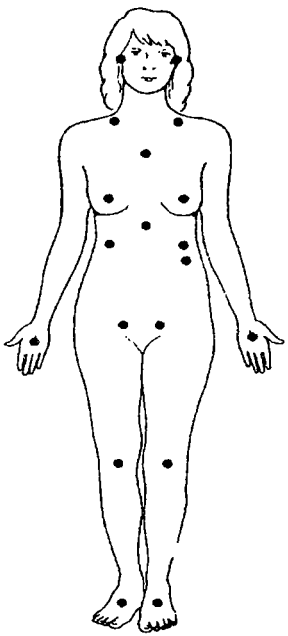

Chakra este un vortex energetic, aflat la intersecţia mai multor canale energetice cu scopul de a recepţiona sau emite energie.

Chakrele secundare sunt puncte energetice responsabile cu buna desfăşurare a activităţii energetice a corpului material, ele primind şi redând informaţii de la acesta către mediul exterior şi invers, fiind responsabile în acelaşi timp cu menţinerea la parametri maximi de funcţionare a **„aurei"** în diferite zone ale corpului uman în aşa fel încât aceasta să se păstreze întreagă.

◄ *Cele douăzeci şi una de chakre secundare*

Chakrele principale în număr de şapte, asigură energia şi existenţa noastră pe Pământ. Fiecare chakră emite un strat de protecţie în jurul corpului nostru. Totalitatea acestor şapte straturi poartă numele de: **aura energetică a corpului.**

Există aparate fotografice special create care pot fotografia persoana şi aura din jurul ei.

Numărătoarea chakrelor principale începe de la nivelul inghinal. Acestea sunt:

- **chakra bazală**: la baza cavității abdominale. Ea se afla la baza şirei spinării. *(La nivelul ei se găseşte şarpele Kundalini)*; **(1)**
- **chakra sacrală**: este centrul sexului, fiind localizabila aproape de organele genitale. Ea distribuie energia spre celelalte chakre şi vitalizează corpul; **(2)**
- **chakra plexului solar; (3)**
- **chakra inimii; (4)**
- **chakra gâtului; (5)**
- **chakra frontală** *("celui de-al treilea ochi")*: clarvedere, claraudiție şi altele; **(6)**
- **chakra creştetului capului** *(coroanei)*; **(7)**

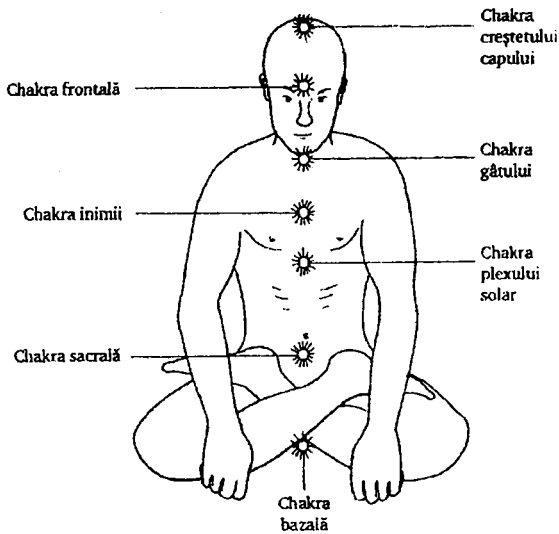

Cele şapte chakre principale

Cei care au deschisă chakra frontală *(sau a celui de-al treilea ochi)* au clarvedere, deci pot vedea aura.

Corpul energetic prezintă în afara chakrelor şi o mulțime de canalele energetice *(meridianele sau nadisurile)* care sunt de natură subtilă şi prin care Lumina *(energia, prana)* circulă, străbătând întregul corp.

Principalele meridiane, care asigura o legătură între chakrele I-V se numesc **IDA**, respectiv **PINGALA,** sau pe scurt canalul IDA-PINGALA.

Canalul stâng, *Ida Nadi*, corespunde sistemului nervos simpatic stâng şi reprezintă emoţiile, dorinţele, trecutul, aspectul feminin al personalităţii.

Canalul drept, *Pingala Nadi*, corespunde sistemului nervos simpatic drept şi susţine activitatea fizică şi intelectuală, planificarea, aspectul masculin.

Canalul central, *Sushumna Nadi*, corespunde sistemului nervos parasimpatic şi guvernează echilibrul fizic, mental, emoţional şi evoluţia spirituală.

Putem observa în următoarele imagini atât simbolurile chakrelor şi poziţia lor de-a lungul coloanei vertebrale cât şi aura energetică a corpului uman emisă de acestea:

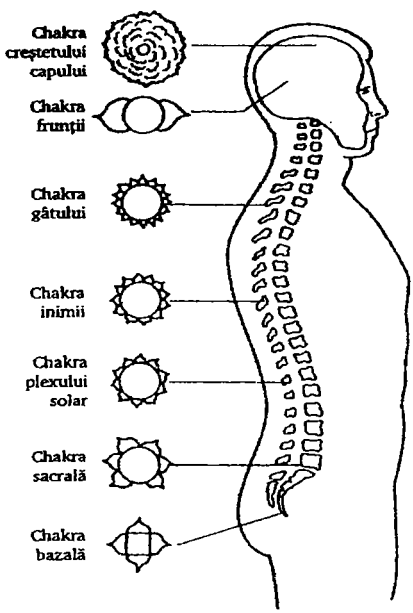

Poziţia chakrelor de-a lungul coloanei vertebrale

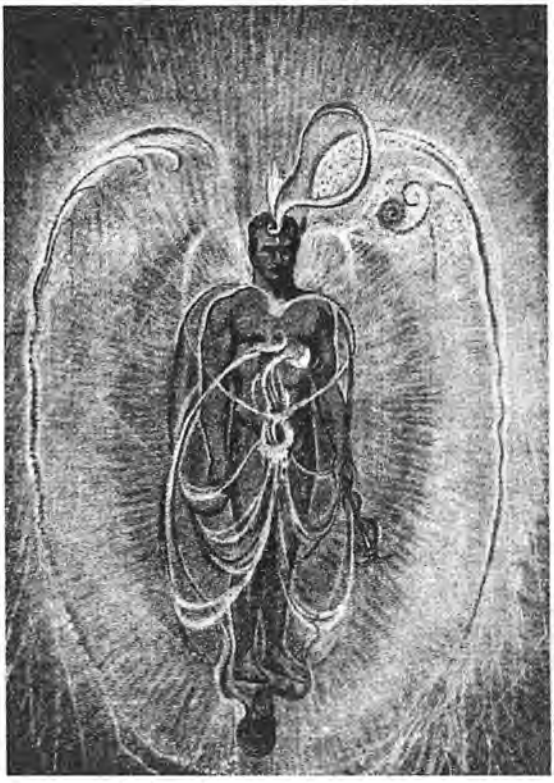

Funcţionarea chakrelor

Centrii energetici, numiţi în sanskrită chakre, adică roţi, corespund principalelor plexuri nervoase şi controlează diferite aspecte psihosomatice şi subtile.

Trebuie ştiut că aceşti centri de energie au forma de conuri cu vârful în centrul chakrei. Fiecare chakră, începând cu sacrala şi terminând cu frontala inclusiv, au câte o proiecţie dorsală.

Altă caracteristică a unei chakre este sensul de rotire. O chakra funcţionează normal din punct de vedere al rotaţiei,

atunci când mişcarea se produce în sens ***contrar*** acelor de ceasornic *(în sens trigonometric).*

Atunci când o chakra este închisă, nu funcţionează, iar stratul de protecţie corespunzător lipseşte.

Dacă este activă, dar este slab deschisă, stratul de protecţie generat de chakra este slab şi atunci încep să apară dezechilibrele energetice şi implicit boala.

Îmbolnăvirea şi tratarea corpului fizic

Corpul fizic se îmbolnăveşte atunci când corpul energetic *(reprezentat de chakre sau centrii de energie)* se afla în dezechilibru. Acesta apare atunci când nu ne îngrijim de sănătatea mentală *(griji, probleme, manie, frică, teamă, necredinţă, violenţă, vorbe urâte, băutură etc.)* şi nici de suflet *(credinţă, iubire etc.)*

Pentru a însănătoşi corpul fizic prin refacerea corpului energetic, se apelează la medicina energetică: REIKI.

Reiki este o ştiinţă ancestrală care are ca scop refacerea corpului energetic, adică repararea aurei energetice a corpului uman din a cărei reechilibrare decurge refacerea corpului fizic, adică însănătoşirea lui.

Reiki este o ştiinţă care evidenţiază prin rezultatele sale, legătura directă care se produce prin tratamentul energetic, între sistemul chakrelor ca interfaţă a corpul energetic al fiinţei umane şi energia universală, cu sistemul endocrin al corpului material al acesteia.

Trebuie menţionat că o parte din vibraţia energetică folosită, se bazează pe frecvenţa celor şapte culori ale spectrului luminii.

Se poate observa în schema următoare corelarea informaţiilor din planul subtil al „diferitelor corpuri" corespunzătoare chakrelor şi sistemul endocrin al omului scăldat în lumină:

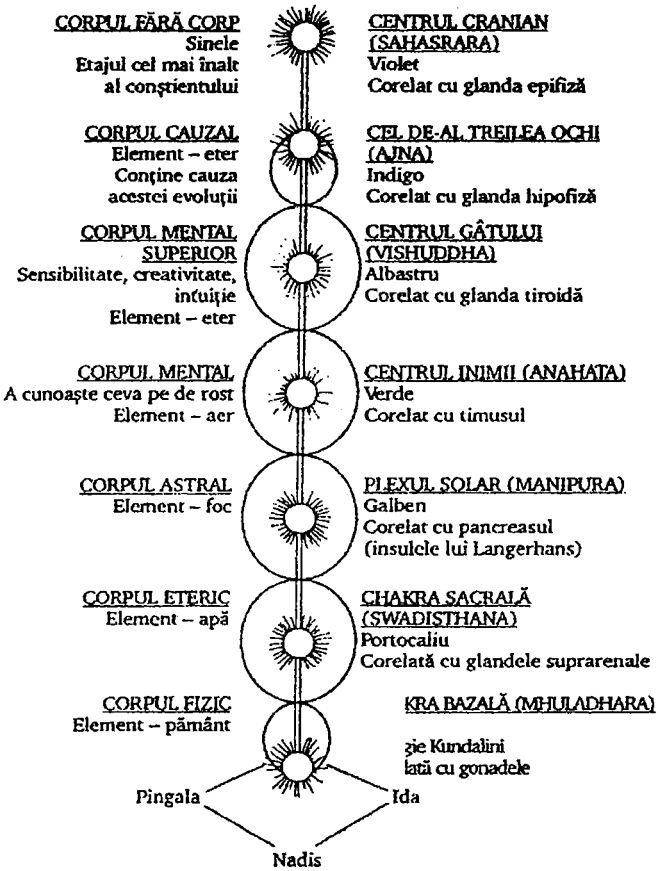

Cum decurge tratamentul reiki?

Cele două palme ale terapeutului, unde există cha-krele secundare care emit energia recepţionată în prealabil de către acesta, se aplică, timp de cinci minute, pe rând, chakrelor secundare şi principale ale pacientului primitor.

Tratamentul durează 21 de zile. O şedinţă are o durată de o sută de minute.

Trebuie subliniat că nu oricine poate practica reiki. Aplicatorul trebuie să fie inițiat în reiki de către un maestru şi să aibă cel puțin gradul I.

Inițierea în Reiki deschide cele şapte chakre principale, cele două secundare din palme şi cele două secundare de la picioare *(depinde de maestrul reiki care inițiază)*. O dată deschise aceste chakre, începe schimbarea.

Ca o concluzie, trebuie subliniat:

Corpul energetic înveleşte corpul fizic şi are 0,5-1 cm grosime. Ansamblul informațional care înglobează structural fiecare celulă fizică, se suprapune peste corpul fizic întrutotul remodelându-l atunci când este necesar, când există cerințe în acest sens.

Aşa cum am văzut până acum, corpul uman alcătuit în baza unei matematici verticale croite sub forța celor şapte culori ale spectrului luminii, poate fi energizat sau tratat, atunci când din neglijență sau proastă utilizare se îmbolnăveşte, în două moduri:

- folosind energia orgonică din piramidă (prin încărcarea chakrelor expuse la o treime de bază două de vârf acțiunii directe a efectului de piramidă – folosindu-se şi filtre de lumină colorate în funcție de chakra expusă) sau,
- folosind energia universală prin reîncărcarea chakrelor de către un practicant reiki.

Amândouă procedurile au rezultate remarcabile, verificate prin experimente incontestabile. Pentru a ilustra acest lucru prezentăm mai jos o serie de experiențe realizate practic pe parcursul a mai mulți ani.

Practică

Vindecarea „prin aşezarea mâinilor" este arhetipală. Textele sacre sau profane menționează succese în acest sens din cele mai vechi timpuri. Capacitatea omului de a primi energie de la o sursă universală şi de a o trimite mai departe

acolo unde este nevoie de ea, ne-a preocupat sub mai multe aspecte.

Mai întâi am observat că „aşezarea mâinilor" acţionează asupra fiecarei persoane într-un mod diferit. Această metodă îşi face efectul acolo unde este necesar şi mai ales în locul unde este cea mai mare nevoie de ea.

Apoi am observat că se creează un tip de echilibru nou, special, atât la aplicator cât şi la primitor, echilibru care duce la descoperirea şi înţelegerea cauzelor bolilor, sprijină procesele de vindecare, amelioreaza durerile şi elimină stresul.

Am constatat de asemnea că această metodă reface echilibrul fizic şi emoţional, îndepartează gândurile şi sentimentele negative, contribuie la eliminarea stărilor de frică şi de supărare. Ea sporeşte creativitatea, ajută şi armonizează dezvoltarea personalităţii şi contribuie la îmbunătăţirea relaţiilor între oameni.

Nu este important aici să arătăm ce nume au primit de-a lungul timpului diferitele metode de dirijare şi aplicare a mâinilor pe trupurile fiinţelor care aveau nevoie de acest tip de tratament, pentru ca aici vrem doar să supunem analizei oamenilor de ştiinţă un set de experimente şi rezultatele lor.

Credem că este timpul să ne debarasăm de orgoliul „întâietăţii" în acest domeniu, şi să creem proiecte deschise în care să poată interveni cu explicaţii oamenii de ştiinţă din diferite domenii ale cercetării, cărora să le punem la dispoziţie experimentele şi rezultatele noastre, fiind dispuşi tot odată, să le refacem şi să le „înregistrăm" în prezenţa lor şi a aparatelor pe care le folosesc, în scopul evidenţierii materiale a acestor fenomene evident benefice dar încă neelucidate.

Ar trebui să mai arătăm metodologia comună de „punere a mâinilor". Acest gest nu se face la întâmplare. Mâinile se aşază pe chakre (centrii) sau canalele energetice ale fiinţei pe care se lucrează. Atât centrii cât şi canalele sunt evidenţiate în cărţile de medicină orientală şi sunt folosite la

o practică terapeutică deja cunoscută şi acceptată: acupunctura.

Vom prezenta patru experimente diferenţiate prin modalităţile de abordare ale subiecţilor, adică: tratament de aproape şi tratament la distanţă, precizând că în unul din cazuri este vorba de un câine.

Primul experiment:

Un cuplu format dintr-o femeie de 47 de ani, V.B. şi un bărbat de 49 de ani, D.B. se aflau într-o dezarmonie extremă. Iniţial am început terapia pentru bărbat şi mă aşteptam ca după trei zile să simt ceva îmbunătăţiri. Când terminam procedura cu scanarea de încheiere, palmele mele simţeau „ordinea creeată". A doua zi la scanarea de început, constatam un dezechilibru important. Nu-mi venea să cred pentru că până atunci nu mai întâlnisem un asemenea caz. Constatând că tratamentul meu era zadarnic le-am propus celor doi un efort maxim: 21 de zile de terapie pentru fiecare în parte timp de 100 de minute, cu 20 de poziţii ale palmelor. Au acceptat.

A fost un experiment greu şi pentru mine şi pentru ei, dar rezultatele au meritat efortul.

V.B. era asistentă medicală deci implicit o adeptă a medicinii alopate. Mi-a declarat că ea nu crede în asemenea terapii dar că face acest efort pentru soţul ei care crede. Suferea de insomnie, dischinezie biliară, avea dureri de spate şi stare generală proastă. Când am scanat-o prima oară am constatat că era „vraişte". Închipuiţi-vă un trup bătut de un vânt cu o viteză de 120 de km. la oră: de abia mai stă în picioare, hainele i se desprind de pe corp, fluidele sunt afectate profund – prin fluide înţelegând şi corpul energetic.

S-a întins pe o canapea poziţionată N-S. Am rugat-o să se relaxeze şi să încerce să facă ce îi cer. I-a fost greu pentru început să se concentreze şi să preia fluxul din palmele mele

şi nici nu ştiu cât a reuşit pentru că atunci când am terminat a cincea poziţie de la cap deja adormise profund. De atunci i-au dispărut insomniile. După trei zile colabora bine, cu toate că se îndoia încă de puterea acestui tratament. La cele trei poziţii ale palmelor pe abdomen transpiram continuu şi trebuia să beau multă apă. Dezechilibrul era mare. In cea de-a 11 zi, exact la mijlocul perioadei de tratament, la poziţia mâinilor pe ceafă a început să strige să mă opresc pentru că îi iau tălpile foc. Din clipa aceea am ştiut că va crede în această tehnică de vindecare şi că se va însănătoşi.

Soţul D.B. a conlucrat de la început foarte bine trecând prin fazele şi reacţiile clasice pentru această formă de tratament. În primele zile eliminări multiple de lichide în timpul tratamentului, somn profund după poziţiile de la cap, relaxare totală.

Trebuie să arăt că paralel cu acest tratament i-am învăţat cum trebuie să mănânce şi le-am arătat cum să facă o salată de cruditâţi care să conţină „toate culorile" explicându-le că este obligatoriu pentru organism să primească hrană vie, plante verzi şi diferit colorate. Au început să bea peste doi litri de apă pe zi, să asocieze terapii cu lumină, culoare, sunete şi mirosuri plăcute care au rolul de a trezi şi stimula toate simţurile.

21 de zile de tratament au fost pentru mine: grele! Dar rezultatele m-au făcut să uit acest lucru. La un moment dat tatăl soţului, care locuia în Suceava s-a îmbolnăvit şi au trebuit să plece de urgenţă la el. Ca să nu le întrerup tratamentul am mers cu ei. Era foarte important ca fiecare să-şi primească energia direct, timp de 100 de minute pe zi în cele 21 de zile, fără întrerupere. Tatăl a venit cu noi la Bucureşti, s-a internat într-un spital bucureştean, s-a operat, m-am ocupat şi de el şi s-a restabilit complet.

O concluzie trasă din acest caz este că: atunci când un soţ intră în dezechilibru, obligatoriu celălalt îl urmează. Faptul că la început îl tratam doar pe soţ, era inutil. Dormind

alături de soția care se afla în dezechilibru, soțul pierdea energia primită prin tratamentul meu. Totul funcționează pe principiul vaselor comunicante. Torni fluidul într-un vas și el se scurge și în celălalt, cu care are o legătură prestabilită, ajungând la același nivel. Cel puțin această lege, a vaselor comunicante, este demonstrată. Mai trebuie demonstrat cum se scurge fluidul pe care îl luăm din univers, prin palmele noastre, către vasul trupului uman.

Al doilea experiment:

O femeie A.L. de 58 de ani. Avea de suportat a doua operație la un genunchi. Prima făcută de un medic incompetent i-a adus multă suferință și dezechilibru. M-a rugat să o ajut la a doua operație făcută evident de alt chirurg, care a acceptat-o cu greu, fiind furios pe lipsa de profesionalism a primului medic, temându-se în același timp că nu va putea repara ce stricase celălalt. I-am promis că voi fi lângă ea, de la distanță și că al doilea medic nu va mai greși.

Știam spitalul în care se opera. La ora la care începea operația m-a sunat fiica sa și mi-a spus: acum. M-am concentrat pe locul în care se afla spitalul și pe genunchiul lui A.L. trimițând un flux de energie și lumină ca și când aș fi vrut să luminez sala de operație. Am stat în această stare o jumătate de oră, după care m-am destins. Cam după o oră și jumătate am primit un telefon de la fata lui A.L. care mi-a mulțumit, spunându-mi că totul este în ordine dar că s-a întâmplat ceva curios. Doctorița care a operat-o pe mama sa, i-a relatat unei asistente, pe hol, că la această operație a avut un sentimentul straniu că în spatele ei se afla cineva care parcă îi ținea o lumină aprinsă și îi dirija mâna cu care opera, ne mai simțind instrumentele în mână. Sigur că această relatare m-a speriat puțin. Și astăzi încerc să-mi explic mecanismul prin care dorința și energia transmisă de mine au luat forma pe care a simțit-o chirurgul. Se poate specula mult

pe această temă dar nu are rost să o fac. Nu a venit încă timpul verificărilor pentru că nu avem tehnologia adecvată.

Al treilea experiment:

Un om la care țin foarte mult se opera în străinătate, la peste 2000 de kilometri. M-a sunat şi mi-a spus ora la care începe operația, ținând cont şi de fusul orar. Făcusem preparativele de rigoare. Harta Europei, harta țării respective, harta oraşului cu localizarea spitalului în care se afla cel ce urma să fie operat. De data aceasta pentru că era o distanță atât de mare am folosit şi direcționarea energiei cu palmele pe hartă. Am transpirat puternic, am vizualizat lumina albă pe care am direcționat-o fără probleme. În momentul în care am ştiut că sunt cu o parte din mine acolo am simțit o durere puternică, usturătoare ca o tăietură de cuțit în zona corpului meu care corespundea cu locul în care ştiam că se va practica operația. Sigur că m-a speriat acest lucru pentru că m-am temut să nu influențez în rău operația şi era prima oară când mi se întâmpla aşa ceva. Mi-am stăpânit reacția la durere trimițând în continuare fluxul de energie protectoare. Totul a decurs foarte bine. Dar eu am rămas cu întrebarea: cum a fost posibil să simt incizia făcută de chirurg când pacientul era sub anestezie şi nu simțea durerea, ca să mi-o transmită mie?

Cum putem explica acest lucru?

Al patrulea experiment:

La sfârşitul anului trecut, colega mea M.B. era extrem de abătută. Am întrebat-o ce se întâmplă şi mi-a povestit despre cățelul ei şi suferința pe care o are. M-am hotărât pe loc să-i ajut cățelul. Am învățat-o ce trebuie să facă. Mi-a pus la dispoziție o hartă parțială a Bucureştiului, cu zona în care locuieşte indicându-mi cu un punct mare albastru locul

exact al apartamentului său. I-am explicat procedura pe care o voi aplica pentru că era foarte important ca să înțeleagă cu precizie lucrurile.

Eu am rămas la serviciu, pentru că ea cunoştea exact locul unde mă aflam. M.B. a plecat acasă. După ce m-a contactat telefonic la ora 19.55, la ora 20.00 am început transmiterea fluxului energetic pentru cățel, folosind mâinile ei ca o prelungire a mâinilor mele. Transmisia am făcut-o ținând mâinile deasupra hărții şi concentrând fluxul pe punctul albastru de pe hartă, imaginându-mi chipul ei şi mai ales parte superioară a capului unde se află al 7-lea centru energetic principal.

Totul a durat 5 minute. M-am temut pentru cățel. Mâinile mi se încălziseră foarte mult, practic îmi ardeau palmele şi m-am gândit că această reacție „termodinamică" ar putea genera un efect necontrolat asupra subiectului.

I-am dat telefon şi am întrebat-o ce face Mutzică. Dormea deja din timpul transmisiei. Eram sigură că am reuşit să-l restabilesc.

Declarația colegei mele M.B.

Cu ceva ani în urmă, cățeluşul meu Mutzică a suferit un accident la piciorul stâng din spate (în zona pulpei aproape de coloană) şi în consecință a fost supus unor intervenții chirurgicale. La schimbările de vreme (îndeosebi toamna şi primăvara) este afectat de dureri violente, astfel că nu se poate ridica şi deplasa zile în şir (una - două săptămâni, timp în care refuză să bea apă şi să se hrănească).

Într-o asemenea perioadă plină de suferință pentru Mutzică (începutul lui noiembrie 2007), după 4 zile de la declanşarea crizei, am recurs la metoda de tratament a doamnei MMM interesată la rândul sau de acest nou tip de experiment.

Am căutat şi am tipărit o hartă cu amplasamentului blocului, pe care am înmânat-o Dnei MMM şi i-am furnizat

explicații amănunțite (descriere) legate de amplasamentul apartamentului în bloc şi a camerei în cadrul apartamentului. Am stabilit şi ora (orele 20.00) la care vom face testul, precum şi durata acestuia, de 5 minute. Dna MMM m-a instruit şi mi-a explicat cum trebuia să procedez într-o atare situație. La ora 19.55 ne-am contactat telefonic pentru a fi pregătite să începem procedura la ora 20.00.

L-am aşezat pe Mutzică, cu multă atenție pe o parte, cu pulpa stângă în sus.

La ora 20.00 am alăturat palmele şi le-am aşezat astfel să pot acoperi zona operată.

Am închis ochii şi m-am concentrat pentru a obține în „fața ochilor minții" imaginea d-nei MMM, concentrată asupra hărții pe care i-am dat-o, precum şi materializarea „canalului" prin care domnia sa îmi trimetea fluxul de energie, indispensabil lui Mutzică.

Pe măsură ce imaginea devenea tot mai clară, mai luminoasă şi mai strălucitoare am simțit un flux cald care se scurgea prin brațe, dinspre umeri către palme, către zona afectată a cățeluşului. Palmele mi s-au înfierbântat şi mi-au transpirat.

Cățeluşul a adormit liniştit, s-a destins, a dispărut starea de crispare. După cele 5 minute am întrerupt procedura.

Cățeluşul şi-a continuat somnul liniştit, destins, preț de 3 ore. S-a trezit, s-a ridicat singur şi, spre uimirea mea, fără ajutor a sărit sus în pat (o săritură cu înălțimea de 45 cm). Îşi revenise complet.

Aspectele prezentate mai sus reprezintă o parte din experiențele mele. Sper ca într-o zi să le pot explica ştiințific însoțindu-le de rezultate evidențiate de o aparatură specifică şi performantă. Acum treizeci de ani nu ştiam nimic despre toate aceste lucruri. Am făcut numeroase cursuri cu diferiți „maeştri" români sau străini, am citit mii de pagini de filo-

zofie, medicină, istorie a ştiinţelor sau religiilor etc., iar în ultima vreme mă ocup de fizică. Toate aceste activităţi sunt în afara profesiei mele, dar reprezintă mai mult decât un „hobby".

Atunci când beneficiem de bucata de pâine pe care o mâncăm, hrănindu-ne, nu ne gândim la tehnologia aplicată pentru obţinerea pâinii. Acelaşi lucru este valabil şi în tipul acesta de terapie. O folosim, ne face bine şi nu ne mai gândim la mecanismele care fac posibil acest lucru.

Îmi place să cred, că existenţa unui proiect deschis în domeniul terapiilor complementare, va atrage cercetătorii din diferitele domenii ştiinţifice pentru ca împreună cu experimentatorii să elucideze mecanismele prin care energia universului poate fi dirijată de om.

Cu siguranţă că în toate aceste activităţi va trebui să-l căutăm pe Dumnezeu.

Doar aşa Omul va putea fi considerat integrat!

Bibliografie:

1 Ion Batlan - DIALECTICA ŞI ANTIDIALECTICA LA PRIMII FILOSOFI GRECI, Editura ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1987, pg 38-39
2 VECHIUL TESTAMENT, Genesa, Lumina,3
3 Mihaela Muraru-Mândrea - Revista STRING, Bucureşti, 1995, pg.19-21
4 Mihai Isvoreanu - GENETICA UMANA, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1995, pg.31.

STRANIILE TELEPORTĂRI DIN MUNȚII BUZĂULUI ȘI DISPARIȚIILE DE LA BOZIORU

Munții Buzăului sunt cunoscuți în mediile oculte și în cele foarte „terestre", mai ales ale armatei, ca regiune unde se manifestă fenomene ciudate: dispariții de persoane, apariții de Obiecte Zburătoare Neidentificate, ape vii, izvoare radioactive, defectări ale aparaturii electrice, voalarea filmelor fotografice etc.

Nu este de mirare că în Munții Buzăului stabilise generalul Ilie Ceaușescu o subunitate cu un caracter ocult, pentru a „puncta" și antrena soldați pentru unitatea de paranormali pe care voia s-o înființeze.

În această incursiune în necunoscut, suntem însoțiți de o echipă de extrasenzoriali, condusă de cercetătorul Vasile Rudan care, în anii 80, a efectuat o serie de teste în regiune, la cererea generalului Ilie Ceaușescu.

Cu ajutorul acestor ghizi psihici am descoperit o lume dincolo de noi, pe care localnicii o numesc „Țara Lua-nei", o lume a misterelor, a mesajelor ocultate și a manifes-tărilor paranormale.

Geografia sacră

Munții Buzăului au fost incluși, din cele mai vechi timpuri, în geografia sacră a lumii. Este vorba de o geografie ale cărei coordonate ezoterice au fost stabilite în vremurile de dinainte de Marele Potop, când pe Pământ domneau Zeii,

după cum ne transmit toate mitologiile lumii, începând cu cea sumeriană, considerată cea mai veche.

Coordonatele respective includeau zone unde se manifestau anomalii magnetice, zone cu potențial energetic care se manifesta în plan fizic și spiritual, numite de către experții în parapsihologie „perimetre energo-informaționale".

În astfel de perimetre, se petrec fenomene ciudate, corpul se dematerializează, călătorind în spații atemporale sau primește informații telepatice de la entități necunoscute, iar subsolurile sunt întotdeauna bogate în zăcăminte de mare interes.

Oamenii cu percepții extrasenzoriale se simt foarte „apăsați" de încărcătura energo-informațională existentă în asemenea zone geografice sacre, de care România este plină. Este suficient să citești *Dacia preistorică* a lui Nicolae Densușianu ca să ai dimensiunile geografiei sacre ale țării noastre.

Cerul straniu

Zona la care ne referim în acest material este o regiune „sihăstrită", ce cuprinde comuna Bozioru, cu satul Fisici, cătunul Nucu, până dincolo de Lacul Gotes, zonă întinsă peste culmi străvechi, unde poți vedea straturile geologice ridicate aproape pe verticală, în urma unor contorsiuni ale scoarței petrecute în vremuri imemoriale.

Satele și cătunele cu puțini locuitori urmează o linie șerpuită peste culmi sălbatice, unde urșii sunt la ei acasă (iar urșii de pe aici sunt renumiți pentru ferocitatea lor).

Peste această zonă se întinde un „cer straniu" care, uneori, capătă o intensitate ce nu poate fi descrisă prin cuvinte, pe care oamenii de știință o măsoară în grade Kelvin, având valoarea de peste 23.000.

Pentru comparație, azurul cerului deasupra marilor orașe abia depășește 16.000 de grade Kelvin. Avem norocul să observăm cu ochii noștri acest fenomen. Treptat, cerul senin, acel albastru curat ca în zilele frumoase, capătă nuanțe atât de profunde, încât parcă devine un vortex.

Cu cât te uiți mai mult, cu atât simți că te absoarbe infinitul. Este ca o vrajă care îți cuprinde toată ființa și-ți paralizează toate simțurile, nu mai auzi nimic în jur, iar pupilele se dilată.

Suntem scoși din această stare de companionii noștri care ne spun zâmbind: „Ați simțit cum se deschid porțile energetice ale Universului, când toată ființa devine spirit". Cel mai straniu ni s-a părut nouă faptul că eram foarte aproape să ratăm momentul, dacă nu ni s-ar fi atras atenția fiind preocupați să ne uităm pe unde călcăm, prin bolovănișurile cărării.

Secretele din adâncuri

Ne dăm seama cât de ușor este să ratezi un astfel de fenomen, fiind dezobișnuiți să privim cerul. Cercetătorul Vasile Rudan ne spune că testele extrasenzoriale au rezultate maxime atunci când cerul capătă acea intensitate de peste 23.000 de grade Kelvin, percepția fiind acută.

În anii 80, Vasile Rudan a coordonat un grup de copii cărora le testa aptitudinile extrasenzoriale. Aceștia nu conștientizau puterile lor deosebite, participând la teste ca și când ar fi fost jocuri normale.

Erau împărțiți pe grupe, așezați pe anumite culmi și li se spunea să transmită prin puterea gândului, de la o grupă la alta, diferite informații. Aceste transmisii telepatice aveau o mare acuratețe când cerul ajungea la intensitatea maximă.

În plus, ei au indicat cu precizie, tot prin percepție extrasenzorială, locuri unde se află vestigii antice, fapt ce i-a uimit pe arheologii care fuseseră chemați pentru experiment.

De unde ştiau? Percepeau informaţii ca şi când pământul le dezvăluia tainele sale.

Aici ar trebui amintită altă coincidenţă stranie cu denumirile oculte ale civilizaţiei sumeriene. „Buzuru" (Bozioru), având ca simbol un triunghi cu baza pe verticală, se referea la un zeu enigmatic „care rezolva secretele din adâncuri", asociat de unii sumerologi cu un zeu al minelor. Era ca şi când acest enigmatic zeu intrase în „rezonanţă" cu micii cercetători.

Celălalt tărâm

Cu siguranţă, cele mai ciudate fenomene din zonă sunt dispariţiile de persoane. Aceste dispariţii se manifestă în două moduri. Unele persoane au dispărut şi nu au mai reapărut – eveniment relatat de *Monitorul de Iaşi*, iar altele au dispărut dintr-un loc şi au apărut în altul, după o perioadă de timp, fără să-şi aducă aminte ce s-a întâmplat, după cum reiese din povestirile sătenilor, strânse de profesorul de limba română din comuna Bozioru, Ilie Mandricel.

Despre „celălalt tărâm" care, în unele condiţii, „absoarbe" pe nenorocoşii care se află în preajmă, există destule relatări cât să merite o cercetare ştiinţifică a fenomenului.

Din punctul de vedere al studiului fenomenelor paranormale (şi ne referim la testele paranormale la care au participat numai oameni de ştiinţă, rezultatele acestora fiind publicate în *Enciclopedia Fenomenelor Paranormale* de Brian Inglis), teleportarea este „transferul materiei prin materie", până nu demult un nonsens.

Acest transfer presupune voinţa „cuiva" sau anumite condiţii electromagnetice, obiecte sau persoane dispărând dintr-un loc şi apărând în altul sau pur şi simplu, dispărând în „neant". Obiectul sau persoana transportată se numeşte „aport", putând fi încadrată în anumite coordonate fizice, spaţiu, timp, greutate etc.

Teleportarea doamnei Guppy

Anul 1871. Într-un imobil din Conduit Street, Lon-dra, se strânsese un grup de oameni de ştiinţă, pentru a parti-cipa la demonstraţiile de teleportare efectuate de mediumuri renumite ale timpului.

Era o adevărată piatră de încercare să se admită că un obiect se poate dematerializa dintr-un loc şi materializa în alt loc. Demonstraţiile erau făcute cu obiecte, care apăreau sub ochii oamenilor de ştiinţă, dar ei se declarau nemulţumiţi, invocând tot felul de „înşelătorii".

Însă, Madame Guppy era să-i dea gata, când a fost dematerializată din casa ei din nordul Londrei şi materia-lizată în sala de şedinţă. Madame Guppy, o femeie corpo-lentă, i-a privit năucă şi jenată (era în capot) câteva secunde, apoi a fost „dusă" înapoi.

O vizită rapidă, discretă în privinţa scopului, la do-miciliul acesteia a confirmat faptul că era îmbrăcată în ace-laşi capot. Nu era conştientă de „călătoria" ei, crezând că avusese o „viziune" provocată de o indigestie.

Straniu era faptul că niciunul dintre mediumurile pre-zente în sala de testări nu-şi aducea aminte să fi vrut să facă această demonstraţie, dar erau exasperaţi că „aportările" de obiecte nu erau luate în considerare de oamenii de ştiinţă. „Experimentul Guppy" a fost trecut la „iluzionism".

Brăileni pieriţi în neant

Ţinem să precizăm că vortexul din Bozioru nu are nicio legătură cu experimentele militare supervizate de generalul Ilie Ceauşescu, nimic în comun cu „Experimentul Philadelphia" sau „Proiectul Montauk", „oculţii" generalului doar profitând de particularităţile zonei pentru a-şi îmbu-nătăţi performanţele metapsihice.

În această zonă par că se deschid porți temporale în mod natural, în care oamenii sunt absorbiți și uneori este posibil să pățească ce a pățit echipajul de pe USS Eldridge.

O primă referire la astfel de dispariții face Dan Fodor, în *Monitorul de Iași*. El relatează despre doi brăileni (sursa reporterului i-a cerut să nu le dezvăluie numele) care, în anul 1980, au plecat spre cătunul Nucu, dar, într-un anu-mit loc numit „La Tihărie", unul dintre ei s-a gândit să facă o urcare pe una dintre stâncile cu forme ciudate din zonă.

Folosind echipamente de alpinism, tânărul a urcat până în vârf, de unde a strigat la prietenul său: „uite ce am găsit!". S-a aplecat, a ridicat ceva ce părea a fi un lanț metalic și... a dispărut. O vreme, cel rămas jos a așteptat ca prietenul său să termine cu glumele, apoi s-a convins că s-a întâmplat ceva cumplit. L-a anunțat pe fratele dispărutului care a sosit din Brăila cu o echipă de zece inși, câțiva dintre ei lucrând în Ministerul de Interne.

Chiar fratele dispărutului a urcat pe stâncă. A găsit și el lanțul metalic pe care l-a ridicat și... a dispărut și el. Nimeni n-a mai îndrăznit să repete „figura". Cei doi frați, căutați în zadar prin împrejurimi, n-au mai apărut niciodată.

Enigmatica civilizație

Chestionat în privința dispariției celor doi brăileni, Alexandru Mironov, care fusese de vreo opt ori prin regiune, a ținut să sublinieze că zona este într-adevăr foarte deosebită și fără astfel de dispariții misterioase.

Printre altele, a precizat că această zonă nu este, în primul rând, identificată arheologic, deși acolo au fost descoperite fragmente de ceramică a unei civilizații căreia nu i s-a putut preciza epoca, diferită de vestigiile cunoscute deja din punct de vedere arheologic.

A amintit despre anomaliile magnetice, despre un pisc care atrage toate fulgerele, despre izvoare radioactive și

despre o regiune unde solul este negru, ca şi când, odată, acolo, a ars „ceva", probabil o construcţie imensă.

Am văzut şi noi stratul gros de sol ars şi o bucată dintr-un zid ciclopic, care probabil înconjura întreaga aşezare. În regiunea amintită de A. Mironov, în anii 80, grupurile de copii telepaţi, conduse de cercetătorul Vasile Rudan, au indicat, prin percepţie extrasenzorială, locurile unde există vestigii.

În acele locuri au fost descoperite urme ale acelei aşezări necunoscute, dar „experienţa" arheologilor nu a mers mai departe de demonstraţiile copiilor, dintr-un dezinteres imposibil de înţeles. Ce civilizaţie stranie a înflorit oare pe acest „vortex" natural şi cum a dispărut ea?

Experimentul Philadelphia

În timp, teleportările, cu toate fenomenele fizice care le implică, au fost admise sub denumirea de „manifestări complexe". În urma testărilor renumitului guru Sai Baba, din Andhra Pradesh, India, care teleporta obiecte fără să se concentreze profund, s-au observat chiar nişte detalii de „decor" care însoţesc teleportarea, anume că materializarea dă impresia de „aruncare" a obiectului respectiv, de parcă ar fi azvârlit de undeva.

În unele cazuri se aude un zgomot, ca o plesnitură, care însoţeşte teleportarea, iar obiectul este cald, ceea ce demonstrează efortul energetic în timpul materializării. În ceea ce priveşte teleportările de persoane, în afară de „madame Guppy", nu s-au mediatizat alte experimente.

Evident, dacă nu ţinem seama de „Experimentul Philadelphia", un proiect ultrasecret al Marinei Americane în privinţa „invizibilităţii", efectuat în 1943, în urma căruia nava USS Eldridge a dispărut, fiind deschisă o „poartă" în timp, de 40 de ani. Când a apărut, personalul navei era iremediabil „marcat".

Dr. John Von Neumann, un savant în domeniul fizicii şi informaticii, şi-a dat seama ce nu a mers bine în „Experimentul Philadelphia": câmpurile electromagnetice care produseseră invizibilitatea navei afectaseră structura biologică a organismului uman, astfel că membrii echipajului au fost scoşi din punctul lor de referinţă temporală, afectându-le orientarea în timp şi spaţiu. „Aducerea" lor înapoi a fost posibilă doar când marinarii au conştientizat cărui timp aparţin, dar mulţi dintre ei nu au supravieţuit „prezentului" şi au dispărut până la urmă definitiv. Ulterior, s-a desfăşurat Proiectul Montauk, după numele bazei din Long Island unde dr. Neumann, bazându-se pe rezultatele „Experimentului Philadelphia", a inventat „scaunul psihotronic", cu ajutorul căruia un medium reuşea să deschidă „porţi temporale", călătorind prin tuneluri spiralate care-i absorbea dintr-un loc şi-i azvârlea într-altul.

Din nefericire, aceste experimente n-au fost niciodată recunoscute oficial, de aceea par numai scenarii de filme gen „Stargate".

România – Ţara paranormală

Ţara Luanei din Munţii Buzăului este o zonă în care se petrec fenomene ciudate, despre care povestesc bătrânii, unde oamenii dispar în „ceaţă" sau sunt „azvârliţi" în alte locuri de o forţă nevăzută.

Specialiştii care au cercetat acest fenomen au remarcat că dispariţiile se produc „natural", în anumite condiţii fizice, sau par a fi voinţa „cuiva". Există relatări despre teleportări stranii, toate fiind legate de căutătorii de comori, de parcă ar fi un „zeu" care apără tezaurele sacre îngropate în zonă şi „azvârle" pe cei care se apropie prea mult de ele.

„Berbecul" zburător

„Zeii" din mitologia sumeriană aveau o mare predilecție pentru aur, din care lucrau tot felul de obiecte, ulterior acestea devenind sacre pentru oameni, care le-au inclus în ritualul religios. Multe dintre legendele strânse de profesorul de limba română Ilie Mandricel se referă la comorile ascunse prin munții din regiune.

Nicolae Densușianu alocă mai multe capitole din *Dacia preistorică* acestor comori zeiești constituite în tezaure sacre, pentru capturarea cărora regii vechimii organizau expediții după expediții.

În Țara Luanei se afla lâna de aur, după care au fost trimiși argonauții. După tradiție, „lâna" aparținea unui „berbece de aur care zbura prin aer, peste pământ și mare", dăruit de zeul Soarelui unui rege.

Copiii acestuia, persecutați de mama vitregă, au luat „berbecele" și au zburat cu el în ținutul Colchis, cerând protecție regelui de aici, Aiete. Poetul Ovidiu localizează țara lui Aiete de la apus de Marea Neagră până lângă ținutul sciților. Exilat la Tomis, poetul se și lamentează în privința barbarilor care-l înconjoară, „colchii și hoardele de meteree și geți".

Geții știm cine sunt. Colchii și meteree au lăsat „urme" în Țara Luanei sub denumirea actuală a satelor Colți și Materea, așezări locuite încă din neolitic, unde se află niște sanctuare străvechi, păzite cu străşnicie de călugări până în secolul al XIX-lea.

Oamenii spun că aceste sanctuare inscripționate cu simboluri străvechi sunt adevărate hărți ale comorilor sacre.

Comorile „juruite"

Legat de disparițiile de persoane, avem referiri foarte clare în povestirile bătrânilor despre oameni care au găsit

tezaure sacre şi au fost azvârliţi din locurile unde au fost desoperite aceste comori, de către „spirite".

Astfel, aflăm că, deasupra fostului schit Gavanele, pe Podul Manciului, oamenii au văzut flăcările ce joacă pe comori. Nefiind pricepuţi în citirea „jocului flăcărilor" s-au grăbit şi au săpat. Comoara de aici era însă „juruită", iar săpătorilor „le-au apărut spaime, fel de fel de călugări şi draci, care le-au luat mințile şi i-au dus în alte locuri".

Când şi-au revenit, ei au povestit cum, în timp ce săpau, au apărut spirite, după care s-au trezit departe de locul unde se aflau, de parcă ar fi fost ridicaţi şi aruncaţi de acele spirite ce păzeau comoara.

Şi poate ar mai fi încercat să o caute dacă şi-ar fi adus aminte unde începuseră să sape. „Parcă le luase Dumnezeu mințile", spun bătrânii.

O altă poveste se referă la un materean, iar despre matereni Ovidiu spunea că apărau „lâna de aur" împreună cu colchii. Povestea noastră spune că „un oarecare Mătăreanu, săpând după o comoară, s-a trezit, după vreo săptămână, departe de acest loc, într-o poiană în pădure, unde l-au găsit oamenii cam zăpăcit la cap". Acesta uitase şi cine este, era complet derutat.

Incursiune în „Celălalt tărâm"

Se observă în aceste povestiri că teleportările par a fi „voinţa cuiva". Specialiştii care au analizat fenomenul spun că nu este neapărat „voinţa cuiva". Poate că cei care au îngropat tezaurele sacre în anumite locuri cunoşteau „anomaliile" zonei. Experimentele extrasenzoriale efectuate în zonă în anii 80 au inclus şi unul mai puţin obişnuit. Unul dintre subiecţii umani, un medium cu aptitudini deosebite, s-a oferit să verifice cu ochii minții ce se întâmplă cu acele „aspirări" în ceaţa albastră, fiind dus într-un loc unde aparatele indicau o turbulenţă energetică.

El trebuia doar să intre în stare de transă şi să comunice, pe cale telepatică, ce se întâmplă. Spre stupefacţia celor prezenţi, subiectul a dispărut pur şi simplu din faţa lor.

Fiind un experiment militar, panica a fost maximă, mai ales pentru faptul că trebuia să se asigure protecţia participanţilor la experimente. Se temeau că omul a dispărut complet, ca brăilenii, dar el a fost descoperit după aproape o oră, căzut la pământ, incapabil să vorbească, la câteva sute de metri de locul din care dispăruse şi unde îl mai căutaseră cu câteva minute înainte de a fi găsit. Când şi-a revenit, primele cuvinte au fost: *„Am venit de Dincolo"*.

Aspirat într-un tunel turbionar

Ceea ce a povestit pare fantastic. A fost aspirat într-un tunel turbionar, gri, la capătul căruia se afla o lumină strălucitoare. „Clasic", s-ar putea spune. Aşa se „vede" şi din starea de comă. Însă este pentru prima dată când cineva explică această lumină strălucitoare.

„Este vorba de o radiaţie luminoasă pe care o apreciez având 300.000 de grade Kelvin". Ar fi fost suficient atât să-i tulbure pe participanţii la experiment. Însă subiectul mai avea şi alte „amintiri".

A descris peisajul de Dincolo asemănător cu cel pământean, dar în culori mult mai pure. Şi da, a văzut şi oameni, o femeie şi o fetiţă aidoma ei, ce părea o clonă, un bătrân şi un alt bărbat, cu ten gri, „altfel decât noi".

Straniu, în comparaţie cu aceştia, subiectului i se părea ciudată rasa umană, fără să poată preciza de ce. Nu a putut lua contact cu ei, păreau că rătăcesc fără ţel, pierduţi în timp şi spaţiu. Sau el era cel care se „rătăcise" în timpul şi spaţiul „lor". Subiectul a apreciat trecerea lui prin lumea de dincolo la o fracţiune de secundă şi nu i-a venit să creadă că dispăruse aproape o oră.

Mergând pe ipoteza că acei oameni poate dispăruseră cândva în „ceața albastră" şi nu mai găsiseră calea de întoarcere, au fost chestionați sătenii despre dispariții ciudate. „Sunteți oameni serioşi sau cum?", i-a luat la rost o bătrână. „Păi, câte ciudățenii sunt pe aici, cine să mai ştie!".

Țara Luanei, „Poarta lui Dumnezeu"

Localnicii spun că „Țara Luanei" este „Poarta lui Dumnezeu". Are legătură sau nu, un grup de cercetători japonezi au constatat că aici se află al treilea pol energetic al Pământului, ca importanță primul fiind Vârful Omu.

Legătura acestei zone cu străvechea civilizație sumeriană a făcut-o cercetătorul Paul Lazăr Tonciulescu, în cartea sa *De la Tărtăria la Țara Luanei*. Am putea adăuga faptul că, în sumeriană, „Luana" se traduce prin „Cei pe care Anu îi păstoreşte" sau, mai prozaic, „oamenii lui Anu".

Anu fiind zeul suprem la sumerieni, al cărui simbol, al Soarelui, era o cruce cu raze sau o zvastică. În afară de tăbliţele de la Tărtăria cu o scriere protosumeriană (datarea cu C 14 atestă că aşezarea este cu 2000 de ani mai veche decât oraşele sumeriene), ceramica antică descoperită pe teritoriul țării noastre poartă simbolul zeului Anu.

Aici se cuvine să amintim că „zeii" sumerieni coborâseră pe Pământ cu carele zburătoare şi întocmiseră înainte de Potop dinastia zeilor, care guvernase peste civilizația primordială. Reamintim teoria oceanologului american Rob Ballard, conform căreia marele potop rămas în toate mitologiile lumii s-ar fi petrecut în bazinul Mării Negre, care era doar un lac cu apă dulce. Prin ruperea pragului de la Bosfor, apele au inundat toată această regiune, iar lacul s-a transformat în mare. Triburi ale acestei prime civilizații au migrat şi înainte de Diluviu, dar după cataclism au „emigrat" şi zeii, întemeind civilizațiile de pe malurile Tigrului şi Eufratului,

Indusului şi Nilului. Dar se pare că aici a fost prima „Ţară a oamenilor Anu".

Din legendele plaiului

Ilie Mandricel este profesor de limba română în comuna Bozioru şi un pasionat culegător de legende din zonă. Domnia sa a strâns un număr impresionant de „povestiri din bătrâni", pe care se poate structura o bună parte a istoriei „Ţării Luanei", „basme" de o valoare inestimabilă, redate aşa cum i s-au povestit, respectând particularităţile de exprimare a localnicilor.

Ilie Mandricel ar vrea să publice aceste comori într-un volum intitulat „Din legendele plaiului", dar, evident, nu găseşte sponsori. Basmele strânse de Ilie Mandricel ne-au fost călăuze atât prin istoria „normală", cât şi prin „credinţele străvechi şi practicile magice, unde localnicii plonjează în mitologie", după cum se exprimă profesorul.

Experimentele din Munţii Buzăului – Ceaţa Albastră

În urma unor teste experimentale efectuate între 1978-1981, în regiunea Bozioru, a rezultat că în anumite situaţii când se întruneşte un număr nederminat de factori electromagnetici (geomagnetici, biofizici şi de altă natură) este posibilă dispariţia instantanee a unor persoane.

În această zonă au loc unele fenomene paranormale ce încă nu pot fi explicate prin legile fizicii aşa cum le cunoaştem în prezent. Inexplicabilă este şi „ceaţa albastră", strălucitoare, cu irizări ciudate, care se manifestă sub formă de cupolă, măsurată cu un dispozitiv pentru radiaţii luminoase şi având 28.000 de grade Kelvin.

Acest fenomen este însoţit de o concentrare a infrasunetelor de foarte joasă frecvenţă (3,4Hz) şi de un zgomot de fond foarte supărător pentru fiinţele vii. Omul poate avea

stare de greață, cefalee, simte că îi vibrează toate celulele. În acele momente pot apărea halucinații, vizuale şi auditive.

În cazul în care subiectul uman depăşeşte o limită de siguranță, el poate fi „aspirat" violent în interiorul acelei cețe albastre, care ia forma unui vârtej relativ orizontal. Doi subiecți umani voluntari, dintre care un fizician, au descris în mod similar ce li s-a întâmplat în timpul „aspirației", experimentele fiind făcute la un interval de doi ani.

Apropierea de ceața albastră creează o stare de teamă ce se transformă treptat în spaimă incontrolabilă, când subiectul este aspirat cu violență într-un tunel energetic turbionar, la capătul căruia se vede o lumină albă, strălucitoare.

Dilatarea timpului

În acel tunel energetic, timpul se dilată. Omul este supus unor solicitări fizice şi psihice foarte puternice, simte că se sufocă. La „expulzarea" subiectului uman din tunelul turbionar, cerul este senin, strălucitor, este o linişte totală, omul se simte bine, are senzația că se află în stare de imponderabilitate.

Dincolo de starea de bine, subiectul uman este total dereglat. Pierde simțul orientării în teren pentru un interval de maximum două ore, vede peisajul inversat, ca în oglindă şi crede că cei din jurul său nu sunt cum ar trebui să fie. În zona respectivă s-au făcut şi experimente de comunicație telepatică, efectuate pe grupe de subiecți copii, pentru un studiu solicitat de Ministerul Apărării Naționale.

S-a constatat că în timpul ceții albastre turbionare, comunicațiile telepatice au o acuratețe de 96-98 la sută în percepția mesajului. Testele au fost repetate şi în prezența unei comisii militare. Fenomenul ceții albastre este însoțit şi de fenomenul descărcării temporare a pilelor electrice. Nu mai funcționa dozimetrul pentru raze gamma, nici electromotorul aparatului de filmat.

După disiparea ceții albastre, aparatele şi-au reluat funcționabilitatea. Un astfel de fenomen este comparabil cu cel relatat într-un documentar difuzat pe Discovery, despre Triunghiul Bermudelor. Ceața albastră este denumită „ceață electronică" sau „vârtej electronic", fiind responsabilă de devierea unui avion chiar şi cu 160 de km față de ruta inițială.

ŞTIINŢĂ - PARANORMAL - RELIGIE

IPOTEZĂ PRIVIND FLUIDUL VIEŢII PE TERRA ŞI ÎN COSMOS*

Pentru a înţelege mai bine cum s-a ajuns la descoperirea ipotezei privind fluidul vieţii pe Terra şi în Cosmos, voi derula mai întâi filmul care m-a condus la această ipoteză.

În cartea *Anatomiştii în căutarea sufletului*, autor Constantin Bălăceanu Stolnici, s-a prezentat din antichitate până astăzi, strădaniile învăţaţilor de a încerca să descopere acea radiaţie sau fluid care întreţine viaţa, situându-l pe acesta în ficat, inimă, creier, în sânge, sau glande, încheind într-un mod pesimist, că ştiinţa nu a reuşit să descopere acest fluid, acest suflet.

Ca urmare, am rămas contrariat de această concluzie, deoarece ştiinţa actuală a făcut salturi spectaculoase descoperindu-se energia atomică şi nucleară şi s-a reuşit să se pătrundă în interiorul celulei descoperindu-se ADN-ul şi compoziţia lui.

De asemenea, parapsihologia a fost pusă la lucru de către americani şi ruşi, folosindu-se de persoanele cu puteri extrasenzoriale, în special clarvăzători.

---

* Cei ce vor să aprofundeze subiectul pot aborda lucrarea *Descoperirea unei ipoteze privind fluidul vieţii pe Terra şi în Cosmos*, de Aurel Constantinescu Severin, Editura ELISAVAROS, Bucureşti, 2007

Pentru a reuşi să încerc să descopăr fluidul vieţii, am început să studiez şi să-mi însuşesc cunoştinţe din fizica atomică, nucleară, genetică şi parapsihologie şi să trag concluziile necesare pe baza experienţelor ce au fost efectuate de marii fizicieni, începând cu radioactivitatea soţilor Curie, cu structura atomului descoperită de Niels Bohr şi de ceilalţi fizicieni care s-au dedicat fizicii nucleare.

Începeam o mare aventură de a încerca să descopăr ceea ce iluştrii învăţaţi ai vremurilor şi cei contemporani nu au reuşit. Ce sorţi de izbândă aveam? Măcar o ipoteză plauzibilă şi verificabilă şi aş fi fost mulţumit.

Demersul meu unilateral era o aventură nebunească, sortită de la început eşecului.

Mi-am dat seama că sunt depăşit, am vrut să abandonez şi să las ca fluidul vieţii să fie descoperit de marii savanţi ai lumii, însă simţeam că nu am linişte, că forţe necunoscute acţionează asupra mea şi nu mă lasă să renunţ la această încercare.

Ce aveam eu în plus care să mă poată catapulta spre necunoscutul fluid al vieţii? Acel ceva era o intuiţie dezvoltată care mi-a permis să asociez elemente şi fenomene aparent disparate din cele trei domenii sau din acelaşi domeniu şi o perseverenţă continuă în faţa numeroaselor concluzii la care ajungeam şi care nu corespundeau scopului propus, trebuind să reiau de foarte multe ori de la capăt, până am ajuns la un rezultat plauzibil şi verificabil.

În fond, toţi oamenii de ştiinţă contemporani şi-au dat seama că există un fluid cosmic care dă viaţă, dar nu-l puteau determina şi nu-i găseau sursa. Asemenea încercări au făcut în anul 1995 americanii Cornell şi Carl Wieman care au pornit un experiment prin răcirea unui gaz alcătuit din atomi de rubidium la temperatura de 0° absolut, care s-a transformat într-o undă luminoasă – lumină astrală – aşa cum a fost numită de marii iniţiaţi şi care a trăit doar câteva secunde. Acest experiment nu explică cum şi dacă această

lumină astrală poate fi considerată fluidul vieții și cum poate fi asimilată de către ființe.

Potrivit fizicii moderne, ființa umană și fenomenele naturii nu mai pot fi studiate fiecare separat ci numai într-un context dinamic și interdependent de tot ce ne înconjoară.

Ca atare, Terra și viața de pe ea nu pot fi înțelese decât în strânsă legătură cu sistemul nostru solar și galaxia din care facem parte.

Trebuie să stabilim de la început că întreg cosmosul este un organism viu al Marelui Spirit – energia Supremă sau Dumnezeu.

Sistemul solar este o copie la nivel macrocosmic a atomului – microcosmos. Soarele este nucleul, iar planetele, electronii acestuia, ca și în atom.

După descoperirea energiei atomice, fizica modernă a dezvăluit că în soare au loc reacții termonucleare de bombardare a heliului cu neutronul din soare, heliul se transformă în hidrogen, rezultând o energie care antrenează sub formă de cuantă, particule de *Neutrino*.

Prin această reacție permanentă de transformare a heliului în hidrogen și invers, materia se transformă în energie, respectiv în *Neutrino* care este expulzat din soare în eter către planete, împreună cu alte radiații ce formează razele solare.

Ce este acest *Neutrino*, care sunt caracteristicile lui, dacă și de ce poate fi considerat fluid al vieții? Particula *Neutrino* a fost descoperită în anul 1933 de fizicianul Pauli care a constatat o pierdere aparentă de energie în timpul dezintegrării, deducând astfel existența acesteia ca particulă fără sarcină.

Existența acestuia a fost dedusă și de fizicianul Enrico Fermi pe baza diferenței de viteză pe care o prezintă particulele beta la dezintegrarea radioactivă.

Acest *Neutrino* este definit de fizicieni ca o particulă sau radiație stabilă, fără sarcină, fără masă, care poate trece

fără obstacole prin orice materie şi din cauză că nu are sarcină şi masă, nu poate intra în interacţii fizice şi chimice şi nici cu undele electromagnetice.

Revenind la fluidul vieţii, acesta, pentru a asigura viaţa cu energia sa, trebuie să nu fie nociv şi agresiv pentru organismele vii, să fie în flux continuu şi îndestulător pentru toate fiinţele de pe pământ.

Neutrino, ca radiaţie, îndeplineşte toate condiţiile ca să fie recunoscut ca fluid al vieţii, ca suflet, ca prană, lumină astrală sau rază cosmică cum a fost denumită de iniţiaţi.

Neutrino pătrunde din abundenţă şi permanent pe toată suprafaţa Terrei, însufleţind toate fiinţele prin pătrunderea acestuia în celulele vii şi inundă totodată toate oceanele şi trece fără nici o rezistenţă prin toată sfera Terrei asigurându-i viaţă, deoarece şi Terra este vie.

Cum se implică *Neutrino* ca fluid al vieţii în fenomenul de a da viaţă celulelor?

Funcţia celulelor, multiplicarea acestora, sinteza proteinelor prin care programul genetic este materializat în structuri biologice nu ar putea fi realizate decât şi numai cu ajutorul unui fluid care să permită nenumărate combinaţii dintre nucleotidele din ADN şi aminoacizi. Acest fluid este *Neutrino* fără de care celulele nu ar funcţiona şi nu ar putea exista.

Una din caracteristicile radiaţiei *Neutrino* ca fluid al vieţii este că acesta respectă întru totul programul genetic fără să-l influenţeze, manifestându-se ca o energie neutră. Fluidul vital *Neutrino* nu poate pătrunde în celule în mod satisfăcător când omul este stresat şi atunci apare nefuncţionarea corespunzătoare a unor organe şi declanşarea bolii.

Fidelitatea fluidului *Neutrino* şi neimplicarea lui în programul genetic este dată şi de faptul că după ce un picior a fost amputat, neutrino continuă să pompeze energie în spaţiul unde s-a găsit fostul picior.

De asemenea, după moartea fizică a trupului, *Neutrino* continuă să pompeze energie în spațiul conturat de fostul trup potrivit programului genetic explicându-se astfel apariția fantomatică printre noi a celor decedați.

Iată, fluidul *Neutrino* este *Sufletul* căutat și negăsit de învățați continuă să trăiască și după moartea trupului menținând programul genetic, schimbându-se astfel percepția celor 5 simțuri printr-o altă percepție adaptată și conține prin noul trup eteric, filmul întregii vieți cu caracteristicile ei.

Cum se asimilează acest *Neutrino* în celule? Clar-văzătorii percep în jurul corpului omenesc niște cupe de forma unei pâlnii, mici de 1 cm care se învârt rapid ca un vârtej.

Aceste pâlnii nu sunt materiale, ele sunt formate din *Neutrino* care se află în așteptare pregătindu-se să pătrundă în celule potrivit programelor celulare ale organelor și glandelor ce aparțin chacrelor sau meridianelor. Aceste pâlnii de energie *Neutrino* sunt cele mai multe desupra capului (190) deoarece sistemul nervos central solicită cel mai mare consum.

Următoarea zonă este cea dintre ochi, unde se învârt 96 de pâlnii, este zona celui de-al treilea ochi și al contac-telor cu lumea de dincolo. La fel se petrece și cu celelalte chacre care au un număr mai redus de pâlnii ale neutrinului.

Această așteptare prin niște pâlnii invizibile a fluidului neutrino, ce se învârt rapid, depinde de posibilitatea de a fi distribuite în celule. Dacă organismul este stresat, unele organe ne trimit impulsuri de respingere a fluidului *Neutrino* și atunci acea zonă apare în aura energetică a omului în culori întunecate, iar când starea psihică este bună cererea de neutrino se reflectă în aură în culori vii.

De ce până acum nu s-a putut stabili de către cercetători că radiația neutrino este fluidul vieții? Primul motiv este că neavând sarcină și nici masă el nu este detectabil cu aparatură electrică și electronică.

În al doilea rând, pentru a ajunge la concluzia că *Neutrino* este fluidul vieții trebuie să abordezi şi să foloseşti cunoştințe din domeniul fizicii moderne, respectiv fizica atomică, fizica nucleară, fizica cuantică, genetica şi nu în ultimul rând, fenomenele extrasenzoriale. Una fără alta şi fără o intuiție deosebită nu te poate duce la o înțelegere a acestui fluid.

Neutrino, ce străbate spațiile interastrale, este fluid al vieții pentru toate planetele sistemului nostru solar şi respectiv pentru toate planetele miliardelor de stele.

El a fost emis de soare de la începuturile creației şi de către miliardele de stele şi acolo unde materia a fost restructurată ca să dea naştere la proteine şi la ADN. Ca urmare, *Neutrino* a devenit fluid al vieții în tot universul.

Un mare cercetător rus, dr. Vasiliev, afirma că descoperirea fluidului vieții va echivala ca importanță cu descoperirea energiei atomice.

Dacă ipoteza mea se va confirma de către cercetătorii din toată lumea, se va deschide o poartă mare spre o nouă înțelegere a vieții, spre noi dezlegări ale enigmelor existente pe Terra şi în cosmos de natură biologică şi medicală. Terapiile vor fi schimbate radical, medicamentele ori vor dispare, ori vor fi izolate; se vor folosi energii cu care oamenii se vor autovindeca.

O mare parte din enigmele ce s-au lăsat nedezlegate până în prezent, de natura fenomenelor extrasenzoriale, poate primi un răspuns încă de pe acum cu ajutorul minunatului fluid *Neutrino*.

Am arătat că *Neutrino* este fluid al vieții atât în timpul cât trăim cât şi după moartea trupului, până la reîntruparea într-un nou om, preluând cu el toată zestrea informațională din timpul vieții. Deci, el este sufletul trupului condus de spirit.

***

Un fenomen neelucidat ca mecanism este forța gândului. Cercetătorii ruși au descoperit că materializarea gândurilor noastre este dată de conglomeratele microleptonice (electroni, fotoni, bosoni) precum și de radiațiile energo-informaționale emise de creier.

Părerea mea este că gândul concretizat într-un mesaj are nevoie de o sursă pentru a-l formula și acela este spiritul ca radiație energo-informațională; odată stabilit mesajul în conștiința noastră, acesta este preluat de spirit și el are nevoie de o energie rapidă cu viteza luminii care, pe parcursul distanței dintre emițător și destinatar, să nu poată fi influențat sau deviat de undele electromagnetice.

Acea energie transportatoare nu poate fi decât Neutrino care este pretutundeni în jurul nosru fără să-l percepem deoarece nu are masă, se poate deplasa rapid și nici nu poate fi deviat de undele electromagnetice.

O variantă a gândului este telepatia care are o încărcătură specific sentimentală. Atunci spiritul transmite mesaje celor dragi în timpul vieții cât și în momentul morții, când *Neutrino* părăsește celulele. Așa se explică faptul că în timpul morții *Neutrino*, care a preluat energia informațională din celule a întregului organism, se materializează și apare ca fantomă la cei apropiați chiar dacă se află la mii de km distanță. Ora apariției sufletului materializat este aceeași cu ora morții, ceea ce dovedește că numai *Neutrino* putea străbate distanțe mari cu viteza luminii, fără să-i opună rezistență niciun obstacol.

Unul dintre cele mai enigmatice și controversate fenomene este apariția OZN-lor și existența extratereștrilor.

Toate persoanele care au văzut aceste obiecte zburătoare au afirmat că nu au auzit zgomote, că se deplasează cu viteză mare, apăreau și dispăreau, emițând o gamă de culori schimbătoare. Nimeni nu a văzut o figură umanoidă și nici o navă zburătoare prăbușită la pământ.

În viziunea mea, noi am fost, suntem şi vom fi vizitaţi de fiinţe extraterestre sub formă de energii inteligente, fără contur umanoid-material.

Pentru a străbate distanţa de mii ani-lumină trebuie să te deplasezi cu viteza luminii sau chiar mai mare ca aceasta.

Singura energie care execută automat şi fidel un ordin venit de la o fiinţă inteligentă, exact ca în emiterea gândului, nu poate fi decât tot *Neutrino* care dă viaţă pe toate miliardele de planete ale Universului.

OZN-urile nu au combustibil, ele folosesc *Neutrino,* energia nedetectabilă ce execută fidel ordinele energiilor inteligente.

Spiritele ce nu s-au întrupat şi au evoluat pe trepte superioare de vibraţie au continuat să trăiască pe alte planete ale sistemului nostru solar sau pe planetele cele mai apropiate stelei noastre.

În acest caz, nu mai putem spune că pe planetele sistemului solar nu s-a constatat viaţă. Trebuie să ştim că viaţa în univers nu trebuie văzută materială ca noi oamenii, ci ca energii inteligente nemateriale.

***

În călătoriile mele imaginare prin spaţiul cosmic, în căutarea fluidului vieţii, l-am descoperit pe *Neutrino* şi am fost pus în faţa unor confirmări ale religiei creştine.

În acest sens, am constatat o similitudine foarte evidentă om-cosmos ca şi creaţie, energie, ceea ce confirmă că Dumnezeu a creat pe om după chipul şi asemănarea sa.

Ca urmare, iată marile similitudini între cosmos şi om:

SPIRIT (DUMNEZEU — MAREA ENERGIE)
care a creat miliardele de galaxii

COSMOSUL

- STELELE (sori)-celulele cosmosului (miliarde)
SUFLETUL = dat de energia rezultată din reacțiile nucleare din stele

Deci: şi trupul omului şi cosmosul ca trup al spiritului dumnezeiesc, au un spirit, un suflet şi un trup fizic.
- şi cosmosul şi trupul omului este alcătuit la om, din miliarde de celule şi la cosmos din miliarde de "celule"-stele
- şi cosmosul şi trupul omului sunt organisme vii şi trăiesc prin aceeaşi energie provenită din reacțiile termo-nucleare.
- şi stelele şi celulele umane se nasc, trăiesc şi mor, apoi se nasc altele pentru a întreține viața atât a cosmosului cât şi a omului.

În afară de această similitudine dintre om şi cosmos, care confirmă că omul a fost făcut după chipul şi asemănarea sa de către Dumnezeu, apare aşa cum am arătat legătura indestructibilă dintre om şi cosmos, prin faptul că fluidul vieții *Neutrino* emană din celula-stea a cosmosului, respectiv soarele nostru şi dă viață celulelor omului. Aceasta înseamnă Lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

Iată că ştiința vine să confirme unele prevederi de bază ale religiei creştine. Însă la rândul ei şi religia creştină trebuie să renunțe la unele dogme şi să accepte explicațiile evidente ale descoperirilor științei cum este cazul existenței vieții şi pe alte planete, deoarece cosmosul este trupul şi creația lui Dumnezeu, precum şi recunoaşterea reîntrupării spiritului ca fenomen ce face parte din Programul Divin.

Marele Spirit-Dumnezeu este energia inițială care a creat prin energia gândului Cosmosul şi a cuprins în programul Marelui Computer Divin, desfăşurarea vieții Cosmosului şi a vieții pe planete prin emiterea energiei *Neutrino* din stelele cărora le aparțin.

Specialiştii astronomi au sesizat că Universul se dilată în continuu cu o viteză foarte mare, depărtându-se galaxiile între ele.

Întrebarea este cât şi până când se va dilata Cosmosul? Când urmează să înceapă contractarea acestuia care poate fi lentă sau bruscă? Dacă s-ar face brusc, viaţa pe planete este normal să dispară şi să reapară alta după o nouă reaşezare în urma contracţiei Cosmosului.

***

În programul Divin, aşa cum remarca şi spiritul lui Albert Einstein: „Totul depinde de energie şi de posibilitatea ei de a deveni orice, căci Dumnezeu este cel mai mare secret al universului."

Am văzut că viaţa la nivelul macrocosmosului şi la nivelul planetelor, respectiv a Terrei, este dată de suflet şi de spirit – noţiuni care s-au confundat sau au fost explicate în fel şi chip.

Sufletul care este egal cu *Neutrino* este fluidul sau suflul vital al celulelor tuturor fiinţelor de pe Terra, respectiv şi al animalelor şi vegetalelor care au celule cu ADN.

Sufletul este continuu şi este pompat în celulele fiinţelor potrivit programului genetic atâta timp cât trupul fizic este apt, căci după deteriorarea acestuia, sufletul *Neutrino* se retrage treptat din toate celulele, trupul se răceşte şi moare.

Sufletul *Neutrino*,după moartea trupului, continuă să pompeze energia lui în continuare pe matricea fostului trup care nu mai există. Locul celulelor materiale care au rămas în trupul neînsufleţit este luat de urma energetică a acestora care nu a dispărut şi dau imaginea trupului celui decedat, ca fantomă.

Acest fenomen are loc la toate fiinţele de pe pământ. Aşa se explică faptul că dragostea maternă, sexuală şi toate

instinctele sunt aceleaşi în tot regnul animal, de aceea ne apropiem de câini şi de alte animale ca de proprii noştri copii.

Nu trebuie să ne considerăm noi, oamenii, animale superioare atâta timp cât suntem animaţi de acelaşi *Neutrino* şi deci trebuie să iubim şi câinii vagabonzi.

***

Ce este atunci spiritul, cu ce se deosebeşte de suflet?

Creaţia umană, ca toate fiinţele, este animată în celule de neutrino şi, după moartea trupului, continuă să trăiască prin energia invizibilă a celulelor rămase după moarte şi care deţine caracterul intact al decedatului şi întregul film al vieţii avute.

Aparatul complex al trupului omului, prin intermediul creierului care este un computer de tranziţie, animat de neutrino, este dirijat şi coordonat de spirit, care este o energie veşnică.

Spiritul, folosind neutrino ca energie, programul genetic dirijează viaţa către ţelul propus înainte de reîntrupare. Spiritul foloseşte în acest scop conştiinţa şi subconştientul omului.

Spiritul ca energie veşnică este deţinătorul filmelor din toate vieţile anterioare trăite în diferite timpuri pe pământ. Când spiritul a ajuns la un nivel de vibraţie superior, nu se mai întrupează pe pământ. Când vibraţia spiritului este încă inferioară, spiritul este nevoit să se reîntrupeze.

Când are loc reîntruparea spiritului, acesta preia filmul ultimei vieţi de la suflet, astfel că, spiritul exprimă o valoare dată de plusurile şi minusurile avute în toate vieţile anterioare. Sufletul, după predarea filmului din ultima viaţă spiritului, rămâne fără obiect şi se reintegrează în masa de neutrino existentă permanent.

***

În aventura de cunoaştere, în vederea descoperirii fluidului vieţii, am luat cunoştinţă de o serie de experimente ale unor cercetători, care mi-au sugerat şi alte ipoteze decât cele legate de neutrino. Printre acestea voi enumera:

- percepţia culorilor prin simţul tactil al clarvăzătorilor m-a făcut să ajung la următoarea concluzie: culoarea verde percepută ca neutră, deci, nici rece, nici caldă, este izvorul creaţiei tuturor culorilor. În acest fel, culoarea vegetaţiei este dată de culoarea verde, iar coloritul diferit şi frumos al florilor este dat de verdele care generează culorile, potrivit programului genetic al plantelor;

- proporţia de 78% azot şi 21% oxigen în atmosfera Terrei nu asigură necesarul de oxigen al regnului animal; de asemenea, pentru viaţa ADN-ului este necesar şi un radical fosfat. Dacă miliardele de celule se refac permanent, de unde îşi procură ADN-ul fosforul pentru alte miliarde de celule? Un cercetător francez, în 1962, a dovedit că organismele vii pot face transmutaţii atomice. Pe această bază am ajuns la concluzia că *Neutrino,* la nivelul plămânului, la inspirare, ar putea transmuta azotul, în oxigen şi tot el să transforme alte elemente chimice în fosfor;

- memoria este dată, după părerea mea, de către fosforul existent în ADN care, parţial, ar deveni radioactiv, generând în timpul somnului radiaţia alfa.

***

Savantul fizician Kenneth Ford, în lucrarea sa *Lumea particulelor elementare*, a folosit termeni ca: dansul divin al creaţiei şi distrugerii ce se derulează permanent în eternitate. În atom există particule stabile, cum sunt neutronii şi antineutronii, protonul şi antiprotonul, neutrino şi antineutrino, celelalte particule sunt instabile şi devin după

scurt timp alte particule, până ce se obține o combinație de particule stabile. Am ajuns la concluzia că, ceea ce se petrece în dansul cosmic cu particulele, de la stabilitate la instabilitate, se petrece şi pe plan social cu oamenii, care alternează de la război cu perioade de pace, cu revoltă şi nemulțumiri continue.

În încheiere, vreau să arăt că civilizația umană, până la sfârşitul acestui secol, din cauza epuizării gazelor, petrolului şi cărbunilor, riscă să se întoarcă la primitivism, dacă oamenii de ştiință nu vor descoperi o nouă sursă de energie inepuizabilă.

Cred că oamenii au mai ajuns la nivelul civilizației actuale şi s-au prăbuşit tot din cauza negăsirii unei surse permanente de energie. Cred, de asemenea, că ea există, dar noi nu o sesizăm, nu o intuim, dar pentru aceasta, vom primi sprijinul entităților evoluate ale savanților care au trăit pe pământ, deoarece marile spirite nu dorm, ci studiază, pătrund în tainele ascunse ale arhivei universului la care au acces.

Când am pornit să descopăr fluidul vieții, fie el ipotetic, dar plauzibil, ştiam că-i o nebunie. Dar mai ştiam ce a spus marele fizician britanic Freeman Dyson: «orice speculație, care nu pare la prima vedere o nebunie, este fără speranță».

Sper că, în cazul fluidului vieții, *Neutrino,* să fie o nebunie dar cu speranță...

Această carte (în format digital) se găseşte gratuit pe net.
Dacă ai plătit pentru acest PDF, evident, ai luat Țeapă.

JAFUL DE LA CETATEA SARMISEGETUZA
Comorile de la Sarmisegetuza, furate cu hărți ale statului român

În 1993, România demara o amplă campanie de punere în valoare a cetăților dacice de la Grădiștea. Un studiu multidisciplinar efectuat la fața locului a pus în evidență faptul că sub ceea ce este acum decopertat există un uriaș ansamblu arhitectonic, un ansamblu militaro-civil compact, cu mai multe nuclee, întins pe o suprafață de peste 200 de kilometri pătrați. Acest oraș îngropat este predacic și e foarte bogat în aur. Specialiștii români au întocmit niște planuri de detaliu cu siturile subterane nedecopertate, pe care le-au strâns într-un dosar trimis Ministerului Culturii și Cultelor.

O copie a planurilor a ajuns însă și la căutătorii clandestini de comori, care au relații puternice în zona clasei politice. Hoții știu acum cu exactitate unde să caute.

În acest moment ei duc o luptă încrâncenată pentru scoaterea cetăților dacice de pe listele patrimoniului mondial, pentru a putea fura în liniște. Vestigiile dacice din Munții Orăștiei ar putea fi scoase de pe lista UNESCO din cauza proastei administrări. Nu e prima amenințare de acest fel.

În anul 2003, fostul secretar de stat Ioan Opriș anunța același lucru: cetățile dacice ar putea fi scoase din patrimoniul mondial de valori. Interesant este ca Alexandru Mironov, secretar general al Comisiei Naționale a României pentru UNESCO, spune că acest lucru nu se poate întâmpla:

„Odată intrat pe listele UNESCO, un obiectiv nu mai poate fi scos de acolo. Ce înseamnă nebunia asta?". Explicația acestei nebunii ne conduce la ipoteza, simplă și directă, că cineva din România are un interes deosebit pentru radierea cetăților dacice din circuitul mondial de valori. Altfel nu se explică...

În mod ciudat, posibilitatea ca vestigiile din Munții Orăștiei să fie scoase de pe lista UNESCO, merg mână în mână cu deja celebrul scandal al brățărilor dacice. După cum se știe, ele au fost găsite în siturile de la Grădiștea de către hoții de comori și scoase apoi clandestin din România.

Au ajuns în Statele Unite, unde un colecționar american de bună credință a anunțat oficialitățile că aceste artefacte se comercializează pe piața neagră.

Ulterior statul român a recuperat o parte din ele și a demarat o anchetă. În mod uluitor, numele unor politicieni de calibru, precum Adrian Năstase și Dan Iosif (Dumnezeu să-l odihnească!) au fost asociate cu dispariția brățărilor. Cei doi au fost bănuiți că ar fi intermediat traficarea în țară a două tezaure sustrase din situl arheologic Sarmizegetusa Regia, respectiv 15 brățări dacice de aur. Pentru a înțelege despre ce este vorba trebuie să ne întoarcem în timp...

Conform unor informații neoficiale, subsolul din zona Grădiștei a fost sondat din satelit de către ruși pe la începutul anilor '90. Rușii vorbeau despre situri antice, dar și preistorice necunoscute încă în zona Grădiștei.

Coroborând aceste date cu informațiile unor scriitori antici, care spuneau că dacii au tăiat și au zidit munții, Guvernul României a cerut aflarea adevărului. Astfel, între anii 1993 și 1999, în perimetrul fortificațiilor dacice de la Grădiștea s-au desfășurat cercetări pe mai multe discipline, pentru realizarea unui studiu de ansamblu privind zona arheologică.

Cercetările au fost demarate de Ministerul Lucrărilor Publice, Ministerul Culturii și Ministerul Cercetării. Ele

aveau drept scop delimitarea fizică a complexului de fortificații prin alte metode decât săpăturile arheologice, şi chiar elaborarea unei strategii de punere în valoare a construcțiilor preistorice de la Grădiştea.

Abia în urma acestui studiu, care să detalieze ce şi unde trebuie săpat, urma să aibă loc decopertarea, restaurarea, conservarea siturilor şi transformarea zonei într-o rezervație arheologică națională, punct turistic de importanță deosebită, cu protecție armată din partea jandarmeriei, care urma să oprească ofensiva jefuitorilor de comori.

Rezultatele, care nu au fost date oficial publicității, sunt uluitoare. Fortificațiile nu reprezintă doar cetăți disparate aşezate pe culmile munților, ci un ansamblu compact, o aşezare militaro-civilă montană, cu mai multe nuclee, întinsă pe o suprafață de 200 de kilometri pătrați. Majoritatea vestigiilor sunt încă acoperite de pământ.

Din comisia formată au făcut parte specialişti pentru detectarea straturilor de profunzime prin magnetometrie, specialişti în probleme hidrotehnice, arheologi, ingineri constructori, arhitecți şi specialişti în geodezie.

Ceea ce spuneau anticii s-a confirmat. Fortificațiile sunt deosebit de complexe şi sunt suprapuse, în multe locuri, pe aşezări mai vechi. Pentru a avea o imagine a modului în care s-a lucrat, dăm exemplul grupului format dintr-un geodez şi un specialist în magnetometrie.

Geodezul, regretatul general de divizie Vasile Dragomir, căuta zonele de relief care păreau transformate pentru utilități militare. Al doilea instala magnetometrele şi trasa profilul subsolului în zona indicată.

Magnetometrul este un aparat care poate radiografia şi pune în evidență elementele din subsol, la adâncimea dorită de operator. În acest caz sondajul a mers până la o adâncime de opt metri. Aşa au fost descoperite construcțiile scufundate în pământ, dar şi incintele subterane care i-au uluit pe cercetători.

Conform datelor din studiu, mega-aşezarea regilor daci este situată pe masivul Sureanu, munte care coboară către est, nord şi vest în Podişul Transilvaniei, între râurile Sebeş şi Strei.

„La început ne-am întrebat cum a fost posibil ca timp de cinci ani dacii să poată ţine piept asaltului unei armate uriaşe, bine înzestrate, cum era cea a romanilor. Mai ales că era condusă de unul dintre cei mai buni strategi pe care i-a avut Roma vreodată. Răspunsul l-am găsit la faţa locului: folosirea eficientă a terenului printr-un complex militaro-civil. Dacii au construit, în primul rând, la poalele muntelui, în nord şi vest, un zid de apărare foarte lung, deoarece sistemul era cel mai vulnerabil în acea direcţie.

Ceva în genul zidului lui Hadrian din Scoţia, lung de 170 de km. În interior, fiecare înălţime a fost terasată de jos în sus. Fiecare terasă, cu lăţimi diferite, era apărata de ziduri. Pe culmi au fost construite una sau mai multe cetăţi fortificate, de diferite dimensiuni.

S-a mers până acolo încât fiecare cvartal al unei aglomeraţii urbane mai mari era la rândul lui apărat de un zid propriu. În studiu, eu numesc «modul» fiecare aglomerare urbană.

Modulul poate fi înţeles şi ca un cartier mai mare, întins pe câteva hectare, al imensei fortificaţii. În acest fel, un modul era aparat de mai multe ziduri dispuse concentric. Distanţele de la o aglomerare urbană la alta sunt mici, în general de câteva zeci de metri.

Distanţele cele mai mari de la un nucleu fortificat la altul nu depăşesc patru kilometri. Fiecare aglomerare are locuinţele şi sanctuarele ei, aşa cum apar şi la Sarmisegetuza Regia, cea cunoscută până acum.

Între aceste nuclee exista însă numeroase terase amenajate cu urme de locuire străvechi, mai vechi decât perioada dacică clasică. De asemenea, aşezări civile se găsesc peste tot pe văile apelor dintre munţi.

Totul pe o suprafață de aproximativ 200 de kilometri pătrați. Întreaga zonă este acoperită de un păienjeniș de drumuri antice construite foarte interesant. Într-o zi am stat mai bine de o jumătate de oră în ploaie pe un asemenea drum să văd ce se întâmplă.

Apa curgea la dreapta și la stânga, dar nu și pe drum, atât de bine este făcut sistemul de drenaj de sub ele. Singura breșă a sistemului de fortificații a fost neglijarea laturii sud-estice, considerându-se că panta abruptă a muntelui e un obstacol natural suficient.

Această neglijență a fost fatală dacilor. Împăratul Traian a urcat cu trupele chiar pe acolo și a atacat apoi fortificațiile de sus în jos, ne-a spus regretatul general Vasile Dragomir.

Cea mai importantă descoperire din Munții Orăștiei o reprezintă incintele subterane. În zona numită Vârtoape, pe o suprafață de aproximativ patru kilometri pătrați există 75 de gropi conice, de diferite dimensiuni, unele cu diametre de până la 70 de metri.

Aparatele au detectat foarte multe incinte paralelipipedice care comunică între ele precum camerele unei locuințe. Este vorba de incinte naturale modificate de mâna omului. Multe dintre ele comunică cu platoul de deasupra prin drumuri antice. De la aceste incinte pleacă mai multe tuneluri către munții din apropiere, unele parțial prăbușite.

Unul merge chiar către sanctuarele din Sarmisegetuza Regia, unde, de asemenea, au fost detectate cateva incinte subterane. În urma măsurătorilor a rezultat că în zona Vartoape și în imediata apropiere se află vestigiile cele mai impresionante ale complexului, inclusiv sanctuare, construcți cu o vechime mult mai mare decât cele de la Sarmisegetuza.

Conform studiului întocmit, acest oraș subteran și construcțiile de la suprafață, mult mai numeroase decât cele de la Sarmisegetuza Regia, au constituit centrul fortificațiilor, cu alte cuvinte centrul mega-orașului regilor daci, sau

al cui va fi fost mai înainte. Arheologii din zonă au fost, şi sunt, mai puţin entuziaşti în legatură cu această descoperire şi mai reţinuţi în declaraţii.

„Pe Culmea Vârtoapelor se află o întinsă aşezare dacică, iar culmea, stâncoasă, calcaroasă, e împânzită de mici grote care uneori iau aspectul unor peşteri. Pe micile platouri de la gura câtorva au fost descoperite fragmente ceramice dacice", susţine arheologul Ioan Glodariu, muzeograf la muzeul din Deva. Acesta consideră că terasele şi cetăţile erau dens populate pe vremea dacilor.

Mai mult, fiecare terasă locuită era aprovizionată cu apă, atât locuinţele, cât şi atelierele de fierărie, prin conducte care captau izvoare de la distanţe apreciabile. Foarte interesant este faptul că aceste conducte de apă subterane aveau, din loc în loc, chiar decantoare.

Dosarul cu planurile siturilor antice nedecopertate, găsite de echipa specială de cercetători, a fost multiplicat în patru exemplare, care au fost trimise la MLPAT, Institutul Pro Domus, Ministerul Culturii şi UNESCO.

Alexandru Mironov a inclus cetăţile pe listele UNESCO. Urma să se iniţieze o amplă campanie de săpături arheologice şi să se realizeze un centru turistic exceptional. Programul a fost însă stopat, iar copii ale dosarului cu hărţile siturilor au ajuns la hoţii de comori. Astfel reuşesc aceşti hoţi să meargă la punct ochit, punct lovit, pe un teritoriu atât de mare.

Singurul impediment în calea acestora este acum UNESCO, care e cu ochii pe siturile de la Grădiştea. De aceea se tot lansează ideea, de origine românească, cum că cetăţile vor fi radiate din patrimoniul mondial.

„Nu se scoate nici un obiect UNESCO de pe liste. Asta e o prostie. Sigur cineva încearcă să vândă şi Sarmisegetuza. Asta e singura explicaţie", este de părere Alexandru Mironov. Rămâne însă o întrebare extrem de importantă:

cine le-a dat hoților planurile secrete ale complexului și, implicit, planurile comorilor de la Sarmisegetuza?

Din analiza ulterioară a datelor a rezultat că cea mai mare parte a acestei așezări, uriașă pentru antichitate, a fost construită înainte de perioada dacică. Mai mult, comorile căutate acum de hoți au fost îngropate înainte de perioada clasică a civilizației dacice.

Lucru deductibil prin logica comună: dacă romanii cuceritori au strâns tot aurul găsit la fața locului, de ce se mai găsesc comori de ordinul zecilor de kilograme în această zonă?

ANEXA* 1

Motto:

Rezistența opusă unei idei noi este proporțională cu pătratul importanței acelei idei.

Bertrand Russel

SPRE UN CADRU MAI CUPRINZĂTOR AL ŞTIINȚEI?

Studiu de caz cu prof. John Mack,
explorând răpirile OZN

Un profesor de psihiatrie de la Harvard şi OZN-urile

John E. Mack, M.D. profesor de psihiatrie timp de peste douăzeci de ani la *Harvard Medical School,* fost di-rector al secției de psihiatrie al spitalului din Cambridge al acestei universități şi laureat al Premiului Pulitzer, a exa-minat, începând din 1990, în cabinetele sale din Cambridge şi Boston, peste două sute de persoane care susțineau că au fost răpite de OZN-uri.

Inițial, Mack era convins că rapoartele despre răpiri OZN ascundeau înşelătorii sau o boală mintală. Spre surprin-derea sa, el a constatat că victimele păreau sincere şi erau sănătoase, mintal şi emoțional. Fenomenul opera ca şi cum aceste experiențe ar fi avut loc în mod real, deci nu ca în cazul bolilor psihice, al viselor, al fantazării sau al unor traume.

În relatările pacienților se repetau aceleaşi detalii, câteva zeci, în timp ce alte detalii, pe care cultura populară le asociază de regulă cu extratereştrii (armele laser, roboții etc.), nu apăreau

niciodată. Unele date au fost obținute prin regresie hipnotică, dar ele coincideau în mod remarcabil cu cele reamintite conștient de alți martori, în condițiile în care aceștia nu s-au influențat între ei. Pacienții prof. Mack și-au rememorat de altfel conștient circa 80% din informația obținută.

Cei examinați de Mack nu au putut fi incluși în niciun grup anume. Ei păreau să vină, la întâmplare, din toate zonele societății, incluzând: studenți, constructori, secretare, scriitori, oameni de afaceri, informaticieni, muzicieni, psihologi, muncitori etc. Nu s-a găsit nici o corelație cu vreun tip anume de personalitate, nici cu o anumită structură familială, nici cu existența unor abuzuri sexuale în copilărie etc. Testele s-au făcut adesea în paralel, comparând un lot de „răpiți" cu un lot martor de oameni obișnuiți, fără a putea evidenția o deosebire semnificativă între acestea. La început, părea că printre „răpiți" predominau persoanele de condiție mai simplă. Ulterior a reieșit că aceasta se datora faptului că persoanele proeminente profesional sau politic ezitau să-și raporteze pățaniile, pentru a nu se expune ridicolului și a nu-și pune cariera în pericol.

Niciunul dintre cei examinați de Mack nu avea probleme psihiatrice. Niciunul nu era genul care să inventeze astfel de istorii, ori să-și dea visurile sau fanteziile drept realitate, pentru vreun câștig.

Mack și-a publicat rezultatele în două cărți: *Abduction: Human Encounters with Aliens* (1994) și *Passport to the Cosmos* (1999), întâmpinate cu aplauze și cu critici, egal de vehemente. Prezentul material se bazează pe aceste două cărți, precum și pe mai multe articole și interviuri ale lui Mack.

Credibilitatea martorilor

Prima carte a lui Mack începe cu cuvintele: „Nimic în experiența mea de aproape 40 de ani în domeniul psihiatriei nu m-a pregătit pentru ceea ce am întâlnit lucrând cu persoanele care mi-au raportat experiențele unor răpiri". Relatând cele întâmplate, conștient sau sub hipnoză, martorii erau profund implicați emoțional, într-un mod care cu greu putea fi contrafăcut în fața ochiului exersat al clinicianului. Oameni, altminteri sobri și

controlați, se zvârcoleau, transpirau, gemeau, țipau de teamă sau furie, suspinau şi plângeau în timp ce durerea li se citea pe față. „Teroarea, furia, mâhnirea, dar, uneori, şi fericirea exprimate în cursul sesiunilor mele, de cei ce au trecut prin aceste întâmplări, sunt printre cele mai intense pe care le-am întâlnit în viața mea". „Impresia cea mai puternică asupra mea a produs-o *autenticitatea* oamenilor, *credibilitatea* modului în care vorbeau [...] Indivizi, care nu fuseseră în contact unii cu alții şi care nu erau familiarizați cu relatările fenomenului din mass media, relatau în bună măsură aceleaşi trăsături specifice şi aceleaşi detalii".

Câştigul social la care ei puteau spera de pe urma unei astfel de dezvăluiri era scăzut sau inexistent. Majoritatea celor răpiți ezita să-şi relateze pățaniile sau, eventual, după o primă tentativă, refuzau să mai continue, din dorința de a se distanța de experiența trăită. Unii ar fi fost dispuşi să accepte mai degrabă că au înnebunit, considerând mai suportabilă această explicație, singura care li se părea că „funcționează" în viziunea proprie asupra lumii. Ei întrebau: „Puteți să faceți ceva ca să scap de asta?" Şi ar fi fost fericiți dacă li s-ar fi răspuns că suferă de o boală de care pot fi vindecați cu un tratament adecvat.

Prof. John Mack a observat: „La ora actuală, există suficient de multă informație disponibilă [...] pentru a sugera ferm că multor persoane li se întâmplă ceva ce desfide explicațiile convenționale". Deci, nu mai putem accepta scuza ignoranței. El a adăugat: „Dacă ceea ce aceşti oameni spun că li s-a întâmplat *nu* s-a întâmplat de fapt, atunci ce s-a întâmplat totuşi?".

Explicațiile alternative nu rezistă analizei

Au fost avansate multe explicații alternative – evantaiul lor se întinde de la boala psihică la afecțiuni fiziologice, de la răspunsul aberant al creierului la anumite solicitări, până la interpretări psihosociologice sau culturale. Dar examenele psihiatrice şi testele psihologice aplicate de numeroşi autori (pe care Mack le descrie în detaliu) asupra unor loturi de martori n-au reuşit să pună în evidență nici o formă de suferință mintală care să poată explica în vreun fel cele relatate despre presupusele răpiri. Desigur, aceste relatări pot fi parazitate involuntar de amintiri

false: poveşti, elemente religioase ori ţinând de educaţia sau amintirile din primii ani de viaţă, între care reprimarea unui abuz, sexual sau fizic. Statisticile au demonstrat însă că aceste influenţe nu modifică semnificativ esenţa celor relatate.

Mack examinează şi respinge şi alte explicaţii propuse: mitomania, înclinaţia spre fantazare, hipnotizabilitatea, personalitatea disociată, epilepsia de lob temporal, paralizia (şi alte stări) din preajma somnului, psihoza ori isteria colectivă, halucinaţiile etc. De pildă, adesea, răpirea este percepută ca un vis, dar aceasta nu înseamnă că toate răpirile sunt visuri. Mack subliniază că, pe lângă faptul că multe răpiri au loc în stare perfect trează, de multe ori psihicul victimei va simţi că este „mai confortabil" să considere că totul a fost doar un vis. Pe de altă parte, desigur nu orice vis despre o răpire sau despre fiinţe nepământene ascunde o răpire.

Este mai onestă schimbarea viziunii asupra lumii

Orice teorie, care va dori să explice fenomenul răpirilor, va trebui să ţină cont, după Mack, de cinci „dimensiuni de bază":
consistenţa excepţional de ridicată a detaliilor istoriilor privind răpirile, relatate cu implicarea emoţională întâlnită doar atunci când este povestit un fapt real, de către un martor credibil;
absenţa afecţiunilor psihice care să justifice cele raportate;
urme fizice şi leziuni inexplicabile, concomitente însă cu istoria răpirii;
asocierea răpirii cu observaţii independente ale unor OZN-uri în zonă (pe care cel răpit poate să le vadă sau nu);
istorisirea aceloraşi detalii ale răpirii chiar şi de către copii de doi-trei ani.

Deocamdată, nici o teorie care a fost avansată nu răspunde acestor exigenţe. John Mack scrie: „N-aş vrea să descurajez pe cei ce se străduiesc să găsească explicaţii convenţionale pentru fenomenul răpirilor. Vreau doar să subliniez că, în calitatea mea de clinician, am consumat ore nenumărate încercând să găsesc explicaţii alternative, care să nu presupună o schimbare prea mare în viziunea mea asupra lumii, dar [...] nicio teorie sau explicaţie

familiară n-a reuşit să fie făcută, nici pe departe, responsabilă pentru trăsăturile de bază ale fenomenului răpirilor". Fenomenul se manifestă *de parcă ar fi real.* „Dar dacă e real, atunci – Cerule – ce se petrece de fapt?" se întreba retoric profesorul.

Insistenţa de a găsi explicaţii alternative, naturale, pentru acest fenomen vine fie de la cei ce nu cunosc marea bogăţie şi complexitate a fenomenului răpirilor, fie de la persoane înţepenite într-o viziune îngustă asupra realităţii, pe care nu sunt în stare s-o părăsească, persoane incapabile, de pildă, să accepte posibilitatea că suntem cercetaţi de inteligenţe nepământene. Interesant că aceleaşi persoane nu au, în general, probleme în a crede în existenţa unui Dumnezeu care ne-a creat după chipul său.

Negăsind nicio explicaţie obişnuită pentru cele întâmplate, Mack a considerat mai logic şi mai onest, din punct de vedere intelectual, *să-şi modifice el viziunea despre lume* decât să încerce să-şi forţeze clienţii în tipare care nu li se potriveau.

Critica adusă metodei ştiinţifice

Viziunea ştiinţifică asupra realităţii, acceptată la ora actuală de comunitatea intelectuală, are un prestigiu cople-şitor. Marile cuceriri ale civilizaţiei tehnologice actuale se datoresc acumulărilor de cunoştinţe ştiinţifice, în special în ultimele trei-patru secole, de când a triumfat metoda materialist-raţionalistă în cercetare. Principiile de bază ale acestei metode sunt, în mare, următoarele:

dihotomia material/spiritual, obiectiv/subiectiv, cer-cetarea ştiinţifică efectuându-se doar asupra realităţii materiale, obiective;

un fenomen cercetat trebuie să se producă astfel încât cel interesat să-l poată studia cu toată rigoarea: fie în laborator – ori de câte ori dorim, fie în natură – suficient de frecvent;

proprietăţile fenomenului observat trebuie să se încadreze într-o teorie acceptată de comunitatea ştiinţifică.

Pentru fenomene noi, rare şi care nu pot fi explicate printr-o teorie acceptată, ştiinţa cere dovezi extraordinare, care să nu poată fi respinse ori răstălmăcite în niciun fel. Or, în cercetarea fenomenului OZN, „dovezile" care pot fi aduse sunt eluzive şi

imposibil de folosit față de un sceptic îndărătnic, acesta găsind oricând argumente să le conteste.

Dar există și multe alte fenomene care nu îndeplinesc condițiile de mai sus. De pildă, ce facem dacă o sută de oameni declară că acolo și atunci au văzut-o pe Fecioara Maria? Sau că au zărit stafia fostului proprietar al castelului bântuit? etc., etc. Evident, scepticul va spune că a fost o mistificare, o halucinație, isterie colectivă etc. Nu există un *„experiment crucial"* prin care să se poată decide cine are dreptate: martorii sau scepticul. Știința va înclina să-l creadă însă pe acesta din urmă, întrucât din teoriile actuale nu rezultă nicicum cele raportate. În același mod, rămân sub semnul întrebării chiar și mari capitole ale psihologiei, ori regularități statistice constatate empiric, atunci când nu li se poate găsi o explicație rațională.

Există deci o clasă largă de fenomene pentru care ștacheta credibilității este plasată fie mult prea sus, fie mult prea jos. În acest sens, în 1992, filosoful *C.A.J. Coady* de la Universitatea din Melbourne critica practicanții unui „scientism strident" care resping dintru început orice raport care violează legile naturii *așa cum le cunosc ei,* în timp ce marele public este inundat de tot soiul de istorii despre fenomene paranormale, unele cu o încărcătură emoțională puternică, pe care oamenii sunt tentați să le creadă fără să se mai preocupe de criteriile de evaluare a acestor mărturii. Cu alte cuvinte, știința ignoră pur și simplu domenii largi ale realității, întrucât nu le poate aborda cu instrumentele sale încărcate de glorie. Aceste domenii sunt lăsate astfel să se „îmburuieneze" de produsele iraționalului.

Paradigma materialistă și dihotomia obiectiv/subiectiv

John Mack critica în consecință *„paradigma materialistă"*, conform căreia există doar o singură realitate, cea „solidă", observabilă prin metode senzoriale, empirice. El se întreabă dacă nu cumva răpirile OZN se petrec într-o realitate care trebuie înțeleasă într-un sens mai larg decât este dispusă să accepte știința actuală, criticând în același timp și *„gândirea dualistă"* prin care avem tendința să judecăm lu-mea prin extreme: material și

spiritual, obiectiv şi subiectiv, oamenii şi natura, bine şi rău, alb şi negru etc. ceea ce cauzează multe din neajunsurile cu care ne confruntăm.

Există o credință centrală în cultura noastră – spune Mack – pe care fenomenul răpirilor o violează – anume separația totală dintre spirit şi lumea fizică. Spiritul (subiectiv) a fost lăsat în seama religiei, în timp ce domeniul material (obiectiv) a fost încredințat științei. Nu ştim ce să facem cu un fenomen care încalecă această barieră. De pildă, noțiunea de *„extraterestru"* este rodul aceluiaşi mod dualist de gândire.

Paradigma ştiințifică occidentală ca o teologie

Mack fusese prieten de familie cu *Thomas Kuhn* (1922-1996), unul dintre cei mai importanți filosofi ai ştiinței din secolul XX, discutând cu acesta şi problemele legate de răpirile OZN. Kuhn i-a declarat lui Mack: *„Paradigma ştiințifică occidentală a ajuns să-şi asume rigiditatea unei teologii şi sistemul său de credințe a fost ținut în loc de structurile, categoriile şi polaritățile limbajului, cum ar fi: real /ireal, există/nu există, obiectiv/subiectiv, intrapsihic/lume externă şi s-a întâmplat/nu s-a întâmplat"*. Kuhn i-a sugerat lui Mack „să-şi continue cercetările privind răpirile OZN renunțând, pe cât posibil, la aceste forme lingvistice şi să colecteze informații primare, fără a ține cont dacă acestea se potrivesc sau nu cu o anumită viziune particulară asupra lumii. Va examina mai târziu ceea ce s-a adunat şi va vedea dacă asupra acestor date este posibilă o teorie coerentă". Mack a încercat să-i urmeze sfatul.

Extinderea noțiunii de realitate

Mack precizează: „Faptul că ceea ce martorii descriu este pur şi simplu imposibil conform viziunii ştiințifice tradiționale, mi se pare o provocare semnificativă şi *rațio-nală* la schimbarea acestei viziuni, la extinderea noțiunii de realitate". „Dacă, aşa cum pare să fie cazul, nu putem găsi o explicație."

ANEXA 2

Principii ale investigației infracțiunilor digitale

Gl. bg. dr. Emil Străinu
Prof. univ. dr. Emil Stan

Abstract

The last years witnessed the great dangers developed by Internet. These threats forced police use new methods for crime investigations, based by expert systems and artificial intelligence. The purpose of this paper is to discuss about the prevention, investigation and prosecution of computer and computer-related crimes and to regard international cooperation to that end.

1.Instrumente informatice utilizate în poliție

Cea mai utilizată aplicație a tehnologiei ciberspațiului în urmărirea infractorilor este baza de date. Înregistrările judiciare, de exemplu, sunt aproape toate computerizate. În SUA, Marea Britanie şi multe alte state, calculatorul central al poliției deține amănunte despre toate persoanele condamnate de tribunal. Aceste înregistrări pot fi căutate şi regăsite după o serie de criterii (nume, fapte, adrese, vârstă, cetățenie, sex, ocupație etc.). Analog, există un program la Institutul de Criminalistică din Bucureşti care permite căutarea în baza de date a amprentelor. Aceste amprente sunt luate de la orice persoană suspectă pentru a îmbogăți baza de date (sistemul AFIS). De asemenea, fotografiile, înregistrările ADN consti-tuie obiectul bazei de date judiciare.

Suma întrebuințată în Marea Britanie în 2003 pentru realizarea acestor sisteme a fost de 440 milioane de lire sterline. Italia are un program ambițios pe trei ani privitor la înzestrarea poliției cu aceste sisteme de calcul, ceea ce presupune o investiție de trei miliarde de euro. Aceste aplicații informatice nu diferă de

aplicațiile comerciale ale bazelor de date, utilizându-se aceleași SGBD-uri (Sistem de Gestiune a Bazelor de Date), Oracle sau FoxPro sub Windows.

Ele sunt mai complexe deoarece trebuie înregistrate informații despre tipul de infracțiune, despre victimele infracțiunii și modul de operare. Aceste informații nu pot fi regăsite întotdeauna în baza de date prin căutări după o cheie sau mai multe și de aceea este necesar să se construiască sisteme de căutare inteligentă. Dezvoltările recente în tehnologia bazelor de date suportă înregistrarea unor date mai puțin structurate, cu elemente multimedia, de dimensiuni foarte mari. Astfel de baze de date există în SUA la dispoziția FBI-ului și a serviciilor secrete. Ele cuprind date despre cei care au proferat amenințări la viața președinților, au răpit persoane, fac parte din cartelurile de droguri etc.

Bazele de date ale poliției englezești cuprind nu numai informații despre infractori și infracțiuni, ci și despre veniturile declarate pentru a fi impozitate, despre licențele de export și import ale firmelor, despre convorbirile telefonice ale unor persoane, despre cumpărăturile efectuate cu ajutorul cărților de credit. Toate acestea sunt puse la dispoziția investigatorilor.

Cel mai dificil de realizat, extragerea modului de gândire a marilor criminaliști și oferirea posibilităților de a utiliza această experiență pentru cazuri concrete, în orice punct al lumii, este **obiectul sistemelor expert**. Acestea analizează informații complexe, cuplate cu modul de acțiune al experților și au aplicații în multe domenii: "diagnostic medical", cercetări geologice, psihanaliza pacienților etc.

Utilizarea sistemelor expert pentru aplicarea legii se bazează pe o observație simplă: ofițerii de poliție, inspectorii fiscali sunt toți experți care aplică o serie de reguli complexe, uneori aflate în subconștient, deci neexplicite.

Modul de gândire și flerul investigatorului sunt puțin înțelese chiar de ofițerii cu care cooperează, însă ajută de multe ori în descoperirea și probarea infracțiunii. Tot așa inspectorii fiscali au o intuiție deosebită în descoperirea persoanelor care nu plătesc taxele.

Dată fiind masa uriaşă de informaţii judiciare care există în prezent şi poate fi colectată în legătură cu un anumit dosar şi care trebuie analizată şi prelucrată, chiar pentru cele mai simple investigaţii, posibilitatea de a automatiza aceste activităţi, precum şi procesului de gândire intuitivă sunt deosebit de importante. Sistemele expert lucrează prin corelarea regulilor explicite şi implicite care trebuie să fie aplicate în fiecare caz. Astfel, un inspector fiscal care analizează raportul de activitate al firmei sau foaia de venituri a unei persoane, va găsi trei tipuri de rapoarte:

- cu greşeli evidente, clare, care trebuie corectate de autori;
- rapoarte fără erori, care nu ridică nici un semn de întrebare, fără elemente suspecte;
- fără greşeli aparente, dar care fără un motiv anume atrag atenţia inspectorului fiscal.

Experienţa inspectorului îşi spune în acest caz părerea. Aceste rapoarte vor fi controlate, chiar la faţa locului.

Aplicaţiile informaticii în acest caz presupun două etape. În prima etapă, programul pe calculator poate fi scris cu regulile specifice înglobate în el. Acestea sunt regulile pe care inspectorii sunt în mod explicit îndemnaţi să le aplice (cum ar fi: suma unor anumite câmpuri să fie mai mare decât a altora sau se verifică dacă sunt completate anumite câmpuri). Prelucrarea pe calculator a acestor reguli nu necesită eforturi prea mari din partea specialiştilor putându-se apela la un software deja construit pentru recunoaşterea formelor (pattern recognition), analiza tipurilor (cluster analysis) etc.

A doua etapă este mult mai dificilă. În acest caz cunoştinţele implicite ale inspectorului fiscal trebuie să fie înglobate în sistemul expert, printr-o activitate de obţinere a "regulilor de producţie". Acestea sunt secvenţe de instrucţiuni "if-then-else" care controlează fluxul logic al gândirii şi pe care expertul le subînţelege.

De exemplu, un inspector fiscal ştie că un restaurant fast-food într-o anumită zonă a oraşului produce un profit care depăşeşte media pe ţară cu 10%. Când analizează declaraţia de venituri a unui astfel de restaurant, ţinând cont de toate datele despre acesta, inspectorul va recunoaşte imediat eroarea. Aceasta este o regulă simplă, uşor de modelat în programul pe calculator.

Însă multe reguli nu sunt aşa de evidente. Cazurile complexe, cu societăţi comerciale care pot avea sau nu desfacere, a căror calitate de produse depinde de o mulţime de factori, implicând calitatea materiei prime, preţul materiei prime, preţul forţei de muncă şi a celorlalţi factori de producţie implică o serie de şedinţe de elicitare a experienţei inspectorilor fiscali, pentru obţinerea unor reguli mai precise încapsulate în cunoştinţele expertului. Desigur activitatea de **elicitare** este deosebit de complexă şi poate fi inhibată de experţi înşişi: puţini experţi îşi dezvăluie cu uşurinţă cele mai ascunse reguli ale lor pentru a fi înglobate într-un sistem automat. Frica de calculator, disconfortul în faţa unor întrebări repetate, suspiciunea, neîncrederea sau reluctanţa în faţa sistemelor expert pot conduce la rezistenţă din partea expertului. De aceea, se pot folosi **inteligenţa artificială şi vizualizarea.**

Sistemele expert constituie o reflectare primară a experienţei într-un set specific de reguli cuprinse într-un sistem automat. Deşi mulţi autori consideră că ar cuprinde şi sistemele expert, inteligenţa artificială cuprinde sisteme care învaţă pe măsură ce rezolvă noi cazuri, aplicând noile reguli obţinute la spete noi pentru analiza şi înţelegerea problemei.

Cele mai cunoscute sisteme de inteligenţă artificială se bazează pe utilizarea „conexiunilor" sau **tehnologiilor reţelelor neuronale.**

Creierul uman este programat natural să stocheze cunoştinţele şi să înveţe unele noi, printr-o transformare treptată a conexiunilor dintre celulele creierului, neuronii. Fiecare neuron este conectat la o mulţime alcătuită din câte-va sute de alţi neuroni. Fiecare conexiune poate fi un **excitator sau un inhibator**. Atunci când un neuron este excitat, sarcinile electrice discrete curg de-a lungul acestor conexiuni către alţi neuroni. O sarcină electrică ce intră într-un neuron printr-un excitator se adaugă la sarcina deja acumulată în acel neuron; aceea care vine printr-un inhibator scade din sarcina acumulată până atunci. Când, în timp, neuronul este excitat cu ajutorul unei sarcini suficient de mari pentru a depăşi un prag specific acelui neuron, el devine excitat şi generează o sarcină care curge printr-o submulţime de conexiuni, afectând sarcinile electrice ale neuronilor cu care este conectat.

Un păienjeniş complex de neuroni, interconectat prin excitatori şi inhibitori funcţionează în fiecare creier. Modelul expus anterior descrie activitatea creierului (gândirea, reamintirea faptelor şi raţionamentul). Cu cât o conexiune a fost mai des folosită, cu atât ea va fi mai utilă în activităţile creierului. Învăţarea este reprezentată prin repetarea utilizării unui anumit lanţ de conexiuni. Reţeaua gândirii devine mai bine structurată în matricea biologică a creierului.

De aceea, în tehnicile inteligenţei artificiale, neuronii artificiali sunt construiţi pentru a simula această activitate a creierului, fie în hardware, fie în software, în structuri de date asemănătoare cu o mare reţea de neuroni.

Intrarea în sistem (de exemplu, ar putea fi o **amprentă papilară**) este inclusă în reţea excitând şi întărind unele combinaţii. În cele din urmă se obţine output-ul, identitatea persoanei cu amprentele date. Această recunoaştere a formelor din reţea poate fi evaluată: dacă identificarea a fost exactă, conexiunile realizate sunt întărite, dacă nu, aceste conexiuni sunt eliminate sau măcar reduse.

Prin această validare a conexiunilor, reţeaua de neuroni artificiali poate să înveţe treptat cum să satisfacă un anumit criteriu care nu este descris explicit. Întocmai ca în viaţa reală, reţeaua "învaţă" prin exemple şi este "penalizată" când greşeşte. Conexiunile dintre neuroni sunt proceduri pe calculator, în general deosebit de complexe. Cu acest model de structurare, sistemul învaţă într-o manieră flexibilă şi responsabilă. Pentru autor nu este necesar să înţeleagă principiile după care sistemul lucrează (fie el sistem uman sau automat). În loc de acesta, autorul are nevoie de definirea unui criteriu de succes. Dacă sistemul realizează criteriul, adică recunoaşte persoana, atunci el este răsplătit.

După ce reţeaua de conexiuni a fost antrenată, aceasta poate fi utilizată pe cazuri reale, concrete.

Aplicarea sistemelor de inteligenţă artificială în **schemele de investigaţie** are avantajul de a evita folosirea cunoştinţelor expertului, înlocuindu-le cu un sistem adaptiv bazat pe reţele neuronale. Sistemul acesta se poate aplica atât pentru analiza declaraţiilor martorilor, cât şi pentru evaluarea tranzacţiilor complexe, pentru recunoaşterea unei feţe de infractor etc.

Rezultatele obținute de sistemul de inteligență artificială sunt utilizate în gradarea rezultatelor sistemului. În timp, sistemul va deveni tot așa de bun ca experții, fără a fi nevoie de înțelegerea formală a modelului lor de raționament. Aceste sisteme s-au dovedit utile numai când intrările în sistem, cum ar fi imaginea feței de recunoscut sau amprentele digitale, sunt de foarte bună calitate. În fața tribunalului se pot susține probele prezentându-se modul de „gândire" al sistemului bazat pe inteligența artificială.

Grafica pe calculator a suferit în ultimii ani o transformare deosebit de complexă. Astăzi nu se mai vând decât calculatoare color cu o rezoluție deosebit de exactă, cu plăci grafice încorporate cu memorie de cel puțin 128 MegaB. Cu aceste instrumente se reprezintă **articole de date relaționate** care permit raționamente umane precise. Munții de hârtii obținuți la imprimante nu excită raționamentele umane, ci le inhibă.

Tehnicile de vizualizare, în contrast, implică repre-zentarea datelor într-o formă atractivă. Cu ajutorul acestora se remarcă imediat punctele critice din evoluția unui fenomen. Tehnicile moderne permit relaționarea acestor mulțimi de date complexe prin intermediul păienjenișului (rețelelor) de conexiuni între subsisteme. British Telecom a utilizat aceste tehnici pentru determinarea fraudelor cu ajutorul telefonului. Miile de numere de telefon au fost reprezentate prin puncte de-alungul unui cerc. Chemările între posturile telefonice au fost reprezentate prin unirea cu o linie a acestor puncte. O tehnică simplă a putut fi apoi aplicată pentru a determina care sunt circuitele cele mai apelate și dacă trebuie alocate resurse pentru urmărirea acestora.

Polițiștii au folosit această tehnică pentru a determina relațiile între suspecți. Ea permite celor care investighează să obțină o imagine complexă a relațiilor dintre suspecți, imagine care este prezentată apoi în fața tribunalului. Spre deosebire de inteligența artificială, în acest caz creierul uman nu este înlocuit, ci i se oferă un mijloc de potențare. Aspectul uman s-a dovedit vital în toate cazurile care se prezintă în justiție.

Prin urmare, tehnologia calculatorului împreună cu instrumentele sale din domeniul ciberspațiului poate să fie utilizată de poliție cu efect imediat, în principal pentru înțelegerea sau identificarea principalelor aspecte ale comportamentului criminal.

2.Investigații care utilizează tehnologia digitală

Infracțiunile digitale, așa cum am văzut, sunt evoluții ale versiunilor anterioare de crime. Unele pot fi prevenite prin aplicarea directă a tehnologiei moderne. Acesta este cazul infracțiunii de furt de componente. Alte infracțiuni sunt însă legate de utilizarea complexă a calculatorului, cum este cazul spălării banilor, al fraudelor pe Internet, piratarea software-ului etc.

Deşi multe din aceste infracțiuni implică utilizarea calculatoarelor, detectarea acestor infracțiuni nu se face întotdeauna în domeniul tehnologiei digitale. Acesta este cazul pornografiei stocate în calculator, când practic nu poate fi detectat locul unde este ascunsă în calculator. Totuşi în Marea Britanie, investigațiile asupra pedofiliei pe Internet au fost demarate pe baza observării inițiale a unui grup de discuții Usenet în care materialele pedofile erau explicit oferite.

Deşi tehnicile informatice ajută mult în cursul analizei şi a înțelegerii activităților implicite, singure, aceste tehnici s-au dovedit de multe ori insuficiente.

Acesta este cazul **schemelor complexe de spălare a banilor**, care în general au fost detectate de inspectorii fiscali şi nu de contribuabili sau de administratorii de sistem.

Dacă stilul de viață al unei persoane depăşeşte venitul declarat, inspectorul fiscal îşi va începe investigația. Grupurile organizate de infractori desigur că sunt în atenția poliției. Infracțiunile acestea pot implica utilizarea calculatoarelor. Atrage atenția şi apartenența la un club de hackeri, posesia unui elicopter, a mai multor maşini etc. Toate acestea se combină cu o muncă asiduă, cu martori, cu analiza interviurilor sau a conturilor bancare, cu declarațiile informatorilor.

În alte zone, infracțiunea pe calculator devine evi-dentă în momentul unei plângeri sau a unei reclamații: furtul unei cărți de credit, utilizarea datelor personale de către o companie care nu avea acest drept; deținătorul unui copy-right ale cărui bunuri au fost furate şi multiplicate.

Elementele de investigație din tehnologia informatică devin foarte importante când infracțiunea este în domeniul calculatoarelor. De exemplu, în cazul pirateriei software-ului când bunurile furate sunt oferite spre vânzare şi transferate altor calculatoare prin Internet, tentativa este observată prin simpla vizualizare a paginilor Web relevante sau a grupurilor de discuții.

Infractorul trebuie să anunțe potențialii cumpărători că se află în posesia bunurilor, lucru care poate fi observat şi de investigatori, aşa cum am pomenit mai înainte că s-a întâmplat în cazul pornografiei pedofile.

Lipsa **"armei fumegânde"** pentru a detecta activitățile hackerilor este poate cel mai frapant aspect. O străpungere a securității unui sistem de calcul, dacă este făcută de „maeştri" nu lasă nici o urmă (se pot modifica sau strica înregistrările care contabilizează timpul de acces la calculator, datele rămân însă intacte). Dacă nu există urme, nu vor fi nici probe în instanțele de judecată.

Prin natura lor este imposibil să se evalueze numărul acestor „crime perfecte". Pentagonul apreciază că numai 5% din străpungerile sistemelor de securitate sunt detectate (Waren P., 2003, **„Criminal inteligence"**, Computing, 14 March, p. 30)

Câteva state americane (Utah, Georgia) au impus obligația de a raporta violările sistemelor de securitate ale calculatoarelor. Aceste legi îi obligă pe hackeri să-i demaşte pe prietenii lor, dar şi pe victime, pentru ca poliția să aloce resursele necesare cercetării acestor fapte.

Desigur, în teorie **un hacker** poate să ascundă orice urmă a activității sale, dar în practică se constată fie că fişierul reține o înregistrare a momentului în care s-a lucrat ultima oară, fie directorul discului reține numele fişierului şters ori fişierul rămâne pe disc, chiar dacă a fost şters, până când pe spațiul respectiv se mai înregistrează programe sau date noi. Firmele se bazează pe încrederea clienților lor. O parte din această încredere este investită şi în calculatoarele pe care firma le deține. În caz contrar, firma îşi pierde clienții. În realitate s-a constatat că este mult mai periculos să ascunzi breşele sistemului de securitate, deoarece în orice moment aceste fapte pot să devină publice (este cazul unor date personale, a conturilor bancare etc.).

Firmele au, în general, o părere proastă despre capacitatea poliției de a detecta hackerii (Garfinkel S. (1996) "Practical UNIX and Internet Security", O' Reilly Associate, Inc.).

În multe țări specialiștii poliției în aceste probleme sunt foarte puțini. Este de mare importanță ca poliția să câștige experiența necesară pentru a putea lupta contra abuzurilor cu ajutorul calculatorului și, prin urmare, pentru a câștiga încrederea populației că pot fi investigate cu succes aceste cauze.

Există două elemente necesare pentru detectarea hackerilor:

1. stabilirea măsurilor de securitate pentru a permite detectarea faptelor criminale din sistemul de calculatoare;

2. asigurarea că înregistrarea unor astfel de fapte poate fi admisă ca probă.

Este important ca fiecare calculator să dispună de un program care să înregistreze ce alte aparate s-au conectat la acel calculator, cine a accesat un fișier și în ce moment etc. Hackerul poate să șteargă aceste înregistrări despre activitatea sa. De aceea, se impune ca acest **fișier de audit** să fie continuu înregistrat pe hârtie sau să fie transmis periodic unui alt calculator. De asemenea, se pot crea programe care să dea alarma atunci când anumite fișiere sunt accesate. Se pot crea mai multe linii de apărare (apărarea în adâncime) care să oprească activitatea hackerului, prin combinarea măsurilor care permit înregistrarea activităților ilegale, cât și alertarea operatorilor care pot detecta un hacker.

Când un utilizator accesează un sistem de calcul, acestuia i se asignează un "identificator de utilizator", pe scurt **uid**. Acest uid se determină prin considerarea numelui utilizatorului și parola pentru autentificare (uneori se folosesc **identificări biometrice**). După identificarea utilizatorului, sistemul permite accesarea unor anumite programe sau fișiere pe bază de uid.

Fișierele audit înregistrează programele pe care uid-ul le-a inițiat, fișierele care au fost accesate și evenimentele de tip „atac la siguranță" care au avut loc. Împreună cu uid-ul se menține și o înregistrare a tipului de conexiuni de sistem. Acesta este numele de port care corespunde terminalelor accesate de utilizator (modem, fax, LAN, INTRANET, WAN etc.).

În cazul unei penetrări accidentale a sistemului de securitate (acestea sunt majoritatea), acest uid este suficient să determine de la ce terminal a fost inițiată o acțiune ilegală.
În cazul hackerilor experimentați și a viruşilor această identificare nu este întotdeauna validă. Hackerul poate să obțină un cont pentru conectare, astfel că uid-ul nu se referă la adevăratul hacker, ci la o victimă nefericită. Determinarea fizică a locului în care se află hackerul este foarte dificilă. Urmărirea uid-ului şi a numărului de port al unui sistem îndepărtat sau al unui număr de telefon nu este suficientă. Devine necesar să se urmărească conexiunile mai îndepărtate printr-un întreg labirint. De aceea, multe sisteme de securitate nu se concentrează pe problema localizării hackerului, ci pe îndepărtarea acestuia. Iată de ce sunt aşa de puține cazuri de hackeri în instanță.

3. Terorismul Informațional

Activitățile teroriste pe Internet pot fi grupate în două categorii. Prima cuprinde **categoria mesajelor de ură şi incitare la violență** transmise între teroriști sau către simpatizanții acestora. Astfel, aşa cum afirma Liga Antidefăimării din SUA, Internetul a devenit "un forum pentru grupările teroriste sau teroriştii individuali". A doua categorie de activități cuprinde **atacurile împotriva rețelelor** de calculatoare, a băncilor, a magazinelor virtuale (cele de pe Internet) etc. care constituie ciberterorismul sau războiul cibernetic.

Prima categorie de activități de terorism, dintre cele două prezentate, este mai răspândită. Aproape toate grupările teroriste dețin pagini Web pe Internet. O mulțime din mesajele transmise de aceste grupări sunt criptate. Printre acestea sunt cele prin care îşi comunică planurile viitoarelor acțiuni sau viitoarele obiective care trebuie distruse. Fostul şef al operațiunilor F.B.I., Buck Revell afirma în "U.S. News and World Report" că atâta timp cât mesajele acestor grupări fac numai propagandă pentru ideologia lor, neajungând la activități criminale, teroriştii pot desfăşura orice activități în sprijinul lor. Astfel, Internetul a devenit un adevărat rai pentru ei.

Multe site-uri ale grupărilor teroriste prezintă acti-vitățile teroriste, bineînțeles, într-o lumină favorabilă. Astfel, imediat după ce gruparea teroristă Tupac Amaru a ocupat reşedința ambasadorului japonez la Lima, ținând ostateci membrii acestei ambasade şi invitații lor (decembrie 1996), simpatizanții teroriştilor din S.U.A. şi Canada au stabilit o mulțime de site-uri de susținere pe Internet, unele prezentând în detaliu planul deja realizat al teroriştilor pentru asaltarea ambasadei şi aducând o serie de laude curajului şi "măiestriei teroriştilor".

Mişcările de gherilă Latino-Americane sunt printre cele mai bine reprezentate pe Internet, dispunând de o tehnică electronică sofisticată şi de finanțări deosebite, de multe ori din fondurile unor capi ai traficanților de droguri (*Wall Street Journal*). Grupările Zapatiste din Mexic au fost prezente pe Internet chiar de la înființare (1994). Gruparea teroristă FARC (Forțele Armate Revoluționare din Columbia) comunică presei o serie de mesaje prin intermediul Internetului. Organizația teroristă "Drumul Luminos" din Peru dispune de un site web care dezvoltă ideologia acestei organizații extremiste. Organizațiile islamice utilizează de asemenea Internetul pentru a-şi disemina propaganda anti-Israel şi anti-apuseană. Astfel, câteva site-uri create de fidelii Hamas cheamă la luptă împotriva evreilor şi preamăresc gloria de a muri în această luptă. Nu sunt de mirare cazurile în care suporteri Hamas sunt purtătorii unor bombe pe care le detonează în locuri publice (magazine, autobuze, stații de metrou, piețe etc.), uneori pierind şi ei la locul exploziei. O organizație islamistă radicală Hizb ut-Tahir, cu baza în Marea Britanie, utilizează site-urile sale pentru a-şi face publicitate asupra viitoarelor mitinguri, care sunt deosebit de dese. Organizația al cărei nume care face pe oricine să tresară, Hezbollah, este o organizație teroristă, pro-şiită şi pro-Iran. Membrii acestei grupări activează în principal în sudul Libanului şi utilizează Internetul nu numai pentru a face propagandă ideilor şiite şi pro-iraniene, dar şi pentru finanțarea activităților teroriste. Astfel, prin site-ul său, Hezbollah vinde cărți, publicații şi alte materiale publicitare.

Oficiali din SUA şi Israel au prezentat în mai multe rânduri faptul că teroriştii din Hamas şi Jihadul islamic utilizează Internetul pentru a da instrucțiuni membrilor lor, furnizându-le

hărți, coduri, fotografiile victimelor și detalii tehnice privind fabricarea bombelor artizanale și utilizarea explozibililor. În S.U.A există o mulțime de site-uri pe World Wide Web care proclamă supremația albilor. Gru-pările rasiste utilizează WWW pentru a-și promova agendele de activități antiguvernamentale. Astfel de site-uri sunt realizate de organizații paramilitare și susținătorii acestora, precum și de grupări secesioniste, cum ar fi autoproclamata „Republică Texas".

Multe dintre aceste pagini Web fac trimiteri la altele care prezintă ultimile tipuri de arme, informații paramilitare, povestiri despre coruperea sau uciderea unor funcționari guvernamentali. Astfel, site-ul organizațiilor paramilitare „Ohio Unorganised Militar", cunoscut cu numele „E Plu-ribus Unum", are mai multe pagini în care sunt prezentate fidelilor punctele în care trebuie ochită ținta-om, modul în care o astfel de țintă poate fi doborâtă chiar de la 500 de metri. Totul este însoțit de explicații amănunțite, de imagini și diagrame.

O serie de site-uri furnizează informații de ultimă oră necesare construirii bombelor. Sunt date instrucțiunii privind manipularea substanțelor explozive și rețetele necesare realizării unor arme de ucidere în masă. Multe din aceste site-uri prezintă „Manualul teroristului" și „Cartea de bucate a anarhistului", lucrări care oferă cu lux de amânunte modul de construire al mai multor tipuri de bombe. Autorii anonimi ai unor astfel de site-uri recomandă totuși ca aceste rețete să nu fie puse în practică.

Din statisticile Biroului pentru Alcool, Tutun și Arme de foc din SUA rezultă că agenții federalii au anchetat 34 de atacuri cu bombe, între anii 1998-2000, suspectând că informația necesară realizării bombelor a fost obținută de pe Internet.

În februarie 2002, trei elevi de liceu din orașul Siracuza, statul New-York au fost inculpați pentru că au realizat, în laboratorul de chimie al școlii, o bombă artizanală pe baza indicațiilor găsite pe Internet. În același timp s-a ridicat problema interzicerii publicării pe Internet a instrucțiunilor pentru realizarea bombelor, dar s-a făcut observația că astfel de materiale se pot găsi în biblioteci și în librării.

Riposta autorităților din țările democrate față de construirea site-urilor teroriste pe www este o problemă destul de delicată,

deoarece informația diseminată pe Internet este considerată ca fiind protejată de legile privind dreptul de exprimare liberă. În SUA, deşi paginile Web care aparțin grupărilor teroriste sunt publice, FBI nu are voie să facă dosare cu fişierele respective. Asfel, agenții pot naviga pe Internet, dar nu pot salva materiale prezente pe pagina Web, decât atunci când investighează un anumit caz, cu aprobarea procurorului.

În ultima vreme, unii senatori au făcut o serie de intervenții prin care cer Ministerului American de Justiție să studieze şi să rezolve amenințările legate de extinderea materialelor tipărite sau în formă electronică care cuprind instrucțiuni privind realizarea bombelor. De asemenea, s-a propus luarea unor măsuri care să cuprindă limitarea diseminării unor astfel de informații.

Deja Ministerul Justiției s-a pronunțat favorabil promulgării unor astfel de măsuri, în sensul că o astfel de lege este în concordanță cu constituția americană dacă restricționările în cauză sunt foarte explicite. Este de aşteptat ca, în curând, această lege să fie votată în Congresul American. În octombrie 1999, Procurorul General al statului Pensyl-vania, Mike Fisher, a prezentat o plângere împotriva grupării teroriste „Alpha HQ" din Philadelphia, deoarece aceasta publică diverse amenințări, mesaje de hărțuire şi intimidare etnică în paginile sale Web. Printre alte fapte incriminate este şi aceea că grupul a publicat o imagine a clădirii Ofi-ciului pentru relații interumane, explodând. Pe aceeaşi pagină era prezentat şi directorul adjunct al Comisiei pentru Relații Interumane.

Cel mai mare pericol legat de terorismul cibernetic este faptul că teroriştii ar putea ataca şi penetra rețelele de calculatoare importante ale statului, împiedicând astfel func-ționarea normală a armatei, a sistemelor de transport terestru, naval şi aerian, telecomunicațiile etc. Ciberteroriştii ar putea cauza haos şi anarhie prin atacarea băncilor şi a rețelelor financiare de calculatoare. Deja guvernul american a înre-gistrat câteva spargeri ale sistemelor de securitate ale calcu-latoarelor din bazele militare ale FBI şi CIA. În februarie 1999 au fost înregistrate 11 penetrări în rețeaua de calculatoare a Pentagonului. Ministerul Apărării este ținta pre-ferată a ciberatacurilor, media de 60 de atacuri pe săptămână putând fi oricând depăşită. Mulți din cei ce penetrează aceste rețele nu

produc stricăciuni, ci doar lasă un mesaj că sistemul respectiv a fost penetrat şi, deci, se impune o micşorare a vulnerabilităţii sistemelor de protecţie ale respectivelor reţele.

Guvernul SUA este pe deplin conştient de posibilitatea ca guverne străine sau grupări teroriste să înceapă un război informatic. Pe plan internaţional, infracţiunile cibernetice deja au o mare răspândire. Astfel, o grupare autointitulată „Tigrii Negri ai Internetului", afiliată mişcării secesioniste tamile din Sri Lanka, şi-a asumat răspunderea pentru hărţuirea poştei electronice a ambasadelor ceyloneze din întrega lume. Gruparea teroristă s-a declarat specialistă în „bombardarea e-mail-urilor" şi are drept scop atenţionarea guvernului din Sri Lanka asupra altor operaţiuni teroriste cu mult mai periculoase (răpiri ale unor personalităţi ale guvernului, atentate cu bombe, mişcări de gherilă etc.).

Alţi sabotori de pe Internet au furat într-un interval de două luni toate e-mail-urile Centrului de Cercetări Atomice din India. Aceşti sabotori erau în număr de trei şi într-un interviu pe Internet au arătat că acţiunea lor se înscrie în corul protestelor din întrega lume împotriva exploziilor nucleare indiene. În iulie 1999, liderul unui grup de crackeri chinezi a pretins că a penetrat sistemele de securitate ale calculatoarelor care monitorizează sateliţii chinezi, ceea ce a dus la pierderea temporară a controlului asupra acestora. Crackerii, persoane care pătrund neautorizat într-un calculator cu intenţia de a provoca daune, afirmă că militează pentru formarea unei organizaţii mondiale a crackerilor care să protesteze împotriva investiţiilor apusene în China.

În septembrie 2004, în ajunul alegerilor generale din Suedia, sabotorii de pe www au creat în pagina Web a partidului moderaţilor de dreapta o legătură (hiperlink) cu pagina Web a partidului moderaţilor de stânga şi apoi la un site pornografic. Aproape în acelaşi timp, alţi sabotori au rescris pagina de pe Internet a guvernului mexican, introducând mesaje care condamnă şi demască corupţia şi cenzura impusă în Mexic. Analiştii se referă la aceste cazuri prezentate ca la o primă etapă a războiului cibernetic.

4. Războiul cibernetic

Având în vedere cazurile relatate, precum şi alte observaţii asupra spargerilor sistemului de securitate al reţelelor de calculatoare, într-un raport recent, preşedintele comisiei americane privind protecţia infrastructurii avertiza asupra tendinţei de creştere a vulnerabilităţii infrastructurii la atacurile ciberteroriştilor, precum şi asupra faptului că poliţiştii locali, ai statului sau federali nu sunt pregătiţi să abordeze astfel de probleme.

Procurorul General Janet Reno a dezvăluit încă din septembrie 2000 planul de a constitui la nivelul FBI un centru de comandă a luptei împotriva "ciberatacurilor" efectuate împotriva celor mai importante reţele de calculatoare din SUA. Deja funcţionează NIPC, Centrul Naţional de Protecţie a Infrastructurii, care are la dispoziţie 64 milioane de dolari pentru a unifica eforturile de investigare a pene-trării sistemelor bancare, de transport, de telecomunicaţii etc. Procurorul General Reno a solicitat suplimentarea schemei de funcţionare a FBI cu 75 de funcţii, astfel ca noii agenţi să se ocupe cu investigarea infracţiunilor pe Internet. Se preco-nizează ca, în curând, NIPC să coordoneze activitatea a 125 de agenţi federali din sediul central din Washington şi a altor 400 din întreaga ţară.

O serie de experţi în securitatea sistemelor de calcul au criticat pasivitatea şi lipsa de reacţie a Administraţiei Americane faţă de ignorarea responsabilităţii producătorilor de software în elaborarea unor pachete de programe sigure şi, deci, de o mai mare calitate. Nu puţini sunt cei ce critică Windows sau poşta electronică pentru lipsa unor minime măsuri de securitate faţă de atacurile hackerilor sau ale crackerilor. Este cunoscut cazul virusului "Back Orrifice" (nume asemănător cu al software-ului "Back Office" al firmei MicroSoft) elaborat de clubul de hackeri "Vaca Moartă" din Anglia, care, dacă pătrunde într-un calculator legat la Internet, îl va face pe acesta să execute comenzile hackerului (să copieze fişiere de hard-disc şi să le transfere pe orice alt calculator, să şteargă fişiere sau chiar să for-mateze discuri). Multe atacuri ale ciberteroriştilor provin din calculatoare

aflate în alte țări, astfel că este nevoie de o legislație valabilă în toate țările lumii care să contracareze aceste tipuri de infracțiuni.

În timpul Războiului din Golf un cracker, acționând din Olanda, a reușit să pătrundă în sistemul american de calculatoare al armatei și a dat o serie de comenzi Windows unui calculator care gestiona operațiunile armate.

Pentru combaterea ciberterorismului președintele Bush anunța recent, cu prilejul unui discurs ținut la Aca-demia Navală a SUA că Richard Clark din NSC (National Security Council) a fost numit șeful unui birou care are printre alte obligații și pe aceea de a lupta contra terorismului cibernetic. O altă inițiativă a președintelui american este legată de dezvoltarea unei infrastructuri menite să asigure securitatea telecomunicațiilor, a băncilor, a rețelelor telefonice, a centrelor de control al traficului aerian și a altor rețele publice și comerciale.

Președintele observa: "Dacă eșuăm în acțiunile noastre antiteroriste, atunci teroriștii, infractorii și regimurile ostile vor putea invada și paraliza sistemele vitale, vor paraliza comerțul, vor amenința sistemul de sănătate, vor slăbi capacitatea de funcționare a statului într-o criză".

Companii importante ca IBM, Dell, BellSouth și GTE au convenit să colaboreze pe baza unui parteneriat cu guvernul pentru a dezvolta un sistem de protecție a burselor, a sistemului bancar și a sistemelor de trafic aerian. Acest proiect se preconiza a deveni în întregime operațional încă din 2007.

În acest an fiscul, SUA cheltuiește 2,46 miliarde de dolari pentru crearea unei structuri necesară operării în sistemele de calcul de importanță națională. Se vor dezvolta Sisteme de Detectare a Pătrunderii Neautorizate, Centre de analiză și de Difuzare a Informaticii, precum și Cyber Corps, unitați menite să răspundă crizei calculatoarelor.

5. Criptografierea datelor

O temă larg dezbătută referindu-se la terorism și Internet este aceea legată de codificarea mesajelor în scopul de a nu fi înțelese decât de cei cărora le sunt adresate. Crip-tografia este tehnologia software care permite ca informația computerizată să

fie transformată în mod biunivoc, pe baza unor algoritmi specializaţi, astfel ca atunci când mesajul ajunge la un neavenit să nu poată fi citit. Algoritmul de cifrare este un operator bijectiv care din mesajul iniţial obţine un mesaj criptat, fără înţeles, de multe ori apărând sub forma unor şiruri lungi de cifre grupate câte 4 sau 8. Acest operator bijectiv este generat cu ajutorul uneia sau mai multor chei electronice. Numai cei ce dispun de cheile electronice pot descifra informaţia.

Deosebit de important este rolul criptografiei de a proteja secretele datelor individuale sau ale diverselor instituţii sau societăţi comerciale. Nu se poate concepe comerţul electronic fără criptografie.

Pe de altă parte se ridică şi problema apărută o dată cu utilizarea criptografiei de către organizaţiile teroriste, care astfel pot să-şi prezinte planurile viitoarelor operaţii secrete sau agendele activităţilor celorlalţi participanţi la acţiuni, fără a putea fi descoperiţi de poliţie.

Astfel Ramzi Ahmed Zousef, creierul acţiunii teroriste de la World Trade Centerdin 1996, utiliza tehnologia criptografierii în conspiraţia eşuată prin care intenţiona distrugerea a 11 avioane în Orientul Îndepărtat.

Într-un articol din "The Journal of Information Policy" acelaşi procuror general Janet Reno, care era şi Ministrul Justiţiei din SUA spunea: "Deja au apărut cazuri în care potenţialul malefic al distribuirii largi a tehnicilor de criptografiere este valorificat de terorişti. Din ce în ce mai frecvent infractorii îşi codifică datele aflate în calculatoarele lor." Teroriştii din New York conspirau pentru plasarea unor bombe la sediul Naţiunilor Unite, în tunelurile Lincoln şi Holland sau în diverse clădiri guvernamentale.

Supravegherea electronică ordonată de tribunal a permis FBI-ului să demaşte conspiraţia, iar probele obţinute au fost folosite pentru condamnarea conspiratorilor. "Trebuie lucrat repede cu unirea eforturilor tuturor instituţiilor statu-lui. De asemenea pe plan internaţional trebuie luate măsuri globale care să permită promovarea comerţului, dar care să nu permită dezvoltarea activităţilor criminale", a conchis procurorul general.

În concordanţă cu aceste considerente, Administraţia Americană a restricţionat exporturile SUA de software pentru

criptografiere, lipsind astfel companile americane producătoare de astfel de software de beneficii importante. De aceea, în Congresul American s-au ridicat voci care se opuneau acestor restricții de export.

ANEXA 3

I – ACOLO UNDE OMUL ASCEDE, DOAR CONDIȚIONAT –

prof. CONSTANTIN P. BURSUC – Iasi –
diplom. Econ. Ioan V. MĂNĂILĂ – Bucureşti –

De mici copii, dorim să zburăm liberi şi independenți, oriunde vedem cu ochii sau mintea la un moment al vietii noastre, cu cea mai mare viteza, dacă ar fi posibil. Insă de fiecare dată, reuşim doar în vis, şi atunci nici nu ne aşteptăm, aşa cum ni s-a întâmplat şi nouă. Mai târziu, după îndelungate cercetări minuțios făcute după modelul înaintaşilor noştrii pământeni, am constatat că acest deziderat nu este realizabil, deoarece greşiseră undeva în calcule sau experimental acei înaintaşi. După un compromis, am cerut ingăduință (primind-o) zeilor noştrii extratereştrii să ascedem la cunoştințele, ştiința şi tehnica lor de zbor, pentru a putea să înțelegem unde greşise înaintaşii noştrii pământeni. După ce am pornit aceasta îngăduință, în anumite condiții, am observat că, ei (zeii) puteau zbura şi numai la simpla lor dorință, fără a recurge la vreo altă parte materială, decât a corpului lor.

Despre aceste potențe şi veleități ale acestor extratereştrii, dorim să vă mărturisim în acest material, în mod eşalonat, după metoda paşilor mărunți şi succesivi la cele cunoscute de noi deja, spre cele necunoscute, rămânând mereu cuplați la ştiință, tehnică şi adevăr, verificabil experimental. Aceasta cu atât mai mult, cu cât în lumea lor (a extratereştrilor) zborul poate şi este deseori înlocuit cu imagini holografice ale altor locuri şi timpuri aflate la mii şi milioane de kilometrii şi milenii, doar în câteva secunde.

Acesta este purul adevăr al cunoştințelor noastre, comparativ cu al lor, cu privire la tehnica de zbor, ce depăşeşte de multe ori viteza luminii, apropindu-se de cele ale gândului, bineînțeles bazată pe o cunoaştere temeinică, a tot ceea ce ne

înconjoară, cât şi a noastră, a naturii materiei din care suntem făcuţi şi pe care nu o cunoaştem suficient de bine. Evident, inainte de-a ne prezenta cele solicitate, extratereştrii ne-au pus să jurăm că, nu ne facem rău nici nouă pământenilor şi nici lor (extratereştrilor) cu ceea ce ne-au prezentat şi ne-au dat ca har, dorind să trăim în bună armonie, sincronizare şi sinergetism cu tot ce ne înconjoară. Am înţeles ulterior că şi noi pământenii ca fiinţe suntem o creaţie a lor, făcuţi după chipul şi asemanarii lor, având aceleaşi potenţe şi veleităţi ca ei, doar respectând cele impuse nouă, ca şi condiţii minimale de coexistenţă, însă nu ca şi unicitate.

Dorind să vă explicăm, deci să vorbim pe înţelesul dvs., cu scopul de-a pricepe celea despre ce vorbim, vom proceda la exemple (pilde), cum au procedat trimişii lor(extratereştrilor) în trecut. În orice caz, tot ceea ce a descoperit ştiinţa şi tehnica pământeană până în prezent, deşi ne-a ridicat nivelul de trai are şi neajunsul de-a fi "generat efectul de seră", sau creştere a nivelului de radioactivitate extrem de nocive vieţii pe pământ. Aceasta s-a produs nu întâmplător, ci pentru faptul că, gândirea noastră pământeană a rămas şi rămâne închistată în nişte legi ale naturii, de noi stabilite care nu sunt validate de comportarea sa (a naturii). De pildă, măsurătorile şi observaţiile făcute asupra micro-cosmosului cât şi a macrocosmosului au dezvăluit că elementele lor componente (miuonii si quasarii) ating şi depăşesc viteza luminii însă volumul şi masa lor rămân constante, în timp ce formulele şi legile pământene infirmă că aceste adevaruri ar fi teoretic posibile.($E = m \cdot c^2$).

Un alt aspect de concordanţă imposibilă între cele mai sus amintite este acela legat de bilanţul energetic al atomului şi respectiv sistemul nostru solar, anume că un element gravitaţional când se îndepărtează de centru (nucleul respectiv soare), primeşte energie, iar când se apropie de el cedează energie. Măsurătorile au dovedit că şi observaţiile că atât, atomul cât şi sistemul nostru solar emit permanent quante energetice şi simultan există şi nu se decimează „decând lumea şi Pământul". Generându-se aşa numitul "PARADOX" al existenţei noastre. Este cât se poate de evident că-n teoria şi ştiinţa pământeană s-a strecurat o eroare, cu toate că "eminenţele cenuşii" terestre şi-ar dori o teorie a

"CÂMPURILOR UNIFICATE", în care legile stabilite de noi să fie valide în tot cosmosul (micro şi macro) dar având simultan o coexistență a materiei şi antimateriei, şi tot divizeaza " ATHOMOS" doar-doar a reuşi să facă un bilanț energetic satisfăcător al său, dar niciodată realizat.

Iată o altă pildă de neconcordanță a teoriei noastre pământene cu realitatea observată în mediul în care trăim, anume LEGEA TRANSFORMĂRII ŞI CONSERVĂRII energiei ŞI A MATERIEI.(În natură nimic nu se câştigă şi nici nu se pierde, ci totul se transformă echitabil şi echivalent),a cărei formulă de echivalența a stabilit-o savantul ALBERT EINSTEIN ($E = m \cdot c^2$), mai ales când o aplicăm principiului ACȚIUNII ŞI REACȚIUNII, deci al aparatelor de zbor $|Fa| = -|Fre|$ şi rachetelor, unde Fa = este forța care acționează şi Fre = forța de reacțiune.

O interpretare mot-â-mot a relației eisteiniene, conduce la concluzia că masa corpului, accelerat, creşte la infinit atunci când viteza sa, creşte către cea a luminii ($c \approx 300.000$km/s o concluzie cât se poate de eronată, combătută chiar de măsurătorile din natură. Totuşi ca să-i dea un „gram" de realitate "eminența cenuşie" pământeană, a găsit de cuviință să tragă iar o concluzie eronată, anume că, în acest caz de vină este doar " timpul care se comprimă", nefiind necesar să crească masa corpului accelerat, acestea fiind dorințele şi doleanțele savanților pământeni. În contradicție cu această doleanță, ştiința şi tehnica extraterestră spun că, este posibilă atingerea şi depăşire a vitezei luminii, fără a creşte masa corpului propulsat la infinit, ci doar a masei gazului de lucru angrenat în energopropulsia acelui corp printr-un sinergetism a propulsorului precum şi a paramagnetismului crescut a mediului navigat, caracterizat de relația :

$$mc^2 = \frac{-h*\nu}{c^2} * (\lambda * \nu)^2 = -h * \nu$$
$$\Rightarrow mc^2 = -h * \nu$$

unde:
m = masa corpului propulsat
c = viteza luminii 300,000 km/s

h = constanta lui Planck Max
ν = frecvența cantității plasmatice
λ = lungimea de undă care operează în plasma gazoasă analizată

În aceste condiții relativismul atribuit de savantul A. Einstein relației sale este referitor la dispozitivul capabil să realizeze asemenea frecvențe foarte înalte de ordinul a ($= 10^{12}$ MHz) strict necesar atingerii vitezei luminii C = 300.000 km/s. Este momentul să ne amintim de Experimentul de la Phyladelfia, unde savantul a reușit să sustenteze cca 50 tf, la o altitudine de 10-12 km în cca 16 min dispunând de un generator de frecvență de 10 MHz . Iată adevăratul relativism a savantului. La acest adevăr a ajuns și fostul său asistent ale acelor vremuri; fiziceanul dr. C. Feinberg (de la Universitatea Columbia)anume că pot exista sisteme mecanice care pot accelera particulele cu viteza luminii; însă nu l-au gasit cu adevărat. Deci lumea științifico-tehnică pământeană este în căutarea dispozitivului mecanic apt să realizeze în practică relația:

$$mc^2 = -\sum_{i=0}^{+\infty} hi * i * v$$

Noi mărturisim că, numai după ce am depus jurământul necesar solicitat de extratereștri, am intrat în posesia Fantei Inelare Speciale (F.I.S) și a modului său de funcționare, pe care l-am verificat în laboratoare și poligoane și l-am pus în cartele matematice, după care am procedat la comunicării științifice și prima lucrare ca și carte, unde am expus doar principiile generale de funcționare ale acestui nou tip de motor rachetă neconvențional, așa cum ne-a fost prezentat de extratereștrii, cu excepția unor mici amănunte (secrete-chei) care urmează să ne protejeze în relațiile noastre cu semenii pământeni. De asemenei mărturisim că, nici un pământean nu poate intra în posesia acestui mare secret al extratereștrilor fără a face acel jurământ și a se angaja să aducă la cunoștința pământenilor adevărul în legătură cu extratereștrii descoperitori ai acelui dispozitiv (F.I.S) și aplicat pe

pământ în urmă cu peste 300.000 de ani, în diferite domenii şi diferite locuri. Un alt adevăr este acela că, dispozitivul respectiv (F.I.S) este în măsură să genereze SINERGETISMUL, prin efectul " PINCH AL PLASMEI" pentru toată plasma gazoasă din UNIVERS, deci pentru întreg infinitul care prezintă caracteristica de PARAMAGNETISM, a cărei stabilitate poate fi deranjată doar pentru câteva secunde, fără a strica echilibrul, naturii deja existent.

Acestea fiind spuse, să trecem la obiect, deci la modul cum am fost accesat de extratereştrii pentru a lua cunoştinţă cu F.I.S. şi nu numai.

II – MĂRTURIA ACCESATULUI –

După un studiu amănunţit şi precis făcut asupra pământenilor care au studiat energo-propulsia aparatelor de zbor cu viteze care să tindă spre hiperviteze, timp de peste 25 de ani, prin anii 1985 am concluzionat că la număr erau doi: evreul ALBERT EINSTEIN şi românul HENRY COANDĂ. Aceşti doi titani ai ştiinţei şi tehnicii pământene au abordat în cercetarea lor, aceeaşi problematică a zborului – ENERGO-PROPULSIA – fiecare din punctul său de vedere. A. EINSTEIN specialist în câmpuri electromagnetice (E-M), iar inginerul HENRY COANDA specialist în acceleratoare de gaze.

Fiecare dintre ei au ajuns la rezultate verificabile prin experimente de mare valoare şi uşor repetabile pe care am încercat să le repet în laboratoarele şi întreprinderile care mi-au fost arondizate S.C FORTUS S.A – IAŞI şi S.C TEROM S.A – IAŞI. Prin anii 1987-1988 cunoşteam în detaliu principiile energo-propulsiei exprimate de cele două eminenţe pământene, în scris făcute şi verificate de mine experimental, însă imi scăpa greşelile făcute de ei în experimentele lor, pe care şi eu le-am repetat. Eram însă convins că, între acele doua principii erau elemente comune ca de exemplu, producerea de câmp EM, cu ajutorul gazului de lucru al voletului (calotei) experimentat de român la Paris. Însă nu vedeam niciun modul practic de realizare a acestor echivalenţe energetice. În acelaşi timp găsirea soluţiei tehnice ar fi rezolvat şi

părerile exprimate de M. Planck şi Ch. DeBroglie, anume că mişcarea materiei generează după anumite legi de echvalenţă microunde şi unde electromagnetice însoţitoare. Mai mult, astfel s-ar justifica şi formulele lui Balmer pentru liniile spectrografice ale elementelor chimice, stabilite „empiric" pentru nivelele energetice ale particulelor gravitate care, respectă distanţele dintre ele şi centre, ca şi în macrocosmos intr-un raport de 1/10.

Pur şi simplu mă autoamplasam intr-un cerc vicios, fără o putiinţă de ieşire. În aceste condiţii, AM CERUT (ŞI PRIMIT) AJUTORUL CELOR CĂRORA CREDEAM CĂ MI-L PUTEA DA, anume celor care navigaseră (zburaseră) cu un asemenea aparat, cu multe mii de ani în urmăşi despre care străbunii noştri ne lăsaseră înscrisuri (MOISE, ISAIA, IEZECHEL ş.a), Epopeea lui GHILGAMEŞ, RAMAYANA, MAHABHARATA ş.a.

Aşa că, puţin ruşinat, însă sigur şi singur în camera mea, în miez de noapte de iarnă (în ianuarie 1988) am îndrăznit să cer ajutorul de la DUMNEZEUL strămoşilor mei, sincer vorbind nu credeam cu adevărat în existenţa şi puterile Sale. După ce am spus în gând rugaciunea " TATĂL NOSTRU " şi " ÎNGER, ÎNGERAŞUL MEU " STÂND ÎN GENUNCHI LÂNGA BIROUL MEU (singurele rugăciuni de care-mi mai aminteam la aceea dată de la bunicii şi părinţii mei) am început să mă jelesc lui Dumnezeu şi să mă rog să-mi destăinuie şi mie, dacă este posibil „TAINA SLAVEI SALE" .

Eram singur în biroul din biblioteca apartamentului meu din Iaşi, aşa că am prins curaj că nu mă voi face de ruşine către soţia mea (LENUŢA) şi de copii mei (AIDA şi IONUŢ-SEBASTIAN). După câte îmi aduc aminte se pare că am şi plans, aşa de "îndrăzneţ" şi "viteaz" ajunsesem în acele clipe de deznădejde ştiinţifică dând dovadă de "multă slăbiciune şi morală comunistă", după cum gândeam eu atunci "ditamai profesorul universitar" din târgul Iaşilor.

Nu credeam atunci cu adevărat în Dumnezeu şi Minunile Sale, cu toate acestea, atunci şi acolo am apelat la serviciile Lui, ca-ntr-o ultimă speranţă. În fond şi la urma urmei, nu aveam ce să pierd, ba dimpotrivă, aveam numai de câştigat. Dacă se adeverea „ Povestea strămbunilor mei " în legătură cu Iahwe, atunci eram salvat şi aşi fi dat lovitura, iar dacă nu, atunci ruşinea mea rămânea

închisă în apartamentul meu,(între cei patru pereți ai bibliotecii mele intime), fără a mă face de râs. Şi iată, Minunea s-a produs!

De abia rostisem în gând (şi nu cu glas tare) ultimele cuvinte din rugăciunea „ÎNGERAŞULUI", că-mi simțeam picioarele grele ca de plumb, şi cu un efort mare, abia m-am ridicat în picioare, pentru a mă aşeza pe scaunul biroului meu, unde am căzut într-un somn adânc şi profound, cu capul pe birou. În câteva secunde am început să visez, ceva ce niciodată n-am visat. Aveam viziunea că mă aflam împreună cu soția mea (Elena), într-o frumoasă zi de primăvară în "Grădina botanică", din dealul Copoului (Iaşi) stăteam pe o bancă sub un nuc tânar, şi soarele ne încălzea. Cerul era senin şi priveam ceața densa, ce acoperea aăa micuțului lac, dar băgam de seamă că forma acelei ceți era ca unui trunchi de con, iar luciul apei nu se vedea.

Exact în vârful conului de ceață vedeam de pe bancă, bustul unui bătrânel, care-mi făcea semne disperate cu mâna dreaptă, să mă apropii de EL, zicând ceva din gură. Însă nu auzeam ceva desluşit din cuvintele pe care mi le adresa. Privind mai atent la moşneag, o iau de mână pe soția mea şi-i spun:

- Uită-te Lenuța, bătrânelul acela nostim din vârful norului de ceață cum îmi face semn cu mâna, să mă apropii de El. Oare să mă duc până la El, sau nu? Lenuța se uită la nor şi la moşneag, după puțină gândire imi spune:

- Uită-te ce bucuros şi vesel este. Du-te cu atenție, să nu te împiedici de vre-o piatră. În sfârşit mă ridic de pe bancă şi încep să înaintez plecând spre „mormanul" de ceață, pipăind cu piciorul în speranța că voi nimeri vre-o cărare (sau potecă) de urcuş. În cele din urmă ajung cu piciorul drept la o treaptă, după care încep urcuşul, treaptă după treaptă.

În sfârşit ajung pe palierul unde stătea moşneagul, pe un fotoliu cufundat până la brâu în ceața pufoasă şi densă. Cam la 1,5 m mă opresc, lovindu-mă de un zid energetic, care ne separa. Îl privesc cu multă atenție, cu figura-i senină, serioasă, cu capul descoperit şi ochii albaştrii jucăuşi. Pe umeri purta o mantie de catifea, de un verde crud.

Mă privea şi El, insistent, cercetător şi bănuitor cu ochii săi verzi (işi schimbaseră culoarea lor din albaştrii în verzi), apoi mi s-a adresat:

- Ei Costache (aşa cum îmi spunea bunicu) i-ai cerut Bunului Dumnezeu să-ţi arate „TAINA SLAVEI SALE", şi te-a auzit.I-a plăcut felul în care i-ai cerut ajutorul că ,şi MULŢUMITOR EŞTI şi CINSTIT TE-A GĂSIT când TE-A cercetat, de aceea M-a trimis să-ti arăt TAINA SLAVEI SALE. Dar păcătosule, eşti plin de păcate să te căieşti şi să te pocăieşti , apoi să te laşi de cele rele AUZITU-M-AI?

Spunându-mi acestea, a bătut de trei ori din palmele sale plinuţe şi cărnoase şi în dată în spatele său a apărut o câmpie neteda şi verde. Pe ea (câmpie cam la 25-30 m de EL) a aterizat din cer o lentilă argintie. Cam la 2-3 m de sol s-a oprit la punct fix, a scos trei picioare telescopice aşezându-se lent pe sol. Apoi s-a deschis o trapă ce avea pe ea nişte trepte metalice (ca în figura nr.1). Pe acea trapă au coborât pe iarbă doi humonoizi (cam de statura mea) şi s-au apropiat de bătrânel, oprindu-se în spatele Lui, după care ocolind cilindrul energetic, au venit în dreapta să, vorbindu-i într-o limbă pe care nu am înţeles-o, (însă ca accent semăna cu IDIS) au primit un răspuns de la bătrân în aceaşi limbă (însă nu au catadixit să se uite la mine) după care au început a vorbi într-o curată limbă română.

- Preaînţeleptule Enoh, ne-ai chemat şi iată-ne suntem aici.

- Da v-am chemat să-i explicaţi lui Costache, ce este şi cum funcţionează „ SLAVA LUI DUMNEZEU" (pentru prima dată cei doi s-au uitat la mine) după aceea bătrânul mi s-a adresat :

- Costache urmează-i şi ascultă-i cu mare atenţie, după care bătrânul a dispărut într-o secundă.

Bineînţeles m-am conformat şi iată pe scurt cum au evoluat lucrurile. Humonoizii vorbind pe rând în româneşte (mai degrabă cred că, nici nu deschideau gura; ci îmi vorbea telepatic, dar glasul era al Preaînţeleptului Enoh.

- Ceea ce vezi în faţa ta, este o NAVETĂ SPAŢIALĂ LENTICULARĂ aptă să zboare cu viteza luminii (Vedeam cam ceea ce vedeţi dumneavoastră în fig nr.2).

M-au invitat la bordul ei şi am văzut structuri modulare care ar impresiona pe cei mai stilaţi constructori de aeronave din lumea noastră pământeană. Însă pe mine mă interesa, strict sistemul ei energopropulsiv şi cel de comandă.

La un moment dat aud în urechile mele:

- DEFINESC FANTA INELARĂ-(F.I.) ca fiind spațiul ce se realizează între doi cilindri (conuri) coaxiali de forma aerodinamică, egali defazați între ele cilindrii (conuri) secționați cu un plan normal pe axa lor de simetrie.
- DEFINESC FANTA INELARA SPECIALA (F.I.S) ca o F.I care are cilindrul (conul) interior obturat la capătul posterior (cel secționat în plan) cu un profil specializat (vezi fig. 3a, 3b).
- DEFINESC - PÂNZA REACTIVĂ CILINDRICĂ CONTINUĂ DEFINITĂ PE CONTUR ÎNCHIS – ca fiind o suprafața subțire de fluid rezultată din curgerea cu mare viteză a unui gaz de lucru printr-o F.I.S în mod continuu și uniform (vezi fig. Nr.4)

În timp ce auzeam definițiile în urechi, și în fața ochilor vedeam secțiunile longitudinale și transversale în SLAVA LUI DUMNEZEU transparentă, iar sistemul implicat, apărea semimat și gazul de lucru colorat. Astfel că siajul gazului era vizibil cu ochiul liber aproximativ ca-n fig. 4.

După o asemenea expunere bogată în elementele și categorii tehnico-stiințifice cu totul noi pentru mine, înșirate pe durata de peste trei ore, m-am aflat din nou în fața moșneagului care mă întreba :

- Acum ai înțeles ce-i cu „SLAVA LUI DUMNEZEU"; Costache, necredinciosule?

Năucit de ceea ce am văzut și învățat am răspuns:

- Preaînțeleptule ENOH, am înțeles multe din această prezentare, însă mă tem că sunt prea multe și nu le voi ține minte pe toate și până oi ajunge acasă am să le uit.

- Eh, necredinciosule și cap sec ce ești ține aceste trei chei (și-mi întinde pentru a le prinde în mână o legătură cu chei tip yale) spunându-mi „ Să nu îndrăznești să clinteşti un fir de păr din capul nimănui cu ceea ce ți-am dat în dar și har". Înțelesu-m-ai! - În continuare a adăugat- Și vezi „ să faci din toate una".Am răspuns:

- Așa o să fac, preaînțeleptule.

- Acum, te vei duce acasa și să ceri de la soția ta, trei caiete și trei creioane din bibliotecă (și imi arată în imagini unde se aflau acele lucruri, în casa mea) și să te așezi, și să scrii tot ce-ți vor spune ele în camera în care te vei afla.

În scurt timp m-am trezit din somn puternic, zguduit de umăr, de soția mea care imi spune:

- Scoala-te Costele că trebuie să te duci la cursuri şi-ai să întârzii.

- Deşteptându-mă de-a binelea, am întrebat-o cât este ceasul? Apoi i-am cerut cele de trebuință cum imi spusese înțeleptul.

Mai buimăcită decât mine Lenuța, nici că a plecat să-mi aducă cele solicitate. S-a apucat să mă descoase.
De unde ştiu eu ce are şi pe unde le dosise fără a-mi spune ea? ş.a. Mă rocoşesc la ea şi-i spun:

- Măi femeie adu-mi o dată mai repede cele ce ți-am cerut ca să nu uit cele ce am visat în astă noapte. Cu un gest a lehamite Lenuța s-a conformat astfel că m-am apucat de scris. Abia am auzit cele ce imi reproşa. Costache iar te-ai scrântit la valsîlcuța (cap)! După care a plecat din bibliotecă lasându-mă în voia lui Dumnezeu, făcându-mi o cruce spre mine ca şi când aşi fi fost posedat.

Nu ştiu când am umplut cu scrisuri şi desene cele trei „ caiete studenţeşti" pe care mi le adusese Lenuța, dar când m-am uitat la ceas era ora 12:30. Dezmorțindu-mă îmi aprinsăi o țigare şi mă tot gândeam cât de repede a trecut timpul acum şi cum vedem desenele pe peretele din fața biroului.

De asemeni; cum din când în când se deschidea uşa bibliotecii mele şi pe rând îşi băga capul prin ea; soția şi copii.

Simțeam nevoia să ies pe stradă şi să mă plimb, să mă reculeg după asemenea năuceala, şi un asemenea vis ce părea a fi real. Bineînțeles că aşa am şi făcut după ce am ascuns în seiful biroului, cele trei caiete de mare preț. Îmbrăcat ca un fofolog să nu răcesc (pentru că afară ningea) am ieşit pe stradă şi mut şi tăcut ca un om cu mintea rătăcită; m-am plimbat prin tîrgul Iaşului în neştire, preț de câteva ore. Nu ştiu cu cine m-am întâlnit, ce am vorbit, dar mai mult ca sigur ca, un mucalit, (după cum mi-a spus Lenuța) m-am culcat îmbrăcat şi am adormit în patul meu un somn adânc şi profund. Şi azi dispun de acest dar, car-mi protejează organismul, doar să imi pun capul pe ceva.

Mult timp a trecut până am îndrăznit să redeschid şi să recitesc în linişte cele trei caiete, de frică să nu cumva să constat

că a dispărut înscrisurile din ele. Erau ca o comoară ascunse undeva în bibliotecă, şi m-a speria conţinutul lor, dar mai ales gradul lor de adevar, simţeam ca un profesor ce eram că, trebuia să verific gradul lor de adevar prin metodele mele pământene. Comportarea mea era aceea a unui om speriat de ce-am aflat şi mai ales de ce voi afla experimental. Nu vă ascund că mi-am verificat gradul meu de sănătate mentală la spitalul de Neuropsihiatrie nr.7 din Iasi , nesuflând o vorbă despre existenţa acestor caiete. Iar medicii mi-au dat verdictul, o stare accentuata de oboseala şi-mi recomandau odihnă.

În sfârşit „mi-am luat inima în dinţi" şi m-am apucat de citit cu mare atenţie conţinutul celor trei caiete marcate de mine cu câte unul, doi şi trei pesti pe copertă. Apoi cât se poate de încrezator în mine (dar mai puţin în Dumnezeu şi Slava să) am trecut la verificat experimental. Am făcut din tablă de aluminiu în atelierul socrului meu din Mogoşeşti, Iaşi F.I.S. după cum citisem în caiete şi am trecut cu mai mică viteză prin ea un gaz de lucru (aer cu fum de ţigara) care se autoconvergea aşa cum era scrisă acolo.

Ceea ce aveam în mâna F.I.S. din aluminiu NU MAI ERA VIS CI ADEVAR, REALITATE CÂT SE POATE DE MATERIALĂ însă eram conştient că nu-mi aparţinea, ci era parte componentă a SLAVEI LUI DUMNEZEU. Aceasta mă face să scriu şi aceste rânduri ca şi comunicarea ştiinţifică din noiembrie 1988 de la Institutul „Gh. Asachi" Iaşi ş.a., unde am vizualizat F.I.S. şi efectele ei când se trecea un gaz de lucru prin ea (vezi foto 5).

Dacă nu aş fi făcut această mărturisire m-aş fi simţit ca un hoţ , un necredincios şi un neavenit. Acum pot muri în deplină linişte şi seninătate. Am redat ceea ce este lui Dumnezeu, făcând cunoscut lumii că EXISTĂ ÎMPĂRĂŢIA SA, FIIND ŞTIINŢĂ, TEHNICĂ, CREATIVITATE, INGENIOZITATE ŞI NU O DOGMĂ. Am adus şi voi aduce alte probe materiale în acest sens bineînţeles cu cele trei chei ce mi-au fost înmânate de PREAÎNŢELEPT.

Oricine va încerca să demonteze aceste adevaruri „ LE VA DEMONSTRA MAI BINE" însă cu adevărat îşi va sminti creierul şi existenţa.

Am încercat să demonstrez valabilitatea şi implimentarea efectelor produse de F.I.S. în varii domenii de activitate inclusiv în noi înşine şi AM AFLAT-O. În natura macrocosmică şi iar am AFLAT-O, de asemeni că există şi în microcosmos. Deci ea există peste tot, în Univers.

- IATĂ ADEVĂRUL, VIAŢA ŞI LUMINA (DUMNEZEU) ŞI ÎMPĂRĂŢIA SĂ.

Despre Ele am încercat să vă vorbesc, să vă mărturisesc, eu doar deschizând gura, inima şi sufletul, căci am văzut cu ochii mei, cu mintea mea, cu inima mea şi alte numeroase probe, de aceea marturisesc că: EXISTĂ DUMNEZEU, EXISTĂ ÎMPĂRĂŢIA SA ŞI CRED ÎN EXISTENŢA LOR. Aşa să-mi ajute DUMNEZEU şi mie şi DVS şi să mă ierte că, am procedat ca TOMA NECREDINCIOSUL (defectele meseriei de profesor).

DOAMNE IARTA-MĂ, AJUTĂ-MĂ ŞI MĂ PĂZEŞTE.

P.S.

La multe din aceste spovedanii mi-a fost martor vărul şi fratele meu (pentru credinţă) ION V. MANOILĂ pentru care mă voi ruga bunului Dumnezeu ca şi faptul că l-am luat coautor.

Bibliografie

1. *** Acts of FBI National Crime Squad, 2003
2. ***Federal Trade Commission "Facts for Consumers: Credit and Charge Card Fraud", 2003
3. Patriciu V. "Securitatea comerțului electronic", All, 2001
4. Stan E., "Informatica pentru polițiști", Ed. M.I., 2001
5. Stan E., Străinu E. "War in Cyberspace", Sophia, 2001
6. Stan E., Străinu E. "Terorismul Cibernetic", Editura SPP, 2004
7. Voicu C., Stan E., Dascălu I., "Investigarea infracțiunilor digitale", Editura Argument, 2002

C U P R I N S

PREFAȚĂ 5
CUVÂNT ÎNAINTE 7
SFÂRȘITUL LUMII ȘI ANUL 2012 11

PARTEA ÎNTÂI
PARANORMALUL DIN (I) REALITATEA IMEDIATĂ
Eseuri de dr. Emil Străinu

Statueta blestemată 19
Tangenta la infinit 26
Revelații cu și despre Ion Țugui 31
Dor fără sațiu 33
Telefaxul Oniric 36
Comoara de la Zidul Morții 39
Chemarea Mării 42
Priviți de ceilalți 46
Omul cu baghete 49
Zbor de aripi frânte 53
Tabloul vrăjit 56
Fantoma de la Parlament 60
Parlamentul bântuit de fantome 62
O fantomă de gradul "0" 65
Piticul din vis 68
Fantoma din Hangar 77

PARTEA A DOUA
SECRET STRANGER FILES Nr. 002
TEORII ȘI CERCETĂRI
NONCONVENȚIONALE ȘI INSOLITE

ENIGMA EXPERIMENTULUI HAARP
autor dr. Emil Străinu 82
OMUL INTEGRAT
autor dr. Mihaela Muraru Mândrea 111
STRANIILE TELEPORTĂRI DIN MUNȚII BUZĂULUI

ŞI DISPARIŢIILE DE LA BOZIORU
autor Adina Mutăr 133
IPOTEZĂ PRIVIND FLUIDUL VIEŢII PE TERRA ŞI ÎN COSMOS
autor Aurel Constantinescu – Severin 148
JAFUL DE LA CETATEA SARMISEGETUZA
autor Sorin Golea 161
ANEXA 1 168
Un profesor de la psihiatrie de la Harvard şi OZN-urile
ANEXA 2 175
Principii ale investigației infracțiunilor digitale
ANEXA 3 193
Acolo unde omul ascede, doar condiționat
Bibliografie 205
Postfață 208

POSTFAȚĂ

Am inițiat această colecție cu scopul de a prezenta publicului larg unele din faptele şi întâmplările ce sunt oculte sau mai puțin accesibile cunoaşterii generale.

Vom supune atenției acele fapte şi întâmplări, ce conțin un oarecare grad de stranietate, ciudățenie, insolit, abscons, ocult sau bizar.

Un capitol special în fiecare număr, îl vom acorda cunoaşterii enigmelor şi misterelor din spațiul mitic, cultural, tehnico-ştiințific şi etnic românesc.

Vom discuta diferite subiecte considerate tabu, delicate sau controversate.

Vom reveni, de câte ori va fi necesar, pentru a elucida orice mister sau controversă în măsura datelor noi, ce le vom obține. Suntem deschişi colaborării, față de cei ce vor trimite diferite materiale (texte sau întâmplări, documente foto, scheme etc.) din domeniul OZN, al paranormalului şi ocultismului, acestea, în raport de valoare, urmând să fie publicate pe site-ul **Centrului de Studii Psihotronice şi Ufologice** şi **FAN OZN CLUB**-ului sau în prezenta colecție, **Secret Stranger Files**.

Cei ce vor avea lucruri interesante de împărtăşit şi celorlalți, o vor putea face şi în cadrul unor emisiuni radio sau de televiziune.

Din numărul doi al colecției avem şi un capitol de dialog cu cititorii.

Cei ce vor să trimită sugestii, observații sau colaborări, cu privire la această colecție, o pot face, pe adresa:

Emil Străinu
C.P. 79-32
Oficiul Poştal 79
Sectorul 2
Bucureşti

Aşteptăm scrisorile dumneavoastră cu privire la conținutul colecției.

NIHIL SINE DEO

Lumina şi pacea să vă însoțească pretutindeni!